Agatha Christie

Zece negri mititei

Capitolul întâi

I

În colțul unui compartiment de clasa întâi pentru fumători, judecătorul Wargrave, de curând retras din magistratură, urmărea cu interes, pufăind dintr-o țigară de foi, știrile politice din ziarul "Times".

Lăsă ziarul și privi pe fereastră. Treceau prin Somerset. Se uită la ceas — încă două ore de mers.

Revăzu în minte tot ce citise în ziare despre Insula Negrului: o cumpărase mai întâi un milionar american nebun după iahting, care construise pe această insuliță din preajma Devonului o casă modernă și luxoasă. Cum însă cea de a treia soție a milionarului american nu suporta marea, casa și insula fuseseră puse în vânzare. Ziarele publicaseră o vreme ofertele cele mai avantajoase. Și pe urmă, prima informație, de data asta exactă: insula a fost cumpărată de un oarecare domn Owen. Și deodată rubricile de scandal lansară zvonurile: Insula Negrului fusese de fapt cumpărată de Miss Gabrielle Turl, steaua de cinema de la Hollywood, care dorea să stea acolo câteva luni departe de orice publicitate. Revista "Busy bee" sugerase că s-ar putea ca acolo să locuiască familia regală. "Merryweather" aflase că insula urma să găzduiască o tânără pereche în luna de miere — tânărul lord L. cedase, în sfârșit, în fața lui Cupidon. "Jonas" știa *cu certitudine* că fusese cumpărată de Amiralitate pentru efectuarea unor experiențe ultrasecrete.

Categoric, Insula Negrului era un subiect de senzație!

Judecătorul Wargrave scoase din buzunar o scrisoare cu un scris foarte greu de descifrat, în care doar unele cuvinte apăreau ici și colo neașteptat de clar:

Dragul meu Lawrence... atâția ani de când n-am mai auzit nimic de dumneata... trebuie să vii pe Insula Negrului... locul cel mai încântător... atât de multe de discutat... zilele de altădată... plajă însorită... trenul de 12,40 din gara Paddington... ești așteptat la Qakbridge... și corespondenta semna cu o înfloritură *A dumitale, Constance Culmington.*

Judecătorul Wargrave încercă să-și amintească data exactă când o văzuse pentru ultima oară pe Lady Constance Culmington. Trebuie să fi fost acum șapte — ba nu, opt ani. Lady Constance pleca atunci spre țărmurile însorite ale Italiei să facă plajă, să fie una cu Natura și cu *contadini*-i[1]. Auzise pe urmă că pornise spre Siria, unde-și propunea de asemenea să facă plajă și să fie una cu Natura și cu beduinii.

Constance Culmington, gândi, era exact tipul de femeie care să cumpere o insulă și să se înconjoare de mister. Mulțumit de o asemenea logică, judecătorul Wargrave începu să moțăie...

Și în curând adormi.

II

---

[1] Țăranii (ital.)

Într-un compartiment de clasa a treia, în care mai erau cinci călători, Vera Claythorne îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Ce cald e în tren! O să fie frumos la mare! Într-adevăr, a fost un noroc că a găsit slujba asta. În vacanță e mult mai greu să obții un post de secretară — aproape totdeauna e vorba de însoțit un cârd de copii. Nici agenția nu avea prea mari speranțe.

Când deodată, sosise scrisoarea:

Mi-ați fost recomandată de Agenția "Femeile îndemânatice". După câte am înțeles, sunteți cunoscută personal acolo. Sunt de acord cu salariul pe care-l cereți şi aştept să vă luați postul în primire la 8 august. Trenul cel mai indicat este cel de 12,40 din Paddington; veți fi aşteptată în gară la Oakbridge. În plic aveți cinci lire pentru cheltuieli.

Cu multă simpatie,
Una Nancy Owen

Iar sus, în colț, adresa cu litere de tipar:

Insula Negrului. Sticklehaven, Devon...

Insula Negrului! În ultima vreme ziarele nu vorbiseră decât despre asta! Tot felul de aluzii şi zvonuri fantastice. Deşi cele mai multe erau probabil false. Dar casa fusese fără îndoială construită de un milionar şi se spune că reprezintă ultima expresie în materie de lux...

Obosită după un semestru istovitor de şcoală, Vera Claythorne îşi spuse: "Nu e nici o afacere să fii profesoară de sport la o şcoală de mâna a treia... Dacă aş putea să găsesc o slujbă la o şcoală *mai ca lumea."*

Un fior rece îi trecu prin inimă: "La urma urmei, bine că am şi atât. Lumea nu-i vede cu ochi buni pe cei care au avut de-a face cu justiția — chiar dacă *n-am fost găsită vinovată."*

Fusese chiar felicitată pentru curajul şi prezența ei de spirit. Dar, de fapt, la ce te puteai aştepta de la o anchetă? Doamna Hamilton însăşi se purtase mai mult decât amabil — numai Hugo — *dar nu voia să se gândească la Hugo.*

Deodată, în ciuda căldurii din compartiment, începu să tremure: mai bine nu s-ar fi dus la mare! O imagine clară îi apăru în minte. *Capul lui Cyril, săltând în sus şi în jos, plutind spre stâncă...* sus — jos, sus — jos... Şi ea însăşi, înotând spre el cu mişcări uşoare, experimentate — tăindu-şi drum prin apă, dar fiind, vai, sigură că nu va mai ajunge la timp...

Marea — albastrul ei cald, adânc — diminețile pe nisip — Hugo — Hugo care i-a spus că o iubeşte...

Nu trebuie să se gândească la Hugo...

Deschise ochii şi privi încruntată la bărbatul care şedea în fața ei. Înalt, cu fața arămie, cu ochii de culoare deschisă, foarte apropiați, cu o gură arogantă, aproape crudă.

Îşi spuse în gând: "Cred că a călătorit mult şi fac prinsoare că a văzut destule lucruri interesante."

III

O singură privire spre tânăra din fața lui şi ochii ageri ai lui Philip Lombard au înțeles dintr-o dată cu cine are de-a face:

"Destul de atrăgătoare — păcat că are un aer pedagogic... Pare să aibă

sânge rece, îmi închipui, nu cedează uşor în dragoste sau luptă."

Parcă l-ar fi tentat să intre în vorbă cu ea...

Se încruntă. La naiba cu asemenea gânduri!... Are treabă acum şi mintea trebuie să-i fie acolo.

În fond, despre ce era vorba?

Evreul acela mititel fusese al dracului de misterios:

— Eşti liber să accepți sau nu, căpitane Lombard.

La care Lombard, pe un ton indiferent răspunsese:

— O sută de guinee, zici?

Ca şi cum o sută de guinee ar fi fost pentru el o nimica toată. *O sută de guinee!* Când nu mai avea o lețcaie!

Îşi dădea seama totuşi că evreul cel mititel nu fusese păcălit — asta e nenorocirea cu evreii, nu pot fi înşelați în materie de bani — *se pricep!*

Reluase pe acelaşi ton indiferent:

— Şi nu-mi poți da nici o informație?

Domnul Isaac Morris îşi scuturase cu hotărâre capul chel:

— Nu, căpitane Lombard, asta-i tot. Clientul meu m-a lăsat să-nțeleg că te bucuri de reputația unui om care ştie să se descurce. Sarcina mea e să-ți înmânez o sută de guinee, iar dumneata trebuie să ajungi la Sticklehaven, Devon. În gara cea mai apropiată, Oakbridge, te aşteaptă o maşină care te va duce la Sticklehaven, iar de acolo o barcă cu motor te va transporta pe Insula Negrului, unde vei rămâne la dispoziția clientului meu.

— Pentru câtă vreme?

— Nu mai mult de o săptămână.

Căpitanul Lombard îşi mângâiase mustața. Apoi, aruncându-i celuilalt o privire pătrunzătoare:

— Înțelegi, cred, că nu mă pot angaja la ceva ilegal.

Buzele groase, semite ale domnului Morris schițaseră un zâmbet aproape imperceptibil în timp ce răspundea grav:

— Dacă ți se va propune ceva ilegal, vei fi bineînțeles liber să te retragi.

Blestemata creatură zâmbise mieros, ca şi cum ar fi ştiut bine că în trecutul lui Lombard legalitatea nu constituise totdeauna o însuşire *sine qua non...*

Lombard rânji.

La naiba, fusese gata, gata s-o pățească de câteva ori! Dar întotdeauna a scăpat cu fața curată. De fapt, rareori a dat înapoi în fața unei încercări. Da, da, rareori...

Presimțea că o să se distreze bine pe Insula Negrului...

IV

Într-un compartiment pentru nefumători, domnişoara Emily Brent stătea, ca de obicei, foarte țeapănă. Avea 65 de ani şi nu-i plăcea să trândăvească. Tatăl său, colonel de şcoală veche, fusese foarte pedant în ce priveşte ținuta.

E o ruşine cât de neglijenți sunt tinerii de azi în ținută, *ca şi în toate celelalte...*

Învăluită într-o aureolă de virtute şi principii de neclintit, domnişoara Brent reuşise să învingă căldura şi lipsa de confort a compartimentului aglomerat de clasa a treia.

În ziua de azi se face atâta caz pentru orice! Oamenii nu-şi mai scot un

dinte fără injecții, iau doctorii pentru dormit, preferă scaune comode şi perne moi, fetele nu mai ştiu ce-i aia o rochie decentă, iar vara umblă aproape goale pe plajă.

Domnişoara Brent strânse din buze: unii oameni erau chiar o adevărată pacoste.

Îşi aminti de vacanța din vara trecută! Anul ăsta va fi ceva cu totul deosebit. Insula Negrului...

Revăzu în minte scrisoarea pe care o citise de mai multe ori:

Dragă domnişoară Brent,

Sper că îți aminteşti de mine. Am fost împreună la Pensiunea "Belhaven" acum câțiva ani, prin luna august şi, după cât se pare, aveam în multe privințe aceleaşi gusturi.

Am deschis şi eu o pensiune pe o insulă de lângă coasta Devonului. Cred că pentru asta e de ajuns o mâncare bună şi o gazdă primitoare, puțin demodată. Nu vei găsi aici femei despuiate, iar patefoanele nu vor urla până la miezul nopții. Aş fi foarte bucuroasă dacă ai accepta să-ți petreci vacanța de vară pe Insula Negrului. N-o să te coste nimic; trebuie să le consideri invitata mea. Pe la începutul lunii august îți convine? Pe data de 8, eventual.

Cu multă simpatie,
U.N.O.

Cine iscălea? Semnătura era destul de greu de descifrat. Şi Emily Brent se gândeşte nervoasă: "Sunt atâtea persoane cărora nu le poți descifra semnătura."

Îşi reaminti de oamenii pe care îi cunoscuse la "Belhaven". Se dusese acolo două veri la rând. Să fi fost oare femeia aceea drăguță, cam în vârstă, domnişoara, domnişoara... cum o chema? Tatăl ei fusese preot. Şi mai era o doamnă Olten, Ormen, nu — era precis *Oliver!* Da. Oliver!

Insula Negrului! Parcă scrisese ceva în ziare despre Insula Negrului — ceva despre o stea de cinema, sau despre un milionar american?

Sigur că astfel de locuri sunt adesea foarte ieftine — insulele nu convin oricui. Ideea li se pare romantică, dar când ajung să locuiască acolo îşi dau seama de inconveniente şi apoi sunt chiar destul de bucuroşi să vândă.

"În orice caz, vacanța asta n-o să mă coste nimic", îşi spuse Emily Brent.

Era ceva, dacă te gândeai la venitul ei atât de redus şi la atâtea dividende neachitate. Numai dacă şi-ar putea aminti ceva despre doamna — sau domnişoara Oliver!

V

Generalul Macarthur privea pe fereastra vagonului. Tocmai intrau în Exeter şi aici trebuia să schimbe trenul. Afurisitele astea de personale de pe liniile secundare! Şi era tare întortocheat drumul până la Insula Negrului.

Nu prea ştia bine cine e acest individ Owen — un prieten de-al lui Spoof Leggard, pare-se, şi de-al lui Johnnie Dyer. *Vin şi câțiva dintre vechii amici — am mai vorbi despre vremurile de altădată.*

Sigur că i-ar place şi lui să stea de vorbă despre zilele de altădată. În ultima vreme avusese impresia că oamenii se cam feresc de el. Şi toate acestea — din cauza zvonului acela nenorocit. Doamne, tare greu a fost — sunt a-

proape treizeci de ani de atunci! Bănuia că Armitage era cel care scăpase o vorbă. Afurisită javră! Ce ştia *el* despre asta? Ei, gata, nu e bine să te gândeşti prea mult la astfel de lucruri. Începi să ai închipuiri, ţi se pare că oamenii se uită chiorâş la tine.

Şi acum, povestea asta cu Insula Negrului. Era curios s-o vadă. Se vorbeşte atâta despre ea. Părea adevărată ştirea că Amiralitatea, ori Ministerul de Război, ori cel al Aerului pusese mâna pe ea...

Casa fusese construită într-adevăr de tânărul Elmer Robson, milionarul american. Se spune că l-a costat mii de dolari. Tot ce-şi poate imagina un muritor în materie de lux...

Gara Exeter! Încă o oră de aşteptare! Şi el nu avea nici un chef să aştepte. Voia să meargă mai departe...

VI

Doctorul Armstrong îşi conducea Morrisul prin câmpia Salisbury. Era tare obosit... Succesul se plăteşte uneori scump. Îşi amintea de zilele acelea de demult când stătea în cabinetul lui din strada Harley, corect îmbrăcat, înconjurat de cele mai moderne aparate, de mobilierul cel mai luxos şi aştepta, aştepta zile întregi şi pustii întâmplarea care să-i aducă succesul sau eşecul...

Şi i-a adus succesul! A avut noroc! Noroc şi, *fireşte*, îndemânare. Îşi cunoştea bine meseria — dar nu-i destul ca să ai succes. Trebuie să ai şi noroc. Şi a avut! Un diagnostic bine pus, câteva paciente recunoscătoare — femei cu bani şi poziţie socială — şi i s-a dus vestea. "Ar trebui să încerci la Armstrong, e *destul* de tânăr, dar *grozav* de deştept. Pam a fost *ani de zile* pe la tot felul de doctori şi numai el a găsit imediat ce are."

Şi bulgărele începuse să se rostogolească.

Acum, nu mai încăpea nici o îndoială — doctorul Armstrong era cineva. Nu avea o clipă liberă. Se odihnea puţin. Aşa că, în această dimineaţă de august, era bucuros că pleacă din Londra să stea câteva zile pe o insulă de lângă coasta Devonului, chiar dacă nu era vorba de o vacanţă adevărată.

Scrisoarea pe care o primise era destul de vagă, dar nu şi cecul alăturat. Un onorariu fantastic. Aceşti Oweni par să se scalde în bani. Era vorba, după cât se pare, de o mică neplăcere... un soţ îngrijorat din pricina sănătăţii soţiei... dorea un control fără s-o alarmeze. Soţia nici nu voia să audă de doctori. Nervii...

Nervii! Doctorul înălţă din sprâncene. Femeile astea cu nervii lor! Dar, la urma urmei, afacerile mergeau bine. Jumătate dintre femeile care veneau să fie consultate nu sufereau decât de plictiseală, dar n-avea rost să le-o spună. Şi de obicei, se putea găsi ceva.

"O stare puţin neobişnuită a (aici venea un cuvânt lung), nimic grav, dar trebuie să vă îngrijiţi. Un tratament simplu."

În fond, dacă stai să te gândeşti bine, orice vindecare are la bază mai ales credinţa. Iar el avea un fel de a fi care inspira speranţă şi încredere.

Noroc că reuşise să-şi revină la timp după afacerea aceea de acum zece... ba nu, cincisprezece ani. A fost la un pas de prăbuşire. Dar şocul l-a făcut să se trezească. A renunţat definitiv la băutură. La naiba, a fost totuşi la un pas de prăbuşire!

Cu un claxon asurzitor, un enorm automobil Super Sports Dalmain zvâcni pe lângă el cu 80 de mile pe oră. Doctorul Armstrong fu cât pe-aci să

intre în gard. Iarăşi unul dintre tinerii ăştia zăpăciţi care străbat ţara în lung şi-n lat. Îi detesta — încă o dată scăpase ca prin urechile acului.

Nebun afurisit!

VII

Gonind spre Mere, Tony Marston se gândea: "Mulţimea asta de maşini care se târăsc ca melcul pe străzi e înspăimântătoare. Totdeauna se găseşte câte unul să-ţi blocheze calea. *Şi* nu merg decât prin mijlocul şoselei. E aproape imposibil să şofezi în Anglia... nu ca în Franţa, unde *poţi* într-adevăr să-ţi dai drumul..."

Să oprească să bea ceva, sau să-i dea înainte? Timp avea destul. Şi numai o sută de mile şi ceva. O să ia nişte gin şi *gingerbeer.* Al dracului de cald!

Pare că se va distra bine pe insula asta — dacă ţine vremea bună. Cine *erau* aceşti Oweni? Bogaţi şi scârboşi, probabil. "Bursucul" mirosea imediat când avea de-a face cu astfel de indivizi. *Trebuia* s-o facă, săracul, când n-avea un ban...

Cel puţin, să le dea de băut. Nu ştii la ce să te aştepţi de la asemenea indivizi care şi-au făcut singuri averea, nu s-au născut cu ea. Păcat că n-a cumpărat Gabrielle Turl Insula Negrului! I-ar fi plăcut să facă parte din cercul acestei stele de cinema.

Ei, dar probabil că or să fie nişte puicuţe acolo...

Ieşind din hotel, se întinse, căscă, se uită la cerul albastru şi se urcă în maşină.

Câteva fete tinere se uitară la el cu admiraţie, la trupul lui bine legat — 1,82 —, la părul cârlionţat, la faţa bronzată şi la ochii de un albastru adânc.

Decuplă cu zgomot ambreiajul şi maşina ţâşni pe strada îngustă. Câţiva bătrâni şi băieţi de prăvălie se feriră să nu-i calce. Băieţandrii se uitau cu admiraţie după maşină.

Anthony Marston porni în marşul său triumfal.

VIII

Domnul Blore se afla în personalul de Plymouth. În compartiment nu mai era decât un marinar cam în vârstă, cu o privire tulbure, somnoroasă. Şi deodată îl văzu închizând ochii şi adormind.

Domnul Blore scria cu grijă într-un carneţel.

"Ăştia-s toţi, murmură el. Emily Brent, Vera Claythorne, doctorul Armstrong, Anthony Marston, bătrânul judecător Wargrave, Philip Lombard, generalul Macarthur — C.M.G.[2], D.S.O.[3] — valetul cu nevasta: perechea Rogers."

Închise carneţelul şi-l puse la loc în buzunar. Aruncă o privire în colţ, spre omul care dormea.

"A luat cam mult la măsea", puse domnul Blore diagnosticul exact.

Recapitulă în minte, conştiincios şi atent, ce avea de făcut.

"Treaba pare să fie destul de uşoară, reflectă el. Nu văd cum aş putea să greşesc. Cred că am înfăţişarea potrivită."

Se ridică şi se privi cu atenţie în geam. Geamul oglindi un chip cam mili-

---

[2] Cavaler al Ordinului Sf. Mihai si Sf. Gheorghe
[3] Ordinul pentru merite deosebite

tăros, cu mustață, aproape lipsit de expresie, ochii cenușii și destul de apropiați.

"Aş putea să mă dau drept maior, îşi spuse domnul Blore. Ba nu, am uitat. Militarul acela bătrânel m-ar dibui imediat.

Africa de Sud, ăsta mi-e rolul. Nici unul dintre ei n-are nimic de-a face cu Africa de Sud. Tocmai am citit revista aceea de călătorie, aşa că am să mă descurc."

Din fericire, existau tot soiul de oameni veniți din colonii. Domnul Blore simțea că poate pătrunde foarte uşor în orice societate pozând într-un om înstărit din Africa de Sud.

Insula Negrului. Îşi amintea de ea, din copilărie... Cam la o milă de coastă, o stâncă împuțită, plină mereu de pescăruşi. Seamănă cu un cap de om — cap de negru buzat — de unde şi numele...

Ce idee să construieşti o casă acolo! Trebuie să fie ceva groaznic pe vreme rea! Dar milionarii ăştia-s plini de toane.

Bătrânul din colț se trezi şi spuse:

— Cu marea nu ştii niciodată cum stai — niciodată!

— Ai dreptate. Nu poți şti, îl linişti domnul Blore.

Bătrânul sughiță de două ori şi spuse cu glas plângăreț:

— Vine furtuna.

— Nu, nu, prietene, e o zi minunată.

— Vine furtuna. Nu mă-nşel niciodată, afirmă bătrânul furios.

— Poate că ai dreptate, spuse domnul Blore împăciuitor.

Trenul se opri într-o gară şi bătrânul se ridică anevoie, bâjbâind la fereastră.

— Aici mă dau jos.

Domnul Blore îl ajută.

Bătrânul stătea în uşă. Ridică solemn mâna şi clipi din ochii tulburi:

— Vegheați şi vă rugați. Vegheați şi vă rugați. Ziua Judecății de apoi se apropie.

Gata să cadă prin uşă, se pomeni nici el nu ştia cum pe peron. De jos privi spre domnul Blore şi spuse cu demnitate:

— Cu *dumneata* vorbesc, tinere. Ziua Judecății de apoi este aproape.

"E mai aproape de tine decât de mine!" gândi domnul Blore aşezându-se pe banchetă.

Numai că de data aceasta se înşela.

Capitolul al doilea

I

Nehotărâte, câteva persoane aşteptau în gara Oakbridge; în spatele lor, hamalii încărcaseră bagajele. Unul dintre hamali strigă: "Jim", şi îndată se apropie şoferul unuia dintre cele două taxiuri.

— Mergeți cumva pe Insula Negrului? întrebă el cu accent moale din Devon.

Patru glasuri răspunseră afirmativ şi, imediat, tot atâtea priviri se încrucişară.

Şoferul spuse adresându-se judecătorului Wargrave, care părea cel mai în vârstă din grup:

— Mai e un taxi aici, domnule. Dar trebuie să aştepte un domn la personalul de Exeter — chestie de cinci minute. Poate că cineva dintre dumneavoastră nu se supăra dacă rămâne pentru maşina ailaltă. O să călătoriți mai lesne aşa.

Cu conştiința funcției ei de secretară, Vera Claythorne interveni:

— Rămân eu, dacă vă hotărâți să plecați acum.

Avea în privire şi în glas o uşoară nuanță dictatorială, caracteristică celor obişnuiți să comande. Parcă dădea indicații unor fetițe ce jucau tenis.

— Mulțumesc, zise înțepată domnişoara Brent, apoi se aplecă şi intră într-unul din taxiuri, a cărui uşă şoferul o ținea deschisă.

O urmă judecătorul Wargrave.

Căpitanul Lombard spuse:

— Eu am să aştept cu domnişoara...

— Claythorne, completă Vera.

— Numele meu e Lombard, Philip Lombard.

Hamalii cărară bagajele în taxi. Înăuntru, cu rezerva caracteristică omului legii, judecătorul Wargrave remarcă:

— Avem vreme frumoasă.

— Da, într-adevăr, răspunse domnişoara Brent, iar în sinea ei gândi: "Un domn bătrân foarte distins. Cu totul deosebit de tipul obişnuit în pensiunile de la mare. E limpede, doamna sau domnişoara Oliver are relații selecte..."

Judecătorul Wargrave urmă:

— Cunoaşteți bine acest colț al țării?

— Am fost în Cornwall şi la Torquay, dar acum vin pentru prima oară în această parte a Devonului.

— Nici eu nu cunosc regiunea, adăugă judecătorul.

Taxiul porni.

Şoferul celuilalt taxi se adresă celor rămaşi:

— Poate doriți să stați jos până plecăm.

— Câtuşi de puțin, hotărî Vera.

Căpitanul Lombard zâmbi:

— Zidul acela însorit pare mai atrăgător. Sau poate preferați să intrați în gară?

— Nu, deloc. E aşa de plăcut afară, după aerul îmbâcsit din tren.

— Da, e într-adevăr insuportabil să călătoreşti cu trenul pe o astfel de vreme.

— Sper să se mențină — vremea, vreau să spun. Verile noastre englezeşti sunt atât de înşelătoare, spuse Vera pe un ton convențional.

Cu o uşoară lipsă de originalitate, căpitanul Lombard se interesă:

— Cunoaşteți bine acest colț al țării?

— Nu, n-am mai fost niciodată pe aici.

Apoi, hotărâtă să-şi clarifice poziția, adăugă repede:

— Nu mi-am văzut până acum nici măcar patronul.

— Patronul?

— Da, sunt secretara doamnei Owen.

— A, înțeleg.

Aproape imperceptibil, îşi schimbă comportarea, devenind ceva mai sigur, mai degajat. Spuse:

— Nu e cam neobişnuit?

Vera râse:

— O, nu, nu cred. I s-a îmbolnăvit subit secretara, a telegrafiat unei agenții să i se trimită un înlocuitor şi am venit eu.

— Va să zică aşa... Şi să presupunem că ajunsă acolo nu vă convine postul?

Vera râse din nou.

— O, e numai ceva temporar — un post de vacanţă. Am o slujbă permanentă la o şcoală de fete. Drept să spun, sunt grozav de emoţionată la gândul că voi vedea Insula Negrului. S-a vorbit atâta despre ea în ziare. E într-adevăr fascinantă?

— Nu ştiu. N-am văzut-o niciodată, răspunse Lombard.

— Într-adevăr? Owenii trebuie să fie grozav de încântaţi de insulă. Spune-mi, te rog, ce fel de oameni sunt?

Lombard se gândi: "A dracului situaţie... ce să fac? Să mă prefac că îi cunosc sau nu? Spuse repede:

— O viespe! Acolo, pe braţ. Nu, staţi liniştită. Şi cu un aer foarte convingător, se repezi asupra prăzii: Gata. S-a dus!

— O, vă mulţumesc. Vara asta sunt multe viespi.

— Da, probabil din cauza căldurii... Ştiţi pe cine aşteptăm?

— N-am cea mai mică idee.

Se auzi şuieratul strident al trenului care se apropia.

— Ăsta trebuie să fie trenul, zise Lombard.

La ieşirea de pe peron îşi făcu apariţia un bătrân înalt, cu înfăţişare de militar. Părul cărunt îl avea tuns scurt, iar mustaţa albă potrivită cu grijă.

Hamalul, care se cam clătina sub greutatea geamantanului mare de piele, arătă spre Vera şi Lombard.

Vera îi ieşi înainte cu un aer competent.

— Sunt secretara doamnei Owen. Vă aşteaptă o maşină. Şi adăugă: Dumnealui e domnul Lombard.

O persoană foarte atentă ar fi putut zări o clipă lucind o apreciere în ochii de un albastru şters, pătrunzători în ciuda vârstei, care îl cântăriră pe Lombard:

"Chipeş băiat. Dar parcă ceva nu e în regulă cu el..."

Se urcară toţi trei în taxiul care aştepta. Maşina o luă pe străzile adormite ale oraşelului şi apoi, cam o milă, urmă drumul principal spre Plymouth. După aceea se afundă într-un labirint de ulicioare de ţară, care mai de care mai întortocheată.

Generalul Macarthur spuse:

— Nu cunosc deloc această parte a Devonului. Locuiesc în estul Devonului — chiar la hotarul cu Dorset.

— E încântător aici, interveni Vera. Dealurile, pământul roşu, totul pare atât de verde şi plin de sevă.

— E puţin cam sumbru, aprecie Lombard. Mie îmi plac locurile deschise. Unde poţi să vezi ce se întâmplă...

— Ai văzut ceva locuri, îmi închipui? îl întrebă generalul Macarthur.

Lombard ridică din umeri cu modestie:

— Am hoinărit şi eu pe ici, pe colo, domnule...

Iar în sinea lui se gândi: "Acum o să mă întrebe dacă eram destul de mare ca să fi făcut războiul. Aşa fac totdeauna bătrânii ăştia."

Dar generalul Macarthur nu pomeni nimic despre război.

II

După ce urcară un deal abrupt, coborâră pe un drumeag în serpentină

până la Sticklehaven — o simplă îngrămădire de case, cu una sau două bărci de pescuit trase pe plajă.

Sub razele amurgului zăriră pentru prima oară ieşind din mare, înspre sud, Insula Negrului.

Surprinsă, Vera exclamă:

— Dar e departe în larg...

Şi-o imaginase altfel, mai aproape de țărm, cu o casă albă, frumoasă, în vârf. Dar nu se zărea nici o casă, numai silueta îndrăzneață a stâncii, semănând vag cu capul unui negru uriaş. Era în ea ceva sinistru. Vera se înfioră uşor.

În fața micului han "La şapte stele" îi aşteptau trei siluete: cea încovoiată, bătrânească a judecătorului, trupul drept, țeapăn al domnişoarei Brent şi cel de al treilea, un tip masiv care veni spre ei şi se înclină:

— Ne-am gândit să vă aşteptăm. Să facem un singur drum. Dați-mi voie să mă prezint. Mă numesc Davis. Sunt de fel din Africa de Sud — din Natal — ăsta e locul meu natal — ha, ha, ha!

Râse vesel.

Judecătorul Wargrave îl privi cu vădită ostilitate, cu un aer de parcă se pregătea să ordone evacuarea sălii de şedință. Domnişoara Emily Brent nu era deloc sigură dacă îi plac colonialii.

— Doreşte cineva să ia o picătură înainte de a ne îmbarca? întrebă domnul Davis ospitalier.

Cum nimeni nu-i răspunse la întrebare, domnul Davis se întoarse şi ridică un deget.

— Atunci, să nu mai stăm. Probabil că gazdele ne aşteaptă.

Asupra întregului grup se lăsă un ciudat sentiment de constrângere, de parcă menționarea gazdelor ar fi avut un curios efect paralizant asupra invitaților.

Răspunzând la semnul lui Davis, un om se dezlipi de lângă zidul din apropiere unde stătuse rezemat şi veni spre ei, cu mersul legănat al oamenilor mării. Avea un obraz bătut de vânturi şi ochii negri, cu o expresie uşor evazivă. Vorbea cu accentul moale din Devon.

— Sunteți gata să porniți spre insulă, doamnelor şi domnilor? Barca vă aşteaptă. Mai trebuie să vină încă doi domni cu maşina, dar domnul Owen a spus să nu-i aşteptăm, pentru că pot sosi oricând.

Grupul se mişcă. Ghidul îi conduse de-a lungul unui debarcader mic de piatră spre barca cu motor.

— E foarte mică barca asta, spuse Emily Brent.

— E o barcă grozavă, doamnă. Vă duce cât ai clipi chiar până la Plymouth, o linişti proprietarul.

— Suntem destul de mulți, spuse tăios judecătorul Wargrave.

— Poate să ia de două ori pe atât, domnule.

— E-n regulă, acceptă Philip Lombard cu vocea sa plăcută, binevoitoare. E o vreme splendidă — nici o suflare de vânt.

Cu oarecare îndoială, domnişoara Brent se lăsă ajutată să urce în barcă. Ceilalți urmară la rând. Membrii grupului nu formau încă un tot. Parcă fiecare îl deruta pe celălalt.

Erau gata să pornească în larg, când ghidul se opri cu cârligul bărcii în mână.

Pe drumul abrupt dinspre sat cobora o maşină. O maşină atât de neverosimil de puternică şi de frumoasă, încât părea o vedenie. La volan se afla un tânăr, cu părul învolburat de vânt. În strălucirea apusului părea nu un

om, ci un zeu tânăr, un erou dintr-o legendă nordică.

Apăsă pe claxon şi ecoul îi răspunse, amplificând zgomotul, dintre stâncile golfului.

În acea clipă de necrezut, Anthony Marston părea mai mult decât un muritor. Mai târziu, nu numai unul dintre cei prezenți avea să-şi amintească acea clipă.

III

În barcă, lângă motor, Fred Narracott se gândea: "Ciudată adunătură!" În nici un caz cum şi-i închipuise el pe invitații domnului Owen. Se aşteptase la ceva mai de soi: femei bine îmbrăcate şi bărbați în costume de iahting, toți foarte bogați şi plini de importanță.

Nu semănau deloc cu invitații domnului Elmer Robson. Fred Narracott rânji uşor amintindu-şi de ei. Ăia da, invitați! Şi băutura pe care o înghițeau...

Acest domn Owen pare să fie cu totul alt om. Curios, gândi Fred, că nu-l zărise până acum pe Owen — şi nici cucoana lui. Nu fusese încă niciodată pe aici. Totul comandat şi plătit de acel domn Morris. Instrucțiunile foarte clare şi plata imediat — dar era ciudat totuşi. Ziarele spuneau că e un mister cu acest Owen, şi Fred Narracott le dădea dreptate.

Poate că, la urma urmei, domnişoara Gabrielle Turl *era* aceea care cumpărase insula. Dar părăsi imediat teoria asta când începu să examineze pasagerii. Nici unul nu părea să aibă nici în clin, nici în mânecă cu o vedetă de cinema.

Şi-i categorisi, pe toți, fără părtinire.

O fată bătrână — dintre cele acre, țâfnoase, le cunoştea el destul de bine. Putea să pună rămăşag că era o viperă afurisită. Un militar bătrân — se vede de la o poştă; o tânără drăguță, dar comună, nimic fascinant, nimic de Hollywood în ea; domnul acela vesel ... *nu era* un adevărat gentleman — fost comerciant, asta e, gândi Fred Narracott. Celălalt domn, slab, parcă mereu flămând, cu ochii ageri, era un tip ciudat. S-ar putea ca acesta *să aibă* de a face cu cinematografia.

Nu, în barcă nu se afla decât un singur pasager satisfăcător. Tipul care sosise ultimul, cu maşina. Şi ce maşină! Cum nu mai văzuse până atunci nimeni la Sticklehaven. Trebuie să fi costat sute de lire. Ăsta da bărbat! Părea să se scalde în bani. Dacă tot grupul ar fi fost ca el, mai era de înțeles, dar aşa... Ciudată poveste, dacă te gândeşti mai bine — totul era ciudat — foarte ciudat...

IV

Barca îşi croia drum înspumat în jurul stâncii. În sfârşit se zări casa. Latura de sud a insulei era cu totul altfel. Cobora în pantă dulce spre mare. Casa era orientată spre sud — joasă, pătrată, modernă, cu ferestre rotunde care lăsau să intre multă lumină.

O casă minunată — pe măsura aşteptărilor.

Fred Narracott opri motorul şi, încet, căută drumul spre un mic golf natural între stânci.

— Trebuie să fie greu de debarcat aici pe vreme rea, spuse deodată Philip Lombard.

Fred Narracott îi răspunse vesel:

— Nu se poate debarca pe Insula Negrului când bate vântul de sud-est. Câteodată e izolată câte o săptămână sau chiar mai mult.

Vera Claythorne gândi: "Aprovizionarea trebuie să fie foarte greu de făcut. E lucrul cel mai neplăcut pe o insulă. Toate problemele gospodăriei îți dau mult mai multă bătaie de cap."

Barca scrâşni frecându-se de stânci. Fred Narracott sări afară şi, împreună cu Lombard, îi ajută pe ceilalți să coboare. Narracott legă barca de un inel prins în stâncă. Apoi îi conduse în sus, pe nişte scări tăiate în piatră.

— Hm! Încântător loc! spuse generalul Macarthur. Dar se simțea neliniştit. Un loc al naibii de ciudat...

Pe măsură ce urcau treptele spre terasa de sus, spiritele se înviorară. În uşa deschisă a casei îi aştepta un majordom cu ținuta corectă; ceva din gravitatea lui îi linişti. Şi pe urmă, casa era într-adevăr foarte atrăgătoare, iar vederea de pe terasă magnifică...

Majordomul înaintă înclinându-se uşor. Era înalt, slab, cărunt şi foarte respectabil.

— Poftiți vă rog, pe aici.

În holul larg erau pregătite băuturi. Şiruri de sticle. Anthony Marston se mai înveseli puțin. Tocmai se gândea că povestea era cam ciudată. Nimeni dintre cunoscuții *lui!* Ce-o fi gândit bătrânul "Bursuc" când l-a lăsat să intre în chestia asta? Băuturile erau totuşi în regulă. Şi cu multă gheață.

Ce spunea majordomul?

"Domnul Owen... din nefericire reținut... nu poate ajunge aici decât mâine. Instrucțiuni... să facă ce vor... dacă doresc să meargă în camere... Cina va fi servită la ora 8."

Vera o urmase sus pe nevasta majordomului. Femeia deschise o uşă la capătul unui coridor şi Vera păşi într-o cameră plăcută, cu o fereastră largă ce dădea spre mare, şi alta spre răsărit. Scoase o exclamație uşoară de plăcere.

— Sper că aveți tot ce vă trebuie, domnişoară.

Vera se uită în jur. Valiza îi fusese adusă şi lucrurile aranjate. Din cameră, o uşă deschisă lăsa să se vadă baia în faianță bleu. Răspunse repede:

— Da, cred că tot.

— Dacă aveți nevoie de ceva, sunați.

Avea o voce egală, monotonă. Vera se uită curioasă la ea. Ce stafie de femeie, albă, fără pic de sânge! Foarte respectabilă ca înfățişare, cu părul strâns, cu rochia neagră. Dar ochii ciudați, de culoare deschisă îi fugeau mereu în toate părțile.

"Parcă i-ar fi frică de umbra ei", gândi Vera.

Da, asta era — frică!

Arăta ca o femeie care trăieşte într-o stare permanentă de teroare.

Îi trecu un fior prin spate. De ce oare i-o fi frică femeii acesteia?

Spuse cu amabilitate:

— Sunt noua secretară a doamnei Owen. Cred că ştiți.

— Nu, domnişoară, nu ştiu nimic. Am doar o listă cu doamnele şi domnii ce trebuiau să sosească şi camerele pe care să le ocupe.

Vera continuă:

— Doamna Owen n-a pomenit de mine?

Genele femeii tremurară:

— N-am văzut-o încă pe doamna Owen. Sunt aici abia de două zile.

"Extraordinari oameni, aceşti Oweni", gândi Vera. Apoi, cu glas tare:

— Ce personal există aici?

— Numai eu şi cu Rogers, domnişoară.

Vera se încruntă. Opt oameni în casă — zece cu gazdele — şi numai perechea asta ca să-i servească.

— Sunt o bună bucătăreasă, iar Rogers se pricepe la treburile casei. Nu ştiam, fireşte, că vor fi atâtea persoane.

— Dar o să puteți face față?

— O, da, domnişoară. Dacă vor aduce mai des invitați, poate că doamna Owen va mai lua un ajutor.

— Cred şi eu, spuse Vera.

Femeia se întoarse şi plecă. Picioarele i se mişcau fără zgomot pe podea. Dispăru din cameră plutind ca o umbră.

Puțin tulburată, Vera se aşeză la fereastră. Totul — într-un fel — era cam ciudat. Absența Owenilor, stafia asta de femeie. Şi invitații! Da, invitații erau şi ei ciudați. Un grup bizar.

"Aş vrea să-i văd pe Oweni. Aş vrea să ştiu ce fel de oameni sunt."

Se ridică şi începu să se plimbe agitată prin cameră.

Un dormitor desăvârşit, în stilul cel mai modern. Covoare albe în culori deschise pe parchetul strălucitor, pereți pastel, o oglindă mare înconjurată de lumini. Un cămin fără ornamente, doar un bloc enorm de marmoră albă în formă de urs, o sculptură modernă, în care era încrustat un ceas. Deasupra, într-o ramă lucitoare de crom se afla o fâşie de pergament pe care era scrisă o poezie.

Se apropie mai mult de cămin şi o citi. Era vechiul cântecel pe care şi-l amintea din copilărie:

Zece negri mititei au cinat sub luna nouă;
Unul însă s-a-necat şi-au rămas doar nouă.

Nouă negri mititei au stat noaptea după trei;
Unul s-a-ntrecut cu somnul şi-au rămas doar opt din ei.

Opt negri mititei trec prin Devon într-o noapte;
Unul zice: "Eu rămân" — şi-au rămas doar şapte.

Şapte negri mititei despicau surcele groase;
Unul s-a tăiat în două şi-au rămas doar şase.

Şase negri mititei se jucau c-un stup, netoții;
Un bondar l-înțeapă pe-unul şi-au rămas doar cinci cu toții.

Cinci negri mititei vor s-ajungă magistrați;
Unul şi-a-mplinit dorința şi-au rămas deci patru frați.
Patru negri au plecat, hăt, pe mare, mititei;
Unul a picat în laț şi-au rămas doar trei.

Trei negri mititei zic: "La zoo e de noi".
Pe-unu-l strânse-un urs în brațe şi-au rămas doar doi.

Doi negri mititei se uscau la soare-un pic;

Unul s-a prăjit de tot şi-a rămas un negru mic.

Un negru mititel, singur-singurel,
Cu un ştreang s-a spânzurat şi n-a mai rămas nici el.

Vera zâmbi. Sigur! Doar era Insula Negrului!

Se duse şi se aşeză din nou lângă fereastră privind marea.

Ce imensă e marea! De aici nu se vede nici o bucăţică de pământ, numai o nesfârşită întindere albastră clipocind sub soarele ce asfinţea.

Marea... atât de paşnică azi — atât de crudă uneori... Marea care te trăgea în adâncurile ei. Înecat... găsit înecat... înecat în mare... înecat, înecat, înecat...

Nu, nu voia să-şi amintească... *nu* voia să se gândească la asta! Totul se sfârşise...

VI

Doctorul Armstrong sosi pe Insula Negrului tocmai când soarele apunea în mare. În timpul traversării stătuse puţin de vorbă cu barcagiul — un om de prin partea locului. Era curios să afle câte ceva despre oamenii ăştia, proprietarii Insulei Negrului, dar Narracott părea surprinzător de neinformat sau, poate, nu voia să vorbească. Aşa că doctorul Armstrong trebuise să discute despre vreme şi pescuit.

Era obosit după lungul drum cu maşina. Îl dureau ochii. Mergând spre apus, mergi împotriva soarelui.

Da, era foarte obosit. Marea, şi linişte absolută — de asta avea nevoie. Ar vrea un concediu adevărat, lung. Dar era ceva imposibil, nu din punct de vedere financiar, desigur. Nu putea să lipsească. Eşti uitat repede în ziua de azi. Nu, acum după ce reuşise, trebuie să meargă înainte.

Se gândi:

"Oricum, în seara asta o să-mi închipui că nu mă mai întorc înapoi — că s-a terminat cu Londra, cu strada Harley şi cu tot restul."

E ceva magic într-o insulă — ajunge doar să pronunţi cuvântul, şi fantezia se dezlănţuie. Pierzi contactul cu lumea — o insulă e o lume aparte, o lume din care poate nu te vei mai întoarce niciodată.

"Îmi las în urmă viaţa obişnuită."

Şi zâmbindu-şi, începu să facă planuri, planuri fantastice de viitor. Mai zâmbea încă în timp ce urca scările tăiate în stâncă.

Pe terasă, într-un scaun, şedea un domn care i se păru doctorului Armstrong cunoscut de undeva. Unde văzuse faţa asta de broască, gâtul de broască ţestoasă, ţinuta încovoiată — da — şi ochii mici de culoare deschisă, atât de pătrunzători?

Da, sigur — bătrânul Wargrave. Depusese odată mărturie în faţa judecătorului Wargrave. Totdeauna părea pe jumătate adormit, dar când era vorba de tot ce avea vreo legătură cu legea, era cât se poate de perspicace. Avea o mare influenţă asupra juriului — se spune că oricând îi poate face să hotărască aşa cum vrea el. Le-a smuls chiar câteva condamnări improbabile. Un judecător afurisit, spuneau unii.

Curios... să-l întâlneşti aici... într-un colţ pierdut de lume...

VII

"Armstrong? gândi judecătorul Wargrave. Mi-l amintesc în boxa martorilor. Foarte corect şi prudent. Toţi doctorii sunt tare proşti. Iar cei din Harley sunt cei mai proşti. Şi răuvoitori", îşi spuse, gândindu-se la o întrevedere recentă pe care o avusese cu o persoană chiar de pe această stradă.

Mormăi ceva în genul:

— Băuturile sunt în hol...

Doctorul Armstrong spuse:

— Trebuie să mă duc să-mi prezint omagiile gazdelor.

Judecătorul Wargrave închise din nou ochii — acum semăna fără nici o îndoială cu o reptilă — apoi spuse:

— Nu se poate.

— De ce? tresări doctorul Armstrong.

— Nu sunt aici, spuse judecătorul. Foarte stranie situaţie. Nu înţeleg ce se petrece.

Doctorul Armstrong se uită o clipă ţintă la el. Credea că bătrânul domn adormise de-a binelea când, deodată, îl auzi spunând:

— O cunoşti pe Constance Culmington?

— Nu — mă tem că nu.

— N-are importanţă. O femeie misterioasă şi cu un scris aproape indescifrabil. Tocmai mă întrebam dacă n-am greşit casa.

Dând din cap, doctorul Armstrong urcă pe scări.

Judecătorul Wargrave rămase cu gândul la Constance Culmington — nu te poţi bizui pe ea, e la fel ca toate femeile.

Gândul îl duse la cele două femei din grup, bătrâna cu buzele strânse, şi fata. Fata nu-l interesa, o obraznică sigură de ea. Ba nu, trei femei, dacă o socotea şi pe nevasta lui Rogers. Stranie fiinţă, parcă moartă de frică. O pereche respectabilă, care-şi cunoştea meseria.

Cum Rogers ieşi chiar în clipa aceea pe terasă, judecătorul îl întrebă:

— Nu ştii, e aşteptată şi Lady Constance Culmington?

Rogers făcu ochii mari:

— Nu, domnule, după câte ştiu eu.

Judecătorul înălţa din sprâncene, mormăind ceva.

Se gândi:

"Insula Negrului? E ceva necurat în toată treaba asta."

VIII

Anthony Marston era în baie. Se lăfăia în apa fierbinte. Îşi simţea trupul amorţit după drumul lung pe care-l făcuse. Prin cap îi treceau foarte puţine gânduri. Anthony era o fiinţă alcătuită din senzaţii şi acţiune.

Îşi spuse: "Cred că trebuie să merg până la capăt", şi apoi alungă orice gând din minte.

Apă caldă, aburi... oboseală... se va bărbieri apoi... un cocteil... masa...

Şi pe urmă?

IX

Domnul Blore îşi înnoda cravata. Nu prea se pricepea la astfel de lucruri.

Arată cum se cuvine? Îşi zise că da.

Ceilalţi nu fuseseră prea cordiali cu el... felul ciudat în care se uitau unul la altul, de parcă or *fi ştiut...*

Totul depinde de el.

N-avea de gând să facă o treabă de mântuială.

Se uită la cântecelul de deasupra căminului.

Ce idee, s-o pui acolo!

"Mi-amintesc de insula asta de când eram copil. Nu mi-am închipuit niciodată că o să vin cu o astfel de treabă în casa asta. Poate că e bine să nu poţi prevedea viitorul."

X

Generalul Macarthur era preocupat.

La naiba cu toate! Ce ciudăţenie afurisită! Nici pe departe ce i se spusese...

O să găsească o scuză, să plece... să dea dracului tot...

Dar barca cu motor plecase.

Va trebui să rămână.

Individul ăsta, Lombard, era un tip ciudat. Nu părea cinstit. Putea să jure că nu e cinstit.

XI

La bătaia gongului, Philip Lombard ieşi din cameră şi merse până în capul scărilor. Se mişca uşor şi fără zgomot, ca o panteră. Avea chiar ceva de panteră. Un animal de pradă plăcut ochiului.

Zâmbi în sinea sa.

O săptămână?

Se va distra în săptămâna asta.

XII

În camera ei, îmbrăcată pentru masă într-o rochie de mătase neagră, Emily Brent citea Biblia. În timp ce urmărea cuvintele, mişca din buze.

Prăbuşitu-s-au păgânii în copca pe care au pregătit-o, în laţul pe care l-au măiestrit s-a prins piciorul lor. Ştiut fie că Domnul a făcut judecată! În isprava lucrată de chiar mâinile lui s-a încurcat cel fără de lege. Întoarcă-se în locaşul morţii cei nelegiuiţi!

Strânse tare din buze şi închise Biblia.

Se ridică, îşi prinse la gât o broşă de cristal de stâncă şi coborî la masă.

Capitolul al treilea

I

Masa se apropia de sfârşit.

Mâncarea fusese bună, vinul excelent. Rogers servea bine.

Toți erau într-o dispoziție mai bună. Începuseră să-şi vorbească cu mai multă libertate şi intimitate.

Judecătorul Wargrave, îndulcit de un porto excelent, era amuzant într-un fel destul de caustic; doctorul Armstrong şi Tony Marston îl ascultau. Domnişoara Brent vorbea cu generalul Macarthur — descoperiseră că aveau prieteni comuni. Vera Claythorne îi punea domnului Davis întrebări inteligente despre Africa de Sud, la care acesta se arăta perfect informat. Lombard asculta conversația. O dată sau de două ori ridică repede privirea şi făcu ochii mici. Din când în când, ochii îi umblau în jurul mesei, studiindu-i pe ceilalți.

Anthony Marstoh spuse deodată:

— Ce obiecte ciudate, nu-i aşa?

În mijlocul mesei rotunde, pe un suport circular de sticlă, se aflau nişte figurine mici de porțelan.

— Negri, spuse Tony. Insula Negrului. Cred că asta e legătura.

— Sunt curioasă câți sunt, zece? se interesă Vera. Ce nostim! Sunt cei zece negri mititei din cântecel, aşa cred. În camera mea cântecelul e înrămat şi atârnă deasupra căminului.

— Şi în camera mea, spuse Lombard.

— Şi în a mea.

— Şi în a mea, repetară toți în cor.

— Ce caraghios! spuse Vera.

— Găsesc că e copilăros! mormăi judecătorul Wargrave şi se mai servi cu porto.

Emily Brent privi la Vera Claythorne, iar Vera Claythorne privi spre domnişoara Brent.

Cele două femei se ridicară de la masă.

În salon, uşile spre terasă erau deschise şi vuietul mării, lovindu-se de stânci, ajungea până sus.

— E plăcut zgomotul valurilor, spuse Emily Brent.

— Pe mine mă calcă pe nervi, răspunse tăios Vera.

Domnişoara Brent o privi surprinsă.

Înroşindu-se, Vera repetă pe un ton mai liniştit:

— Cred că locul acesta nu-i de loc plăcut pe timp de furtună.

— Cred şi eu, confirmă Emily Brent şi adăugă: Sunt sigură că pe timpul iernii casa stă închisă. N-ai să găseşti pentru nimic în lume servitori care să rămână iarna aici.

— Într-adevăr, răspunse Vera, trebuie să fie greu de găsit servitori.

Iar Emily Brent continuă:

— Doamna Oliver a avut noroc să-i găsească pe aceştia doi. Femeia găteşte foarte bine.

"Ce amuzant, gândi Vera, că oamenii mai în vârstă rețin adeseori greşit numele." Apoi, cu glas tare:

— Da, cred că doamna Owen a avut într-adevăr noroc.

Emily Brent scosese din geantă ceva de brodat. Tocmai voia să pună ața în ac, dar se opri.

— Owen? Owen ai spus?

— Da.

— În viața mea n-am cunoscut pe cineva cu numele Owen, conchise hotărâtă Emily Brent.

Vera făcu ochii mari.

— Bine, dar...

Nu isprăvi însă. Uşa se deschise şi intrară bărbaţii. Îi urmă Rogers purtând tava cu cafele.

Judecătorul se aşeză lângă Emily Brent. Armstrong se apropie de Vera. Tony Marston se îndreptă spre fereastra deschisă.

Blore, cu o curiozitate naivă, studia o statuetă de alamă şi se întreba dacă acea formă bizară, unghiulară, voia să reprezinte o figură feminină. Generalul Macarthur stătea cu spatele la cămin, trăgându-se uşor de mustăcioara albă. Fusese o masă pe cinste! Începea să se simtă mai în largul lui. Lombard răsfoia paginile unui număr din *Punch,* aflat pe o masă de lângă perete, împreună cu alte ziare.

Rogers trecea pe la fiecare cu cafelele.

Cafeaua era bună — neagră şi foarte fierbinte.

Toţi invitaţii mâncaseră bine. Se simţeau mulţumiţi şi împăcaţi cu ei înşişi şi cu viaţa. Minutarele ceasului arătau nouă şi douăzeci.

Era linişte — o linişte plăcută, plină de intimitate.

Şi deodată, în liniştea aceasta, se auzi Vocea.

Fără ca ceva s-o fi vestit — inumană, pătrunzătoare...

Doamnelor şi Domnilor! Linişte, vă rog!

Toată lumea tresări. Se uitară în jur — unul la altul, la pereţi. Cine vorbea?

Iar Vocea continuă, clară şi implacabilă:

Sunteţi acuzaţi de următoarele:

Edward George Armstrong, ai pricinuit moartea Louisei Mary Clées, la 14 martie 1925.

Emily Caroline Brent, eşti răspunzătoare de moartea Beatricei Taylor, survenită la data de 5 noiembrie 1931.

William Henry Blore, ai provocat moartea lui James Stephen Landor, la 10 octombrie 1928.

Vera Elisabeth Claythorne, l-ai ucis la 11 august 1935 pe Cyril Ogilvie Hamilton.

Philip Lombard, la o anumită dată în februarie 1932 te-ai făcut vinovat de moartea a 21 oameni, membri ai unui trib din Africa Răsăriteană.

John Gordon Macarthur, la 14 ianuarie 1917 ai trimis la moarte în mod deliberat pe iubitul soţiei tale, Arthur Richmond.

Anthony James Marston, la data de 14 noiembrie anul trecut te-ai făcut vinovat de uciderea lui John şi a Luciei Combes.

Thomas Rogers şi Ethel Rogers, la data de 6 mai 1929 aţi pricinuit moartea lui Jennifer Brady.

Lawrence John Wargrave, la 10 iunie 1930 te-ai făcut vinovat de moartea lui Edward Seton.

Acuzaţi, aveţi ceva de spus în apărarea voastră?

Vocea tăcuse.

Un moment de tăcere mormântală şi apoi un zgomot asurzitor!

Rogers scăpase tava cu cafele!

În aceeaşi clipă, de undeva de afară se auzi un ţipăt şi apoi zgomotul unei prăbuşiri.

Lombard acţionă cel dintâi. Sări la uşă şi o deschise. Afară, nevasta lui Rogers zăcea pe jos ghemuită.

Lombard strigă:

— Marston!

Anthony sări să-l ajute. Ridicară femeia şi o aduseră în salon.

Doctorul Armstrong se apropie numaidecât, le ajută să o întindă pe sofa

şi aplecându-se peste ea, spuse în grabă:

— Nu-i nimic. A leşinat, atât. Are să-şi revină îndată.

Lombard se adresă lui Rogers:

— Adu nişte brandy.

Rogers, alb la față, cu mâinile tremurânde, murmură:

— Da, domnule, şi dispăru imediat din cameră.

Vera strigă:

— A cui era vocea? De unde venea? Parcă... parcă...

Generalul Macarthur bolborosi:

— Ce se petrece aici? Ce fel de glumă e asta?

Mâna îi tremura. Stătea ghemuit, cu umerii căzuți. Arăta deodată cu zece ani mai bătrân.

Blore îşi ştergea obrazul cu o batistă.

Numai judecătorul Wargrave şi domnişoara Brent păreau prin comparație mai liniştiți.

Emily Brent stătea dreaptă, cu capul sus. Obrajii îi erau roşii ca focul. Judecătorul, în ținuta lui obişnuită, stătea cu capul plecat între umeri şi cu o mână îşi freca uşor urechea. Numai ochii lui inteligenți, activi şi nedumeriți aruncau jur împrejurul camerei priviri ca nişte săgeți.

Din nou, Lombard fu cel care acționă.

În timp ce Armstrong îi dădea îngrijiri femeii leşinate, Lombard luă încă o dată inițiativa.

Spuse:

— Vocea aceea? Se auzea ca şi cum ar fi fost aci, în cameră.

— Cine a fost? Cine a fost? N-a fost unul dintre noi, strigă Vera.

Asemenea judecătorului, Lombard îşi rotea încet privirile prin cameră. Le opri o clipă asupra ferestrei deschise, apoi dădu hotărât din cap. Deodată fața i se lumină. Se îndreptă numaidecât spre uşa de lângă cămin, care dădea într-o cameră alăturată.

Cu o mişcare bruscă, apăsă clanța şi deschise uşa. Păşi dincolo şi în acelaşi timp se auzi o exclamație de satisfacție.

— Am găsit!

Toți ceilalți se înghesuiră după el. Numai domnişoara Brent rămase singură, nemişcată, pe scaun.

În camera de alături, văzură o masă, lângă peretele care o despărțea de salon. Pe masă, se afla un patefon de tip vechi, la care era ataşată o pâlnie. Dând la o parte pâlnia, lipită chiar de perete, Lombard arătă locul unde fuseseră făcute în zid câteva găuri mici care treceau neobservate.

Potrivind patefonul, lăsă acul pe placă şi deodată auziră din nou:

Sunteți acuzați de următoarele...

— Opreşte! Opreşte! E îngrozitor, strigă Vera.

Lombard se supuse.

Doctorul Armstrong, cu un suspin de uşurare, exclamă:

— O glumă de prost-gust, dar plină de cruzime, după cum văd.

Vocea slabă şi clară a judecătorului Wargrave murmură:

— Va să zică, dumneavoastră credeți că a fost o glumă, nu-i aşa?

Doctorul îl privi țintă:

— Ce altceva ar putea fi?

Judecătorul îşi mângâia uşor buza de sus:

— Deocamdată, nu sunt pregătit să-mi spun părerea.

Anthony Marston interveni:

— Ascultați, e un lucru pe care l-ați trecut cu vederea. Cine dracu l-a

pornit şi l-a făcut să meargă?

Wargrave murmură:

— Da, cred că ar trebui să cercetăm.

Se întoarse înapoi în salon. Ceilalţi îl urmară.

Rogers tocmai intrase cu un pahar de brandy. Domnişoara Brent stătea aplecată asupra nevestei lui, care gemea.

Cu abilitate, Rogers se strecură printre cele două femei.

— Permiteţi-mi, doamnă, să-i vorbesc... Ethel, nu a fost nimic. Totul e în regulă, auzi? Revino-ţi.

Pieptul femeii se ridică în tresăriri scurte. Ochii ei, holbaţi, îngroziţi treceau pe rând de la o figură la alta.

Vocea lui Rogers şopti stăruitor:

— Vino-ţi în fire, Ethel.

Doctorul Armstrong îi vorbi cu blândeţe:

— O să te simţi bine acum, doamnă Rogers. A fost doar o ameţeală.

— Am leşinat, domnule? întrebă ea.

— Da.

— Vocea... vocea aceea îngrozitoare... *ca o sentinţă...*

Se îngălbeni din nou, pleoapele i se agitară.

— Unde e brandy-ul? întrebă repede doctorul Armstrong.

Rogers îl puse pe o măsuţă. Cineva îl dădu doctorului, iar acesta se aplecă asupra femeii care respira greu.

— Bea asta, doamnă Rogers.

Înecându-se şi gâfâind, femeia bău puţin brandy. Alcoolul îi făcu bine. Faţa îşi recăpătă culoarea.

— Mă simt bine acum. Am avut... numai o ameţeală.

— Sigur, confirmă imediat Rogers. Şi eu am avut o ameţeală. Când am auzit minciunile alea sfruntate, am scăpat tava. Aş vrea să ştiu...

Dar fu întrerupt. Era doar o tuse — o tuse uşoară, uscată, care-l opri însă la jumătatea cuvântului.

Privi fix spre judecătorul Wargrave, iar acesta tuşi din nou şi apoi întrebă:

— Cine a pus placa aceea la patefon? Dumneata, Rogers?

Rogers strigă:

— N-am ştiut ce era. Jur în faţa lui Dumnezeu, domnule, că n-am ştiut nimic. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi pus-o niciodată.

Judecătorul spuse sec:

— Poate că e adevărat. Cred însă că ar fi bine să explici cum s-a întâmplat, Rogers.

Majordomul, ştergându-şi faţa cu batista, răspunse cu seriozitate:

— N-am făcut decât să ascult ordinul, domnule.

— Al cui ordin?

— Al domnului Owen.

— Te rog să fii mai clar, ceru judecătorul Wargrave. Care au fost exact ordinele domnului Owen?

La care Rogers răspunse:

— Trebuia să iau o placă din sertar şi s-o pun la patefon, iar nevastămea trebuia să pornească patefonul când eu voi intra în salon cu cafelele.

— Interesantă poveste, murmură judecătorul.

— Ăsta e adevărul, domnule. Jur pe Dumnezeu că ăsta e adevărul, strigă Rogers. N-am ştiut nici o clipă despre ce e vorba... Pe placă era scris un nume — am crezut că era o bucată muzicală.

Wargrave îl privi pe Lombard:
— Avea un titlu?
Lombard încuviinţă. Schiţă un zâmbet ironic, arătându-şi dinţii albi şi ascuţiţi; apoi spuse:
— Sigur că da, domnule. Era intitulată *Cântecul Lebedei...*

III

Generalul Macarthur izbucni deodată:
— Dar e absurd — cu totul absurd! Să arunci asemenea acuzaţii! Trebuie făcut ceva. Acest individ Owen, oricine ar fi el...
Emily Brent îl întrerupse:
— Tocmai asta e, cine e?
Vorbind cu autoritatea pe care i-o conferea o viaţă întreagă petrecută la tribunal, judecătorul interveni:
— Tocmai asta trebuie să cercetăm cu toată atenţia. Aş propune ca, mai întâi, să-ţi duci nevasta la culcare, Rogers. Apoi vino din nou aici.
— Da, domnule.
— Te ajut şi eu, Rogers, se oferi doctorul Armstrong.
Sprijinită de amândoi, femeia ieşi din cameră clătinându-se.
După plecarea lor, Tony Marston interveni:
— Nu ştiu ce simţiţi dumneavoastră, dar eu parcă aş bea ceva.
— De acord, aprobă Lombard.
— Mă duc să caut ceva de băut, se oferi Tony, ieşind din cameră.
După o clipă, reveni:
— Am găsit totul pregătit pe tavă.
Aşeză tava cu grijă. Câteva minute trecură cu servitul băuturilor. Generalul Macarthur luă un whisky sec, la fel judecătorul. Simţeau toţi nevoia unui reconfortant. Numai Emily Brent ceru un pahar cu apă.
Doctorul Armstrong reveni.
— E bine, spuse el. I-am dat un calmant... Dar asta ce-i, băutură? Aş lua şi eu ceva.
O parte dintre bărbaţi îşi umplură din nou paharele. Peste câteva clipe, Rogers apăru şi el în cameră.
Judecătorul Wargrave se însărcină cu procedura şi încăperea deveni un tribunal improvizat.
— Ei, şi acum, Rogers, începu judecătorul, trebuie să încercăm să descurcăm iţele. Cine este acest domn Owen?
Rogers holbă ochii:
— Proprietarul acestei case, domnule.
— Ştiu asta. Ce vreau să-mi spui este: ce ştii dumneata personal despre el?
Rogers dădu din cap:
— Nu ştiu nimic, domnule. Ştiţi, nu l-am văzut niciodată.
O agitaţie uşoară trecu prin încăpere.
— Nu l-ai văzut niciodată? interveni generalul Macarthur. Ce vrei să spui cu asta?
— Suntem aici numai de o săptămână, domnule, nevastă-mea şi cu mine. Am fost angajaţi printr-o scrisoare, de Agenţia "Regina" din Plymouth.
Blore dădu aprobativ din cap:
— Firmă veche şi de încredere.

— Ai scrisoarea? întrebă Wargrave.

— Scrisoarea prin care am fost angajați? Nu, domnule, n-am păstrat-o.

— Spune mai departe. Ziceai că ați fost angajați printr-o scrisoare?

— Da, domnule. Trebuia să sosim într-o anumită zi. Am sosit. Totul era în ordine aici. Am găsit provizii serioase şi toată casa aranjată. N-a fost nevoie decât să ştergem praful şi... cam atât.

— Şi pe urmă?

— Nimic, domnule. Am primit ordin... tot printr-o scrisoare... să pregătim camerele pentru câțiva invitați şi pe urmă, ieri, cu poşta de după-amiază, am mai primit o scrisoare de la domnul Owen. Zicea că el şi cu doamna sunt reținuți şi să facem tot ce ne stă în putință, ca să primim bine invitații — dădea instrucțiuni cu privire la masă, la cafea şi la placa de patefon.

Judecătorul îl întrerupse:

— Desigur că ai scrisoarea?

— Da, domnule, o am aici.

O scoase din buzunar şi i-o dădu judecătorului:

— Hm... Antetul — "Hotel Ritz" — bătut la maşină.

Dintr-o mişcare, Blore fu lângă el:

— Dați-mi voie să mă uit puțin.

Îi smulse scrisoarea din mână şi se uită la ea, apoi murmură:

— Maşină "Coronation"... destul de nouă... fără defecte. Hârtie... din cea mai banală. Nu văd ce-ar ieşi din asta. S-ar putea să aibe amprente, dar mă îndoiesc.

Wargrave îl privi deodată cu atenție.

Anthony Marston, uitându-se peste umărul lui Blore, remarcă:

— Are nişte nume de botez ciudate, nu-i aşa? Ulick Norman Owen. Ți se-ncurcă limba-n gură.

Bătrânul judecător tresări:

— Îți sunt recunoscător, domnule Marston. Mi-ai atras atenția asupra unui punct curios şi sugestiv.

Se uită în jur la ceilalți şi, lungindu-şi gâtul ca o broască înfuriată, spuse:

— Cred că a sosit timpul să spunem fiecare ceea ce ştim. Ar fi bine, cred, ca fiecare să vină cu informațiile pe care le deține în legătură cu proprietarul acestei case.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Suntem cu toții invitații lui. Cred că ar fi bine dacă fiecare ar spune cum s-a întâmplat asta.

Urmă o pauză scurtă, şi deodată Emily Brent începu cu hotărâre:

— E un lucru foarte ciudat. Am primit o scrisoare cu o semnătură greu de descifrat. Părea să fie de la o doamnă pe care o cunoscusem acum doi, trei ani, într-o stațiune. Am crezut că o cheamă Ogden sau Oliver. Cunosc o doamnă Oliver şi o domnişoară Ogden. Sunt absolut sigură că în viața mea n-am cunoscut şi nu m-am împrietenit cu vreo persoană cu numele Owen.

— Aveți scrisoarea aceea, domnişoară Brent? întrebă judecătorul Wargrave.

— Da, v-o aduc.

Plecă şi se întoarse imediat cu scrisoarea.

După ce o citi, judecătorul spuse:

— Încep să înțeleg... Dar dumneata, domnişoară Claythorne?

Vera explică împrejurările în care fusese angajată secretară.

Apoi, judecătorul continuă:

— Marston?

Anthony răspunse:

— Am primit o telegramă de la un amic. Berkeley — "Bursucul". M-a surprins pe moment, deoarece ştiam că gloaba bătrână plecase în Norvegia. Zicea să vin aici.

Wargrave încuviință din nou. Apoi întrebă:

— Doctorul Armstrong?

— Am fost chemat ca medic.

— Înțeleg. Îi cunoşteați dinainte?

— Nu. În scrisoare s-au referit la un coleg de-al meu.

— Ca să fie verosimil... da, murmură judecătorul. Şi colegul acesta... probabil că tocmai lipsea din oraş?

— Da, da.

Lombard, care se uitase tot timpul la Blore, spuse deodată:

— Ştiți ceva, m-am gândit că...

Judecătorul ridică mâna:

— O clipă...

— Dar...

— Răbdare, domnule Lombard, să luăm lucrurile pe rând. Pentru moment cercetăm cauzele care ne-au adus aici... General Macarthur?

Mângâindu-şi mustața, generalul bolborosi:

— Am primit o scrisoare... de la acest individ Owen... menționa câțiva foşti camarazi care urmau să vină... se scuza pentru această invitație neceremonioasă. Mă tem că nu am păstrat scrisoarea.

— Domnule Lombard? întrebă în continuare Wargrave.

Lombard se gândise între timp. Să dea cărțile pe față sau nu? Se hotărî:

— Acelaşi lucru. Invitație... menționați prieteni comuni... am căzut în cursă. Din păcate am rupt scrisoarea.

Judecătorul Wargrave îşi îndreptă atenția asupra lui Blore. Îşi duse degetul la buze şi vocea îi deveni primejdios de politicoasă:

— Adineauri am trecut printr-o experiență neplăcută. O voce, după toate aparențele fără trup, ne-a vorbit adresându-ni-se tuturor pe nume şi aducându-ne anumite acuzații precise. Ne vom ocupa îndată şi de ele. Pentru moment mă interesează un lucru mai puțin important. Printre numele pomenite a fost şi cel de William Henry Blore. Dar, după câte ştim, printre noi nu se află nimeni cu numele de Blore. Iar numele Davis *nu* a fost amintit. Ce ne puteți spune despre asta, domnule Davis?

Blore răspunse îmbufnat:

— Acum, că tot s-a aflat, cred că ar fi mai bine să recunosc că nu mă cheamă Davis.

— Eşti William Henry Blore?

— Exact.

— Vreau să adaug ceva, spuse Lombard. Nu numai că te afli aici sub un nume fals, domnule Blore, dar am observat astă-seară că eşti şi un mincinos clasa întâi. Pretinzi că vii din Natal, Africa de Sud. Cunosc Africa de Sud şi Natalul şi sunt gata să jur că în viața dumitale n-ai pus piciorul acolo.

Toți ochii se-ntoarseră spre Blore. Ochi furioşi şi bănuitori. Anthony Marston se apropie de el cu pumnii strânşi.

— Acum să te vedem, porcule, spuse. Ai de dat vreo explicație?

Blore dădu capul pe spate, împingându-şi bărbia înainte.

— M-ați înțeles greşit, domnilor. Puteți să-mi vedeți actele. Am făcut par-

te din C.I.D.[4] În prezent conduc o agenție de detectivi în Plymouth. Am fost trimis aici.

— De cine? întrebă judecătorul Wargrave.

— De acest Owen. Am primit o sumă de bani frumuşică pentru cheltuieli şi instrucțiuni ce să fac. Trebuia să mă alătur grupului trecând drept invitat. Mi s-au comunicat numele dumneavoastră. Trebuia să vă observ pe toți.

— Ți s-a dat vreo explicație?

Blore spuse cu amărăciune:

— Bijuteriile doamnei Owen. Doamna Owen, pe dracu! Nici nu cred că există o astfel de persoană.

Judecătorul îşi lovi din nou buzele cu degetul, de data asta apreciativ:

— Concluziile dumitale par juste. Într-adevăr, Ulick Norman Owen! În scrisoarea domnişoarei Brent, deşi numele de familie apare ca o simplă mâzgălitură, numele de botez sunt destul de clare — Una Nancy. Observați că în ambele cazuri avem de-a face cu aceleaşi inițiale: Ulick Norman Owen, Una Nancy Owen, adică U. N. Owen. Sau, printr-un uşor efort de fantezie — UNKNOWN.[5]

— Dar e fantastic, e o nebunie, exclamă Vera.

Judecătorul aprobă:

— O, da. Nu mă îndoiesc că am fost invitați aici de un nebun, probabil un criminal periculos.

Capitolul al patrulea

I

Pentru moment se făcu tăcere. O tăcere plină de nelinişte şi de consternare. Vocea potolită, clară a judecătorului reluă firul:

— Să trecem acum la etapa următoare a anchetei noastre. Mai întâi, trebuie să adaug totuşi şi eu probele mele la cele spuse de dumneavoastră.

Scoase o scrisoare din buzunar şi o aruncă pe masă.

— Scrisoarea aceasta pare să vină de la o veche prietenă de-a mea, Lady Constance Culmington. N-am văzut-o de câțiva ani. O ştiam plecată în Orient. Este exact genul de scrisoare vagă, incoerentă pe care ar scrie-o — mă roagă s-o întâlnesc aici. La gazde se referă în termeni foarte vagi. Aceeaşi tehnică, dacă observați. Menționez acest fapt, numai pentru că se potriveşte cu celelalte dovezi. Din toate reiese un amănunt interesant: *oricine e cel care ne-a atras aici, ştie sau şi-a dat osteneala să afle o mulțime de lucruri despre noi.* Această persoană, oricine ar fi, ştie că sunt prieten cu Lady Constance şi cunoaşte stilul ei epistolar. Ştie ceva despre colegii doctorului Armstrong şi pe unde se află acum. Cunoaşte porecla prietenului domnului Marston şi genul de telegrame pe care le trimite. Ştie exact unde şi-a petrecut domnişoara Brent vacanța acum doi ani şi oamenii pe care i-a întâlnit acolo. Ştie totul despre foştii camarazi ai generalului Macarthur.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— *Ştie, după cum vedeți, o mulțime de lucruri.* Şi din aceste cunoştințe pe care le are despre noi, a alcătuit o serie de acuzații foarte precise.

---

[4] *Criminal Investigation Department* (Secția de Cercetări Criminalistice).

[5] Necunoscut, anonim.

Se stârni imediat o hărmălaie nemaipomenită:

— O grămadă de minciuni sfruntate. Calomnii! strigă generalul Macarthur.

— Neadevărate! țipă Vera, respirând greu. Şi pline de cruzime!

— E o minciună... o minciună păcătoasă... noi niciodată — nici unul dintre noi... se auzi vocea răguşită a lui Rogers.

— Nu ştiu la ce se referă nebunul ăsta, mârâi Marston.

Mâna ridicată a judecătorului Wargrave potoli tumultul. Apoi, alegându-şi cu grijă cuvintele, rosti:

— Vreau să vă spun ceva. Prietenul nostru necunoscut mă acuză de uciderea unui oarecare Edward Seton. Mi-l amintesc perfect. A fost adus în fața mea pentru a fi judecat... în iunie 1930. Era acuzat de uciderea unei femei în vârstă. A fost foarte bine apărat şi a făcut o bună impresie asupra juriului. Totuşi, probele dovedeau precis că e vinovat. Am tras concluziile bazându-mă pe aceste probe şi jurații l-au găsit vinovat. Pronunțând sentința de condamnare la moarte, n-am făcut decât să fiu de aceeaşi părere cu juriul. S-a făcut recurs, pe motiv de viciu de procedură. Recursul a fost respins şi omul a fost executat. Vreau să spun în fața dumneavoastră a tuturor, că am conştiința perfect curată în această problemă. Mi-am făcut datoria şi atât. Am pedepsit un ucigaş condamnat pe drept.

Armstrong începea să-şi amintească. Cazul Seton! Verdictul constituise o mare surpriză. Pe vremea procesului, se întâlnise într-o zi la un restaurant cu Mattews, consilier regal, care era optimist. "Nici o îndoială asupra verdictului. Achitarea e ca şi sigură." Apoi auzise comentarii: "Judecătorul a fost categoric împotriva lui. A schimbat complet opinia juriului şi l-au declarat vinovat. Totuşi, a procedat legal. Bătrânul Wargrave îşi cunoaşte meseria. Dar parcă avea ceva împotriva acuzatului."

Toate aceste amintiri îi trecură cu iuțeală prin minte doctorului. Înainte de a-şi da seama, întrebă nestăpânit:

— L-ați cunoscut cumva pe Seton? Vreau să spun, înaintea procesului...

Ochii ascunşi, de reptilă, se fixară asupra lui. Cu o voce rece, limpede, judecătorul declară:

— Nu ştiam nimic despre acest Seton înainte de proces.

"Individul minte... simt că minte", gândi Armstrong.

II

Vera Claythorne începu cu voce tremurătoare:

— O să vă povestesc... Despre copilul acela... Cyril Hamilton. I-am fost guvernantă. Nu avea voie să înoate prea departe. Într-o zi, când nu eram atentă, a pornit în larg. Am înotat după el... N-am putut ajunge la timp... A fost îngrozitor... Dar n-a fost vina mea. La anchetă procurorul m-a absolvit de orice vină. Iar mama lui — a fost atât de bună... Dacă nici ea nu m-a acuzat, cine a putut... cine a putut să spună acest lucru îngrozitor? Nu e drept... nu e drept...

Izbucni într-un plâns amar.

— Lasă, lasă, dragă, o linişti generalul Macarthur mângâind-o pe umeri. Sigur că nu-i adevărat. Individul e nebun! Are o idee fixă. E scrântit de-a binelea.

Îndreptându-şi umerii, spuse cu glas ridicat:

— Cel mai bine ar fi să lăsăm fără răspuns întrebarea. Totuşi, simt că

trebuie să vă spun... nu e nimic adevărat... nimic din tot ce a spus despre tânărul Arthur Richmond. Richmond era unul dintre ofiţerii mei. L-am trimis într-o misiune de recunoaştere. A fost ucis. Lucru firesc la război. Vreau să spun că sunt indignat de clevetirea asta despre soţia mea. Cea mai bună femeie din lume. Absolut — Soţia Cezarului!

Generalul Macarthur se aşeză. Cu mâna tremurândă îşi mângâie mustaţa. Efortul de a vorbi îl costase mult.

Era rândul lui Lombard. Ochii îi licăreau amuzaţi.

— Despre băştinaşii aceia...

— Ce-i cu ei? se interesă Marston.

Philip Lombard rânji:

— Povestea e foarte adevărată. I-am părăsit. O problemă de spirit de autoconservare. Ne rătăcisem în pădure. Cu alţi câţiva oameni am luat hrana care mai rămăsese şi am şters-o.

— Ţi-ai părăsit oamenii — i-ai lăsat să moară de foame? întrebă cu severitate generalul Macarthur.

— Mi-e teamă că nu e chiar fapta unui adevărat *sahib,* urmă Lombard. Dar autoconservarea e prima datorie a unui om. Iar băştinaşilor nu le pasă de moarte, ştiţi... nu privesc moartea ca noi, europenii.

Vera îşi ridică obrazul din mâini. Întrebă, privindu-l ţintă:

— I-ai lăsat *să moară?*

— I-am lăsat să moară, răspunse Lombard, privind amuzat ochii ei îngroziţi.

Anthony Marston vorbi rar, nedumerit:

— Tocmai mă gândeam... John şi Lucy Combes. Trebuie să fie copiii aceia peste care am dat cu maşina, lângă Cambridge. Blestemat ghinion!

— Pentru ei, sau pentru dumneata? întrebă acru judecătorul Wargrave.

— Mă gândeam la mine, dar fireşte că a fost un ghinion şi pentru ei. Un simplu accident, categoric. Au ieşit în fugă dintr-o casă. Mi s-a suspendat permisul de conducere pe un an de zile. Adevărată pacoste!

Doctorul Armstrong interveni aprins:

— Viteza asta nu e bună — deloc! Tineri ca dumneata sunt un pericol pentru societate.

Antnony dădu din umeri:

— Viteza n-o să dispară. E adevărat că în Anglia drumurile sunt o nenorocire. Nu poţi să atingi o viteză ca lumea pe ele.

Se uită în jur căutându-şi paharul, îl luă de pe masă, se duse la bufet şi-şi mai turnă un whisky cu sifon. Spuse peste umăr:

— În orice caz, n-a fost vina mea. Un simplu accident!

III

În tot acest timp Rogers, valetul, îşi umezea buzele, tot frământându-şi mâinile. Începu să vorbească încet cu voce joasă, respectuoasă:

— Pot să spun şi eu ceva, domnule?

— Dă-i drumul, Rogers, îl încurajă Lombard.

Rogers tuşi şi-şi mai trecu o dată limba peste buzele uscate:

— Am fost pomeniţi şi noi, nevastă-mea şi cu mine. Şi domnişoara Brady. Nu e o vorbuliţă adevărată în tot ce s-a spus, domnule. Nevastă-mea şi cu mine am slujit-o pe domnişoara Brady până în ceasui morţii. Totdeauna a dus-o prost cu sănătatea, domnule, totdeauna, de când am intrat la dânsa.

Era furtună în noaptea aia, domnule... în noaptea când i s-a făcut rău. Telefonul era deranjat. N-am putut chema doctorul. M-am dus eu după el, domnule, pe jos. Dar a venit prea târziu. Am făcut pentru dânsa tot ce era posibil, domnule. Îi eram devotați. Oricine poate să vă spună același lucru. Nu ni s-a reproșat niciodată nimic... nimic.

Lombard se uită gânditor la fața convulsionată a omului, la buzele lui uscate, la ochii înspăimântați. Își aminti de zgomotul făcut de căderea tăvii cu cafele. Gândi, fără s-o spună: "Zău?"

Blore fu acela care întrebă, cu felul său viguros, arțăgos de polițai:

— V-a rămas totuși ceva la moartea ei?

Rogers își reveni. Spuse înțepat:

— Domnișoara Brady ne-a lăsat ceva, în semn de recunoștință pentru că am slujit-o cu devotament. Și de ce n-ar fi făcut-o, aș vrea să știu?

— Despre dumneata acum, domnule Blore, îl invită Lombard.

— Despre mine?

— Și numele dumitale era pe listă.

Blore se înroși:

— Landor, vrei să spui? E vorba de spargerea de la banca "London & Commercial".

Judecătorul Wargrave se mișcă pe scaun.

— Îmi amintesc, spuse. Îmi amintesc cazul, deși nu l-am judecat eu. Landor a fost condamnat pe baza mărturiei dumitale. Ai fost ofițerul de poliție care s a ocupat de acest caz?

— Da, eu am fost.

— Landor a fost condamnat la muncă silnică pe viață și a murit la Dartmoor după un an. Avea sănătatea cam șubredă.

— Era un pungaș, izbucni Blore. L-a omorât pe paznicul de noapte. Faptele erau clar împotriva lui.

Wargrave vorbi rar, accentuând fiecare cuvânt:

— Ai fost, mi se pare, felicitat pentru felul în care ai rezolvat cazul.

— Am fost promovat, spuse morocănos Blore. Și adăugă cu o voce răgușită: Nu mi-am făcut decât datoria.

Lombard râse — un râs neașteptat, răsunător:

— Ce oameni care ne facem datoria și ne supunem legii părem cu toții! În afară de mine. Dar cu dumneata ce e, doctore — cu mica dumitale greșeală profesională? Un avort, nu-i așa?

Emily Brent îl privi cu dezgust și se dădu puțin la o parte.

Doctorul Armstrong, foarte stăpân pe sine, dădu din cap bine dispus.

— Sunt în încurcătură — nu înțeleg despre ce e vorba. Numele nu-mi spune nimic. Cum zicea că o cheamă? Clees? Close? Nu pot să-mi amintesc de vreo pacientă cu acest nume, nici să fi fost implicat în vreun deces. Totul e un mister pentru mine. Sigur, sunt mulți ani de atunci. S-ar putea să fie una dintre operațiile pe care le-am făcut la spital. Vin totdeauna prea târziu cei mai mulți dintre bolnavi. Apoi, când pacientul moare, spun că e greșeala chirurgului.

Dădu din cap oftând. Dar în sinea lui se gândea:

"Beat... asta a fost... eram beat... Și am operat! Nervii distruși... mâinile îmi tremurau... Ce mai încolo-încoace? Am omorât-o. Sărmana... o femeie mai în vârstă. Treabă simplă, dacă aș fi fost treaz. Noroc că există loialitate în profesiunea noastră! Sora știa, desigur... dar și-a ținut gura. Doamne, prin ce-am trecut. De atunci m-am învățat minte. Dar cine a putut să știe despre lucrul ăsta... după atâția ani?"

IV

În cameră se făcu tăcere. Toată lumea se uita, pe furiş sau pe faţă, la Emily Brent. Au trebuit să treacă câteva minute până să-şi dea seama că lumea aştepta să vorbească. Sprâncenele i se înălţară pe fruntea îngustă:

— Aşteptaţi să vă spun ceva? N-am nimic de spus.

— Nimic, domnişoară Brent? întrebă judecătorul.

— Nimic. Şi spunând aceasta, strânse tare buzele.

Judecătorul îşi mângâie obrazul. Întrebă blând:

— Vă rezervaţi apărarea?

— Nu e vorba de apărare, răspunse cu răceală domnişoara Brent. Totdeauna am acţionat ascultând de glasul conştiinţei. N-am nimic să-mi reproşez.

În aer se simţea nemulţumirea. Dar Emily Brent nu era omul care să se lase impresionat de opinia publică. Rămânea inflexibilă.

Judecătorul îşi drese glasul:

— Ne oprim deci aici cu ancheta. Rogers, cine se mai află pe insulă în afară de noi... şi de dumneata cu nevasta?

— Nimeni, domnule, absolut nimeni.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur, domnule.

Wargrave continuă:

— Nu înţeleg încă ce a urmărit necunoscuta noastră gazdă când ne-a adunat pe toţi aici. Dar, după părerea mea, această persoană, oricine ar fi, nu este sănătoasă, în sensul propriu al cuvântului. S-ar putea să fie periculoasă. Cred că ar fi bine să plecăm de aici cât mai curând. Propun să plecăm deseară.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar nu e nici o barcă pe insulă, interveni Rogers.

— Nici o barcă?

— Nici una, domnule.

— Cum comunicaţi cu uscatul?

— Păi, în fiecare dimineaţă vine încoace Fred Narracott, domnule. Aduce pâinea, laptele, poşta şi ia comenzile.

— Atunci, după părerea mea, ar fi bine să plecăm cu toţii mâine dimineaţă, de îndată ce vine Fred Narracott cu barca, conchise judecătorul Wargrave.

Aprobară în cor cu toţii, în afară de unul singur, Anthony Marston, care nu se arătă de acord cu majoritatea:

— Cam nesportiv, nu credeţi? Ar trebui să dezlegăm misterul înainte de a pleca. Totul seamănă cu un roman poliţist. E pur şi simplu palpitant.

Judecătorul îl întrerupse acru:

— La vârsta mea nu mai doresc lucruri palpitante.

Anthony exclamă rânjind:

— Viaţa legală e înăbuşitoare. Sunt cu totul pentru crimă. În cinstea ei!

Luă paharul şi-l goli dintr-o înghiţitură.

Prea repede, se pare. Se înecă — se înecă rău. Faţa i se convulsionă, se înroşi. Gâfâia — nu avea aer — apoi alunecă de pe scaun şi paharul îi căzu din mână.

Capitolul al cincilea

I

Lucrurile se petrecuseră atât de repede şi pe neaşteptate, încât toţi îşi pierdură graiul. Stăteau uitându-se prosteşte la trupul prăbuşit pe podea.

Apoi, doctorul Armstrong sări şi se repezi spre cel căzut, îngenunchind lângă el.

Când se ridică, avea privirea rătăcită. Vorbi în şoaptă, cu o voce joasă, îngrozită:

— Doamne, Dumnezeule, e mort!

Nu pricepeau. Pentru moment cel puţin.

Mort? *Mort?* Acest tânăr zeu nordic, în floarea sănătăţii şi a puterii! Prăbuşit într-o secundă. Nu mor aşa bărbaţii tineri, sănătoşi, înecându-se cu whisky şi sifon...

Nu, nu puteau să priceapă.

Doctorul Armstrong cercetă faţa mortului. Mirosi buzele albăstrui, crispate. Apoi luă paharul din care băuse Anthony Marston.

— Mort? Vrei să spui că s-a înecat şi gata — a murit? întrebă generalul Macarthur.

— Puteţi să-i spuneţi înecat dacă vreţi. A murit prin asfixiere, asta e, preciză medicul.

Mirosi paharul. Muie un deget în restul de lichid din pahar şi îl puse foarte prudent pe vârful limbii.

Expresia feţei i se schimbă.

— N-am crezut niciodată că cineva poate muri în felul ăsta, înecându-se, spuse generalul Macarthur.

— În tot timpul vieţii suntem la un pas de moarte, enunţă Emily Brent.

Doctorul Armstrong se ridică. Spuse brusc:

— Nu, un om nu moare înecându-se. Moartea lui Marston nu e ceea ce numim o moarte naturală.

— Era... ceva... în whisky? întrebă Vera aproape în şoaptă.

Armstrong aprobă din cap:

— Da. Nu ştiu exact ce anume. Totul pare să indice cianura. Nu se simte mirosul specific de acid prusic, e vorba probabil de cianură de potasiu. Are un efect instantaneu.

— Era cianură în pahar? întrebă cu voce metalică judecătorul.

— Da.

Doctorul se îndreptă spre masa unde se aflau băuturile. Luă dopul de la sticla de whisky, îl mirosi, îl puse pe limbă. Gustă pe urmă din sifon. Dădu din cap:

— Astea n-au nimic.

— Vrei să spui că şi-ar fi pus *singur* ceva în pahar? întrebă Lombard.

Armstrong încuviinţă din cap, dar pe faţă i se putea citi o ciudată expresie de nemulţumire:

— Aşa se pare...

— Sinucidere? Pare cam dubios, spuse Blore.

— N-ai fi crezut niciodată că un om ca *el* s-ar putea omorî, murmură Vera. Era aşa de viu! Se bucura atât de mult de viaţă! Când cobora dealul în maşină astă-seară, semăna — semăna cu — oh, nu pot *să explic!*

Dar toți știau ce voia să spună.

Anthony Marston, în culmea tinereții și a bărbăției, părea o ființă nemuritoare. Și acum, prăbușit, zăcea jos pe podea.

— Există altă posibilitate decât sinuciderea? întrebă doctorul Armstrong.

Toți scuturară din cap — nu exista altă explicație. Băuturile erau neatinse. Îl văzuseră cu toții pe Anthony Marston ducându-se și servindu-se singur. Concluzia era că Anthony și-a pus cu mâna lui cianura în pahar.

Și totuși — de ce s-ar fi sinucis Anthony Marston?

Blore spuse gânditor:

— Știi, doctore, nu mi se pare lucru curat. N-aș fi crezut niciodată că Marston e omul care să se sinucidă.

— Sunt cu totul de acord, spuse Armstrong.

II

Lucrurile rămaseră aici. Ce altceva s-ar mai fi putut spune?

Armstrong și cu Lombard duseră trupul inert al lui Anthony Marston în camera lui și-l întinseră pe pat, acoperindu-l cu un cearceaf.

Când coborâră din nou, îi găsiră pe ceilalți stând în picioare, în grup, și tremurând puțin, deși noaptea nu era rece.

— Ar fi mai bine să ne culcăm, propuse Emily Brent. E târziu.

Trecuse într-adevăr de miezul nopții. Sugestia era înțeleaptă — și totuși ezitau — de parcă s-ar fi agățat unul de altul, pentru mai multă siguranță.

— Da, trebuie să dormim puțin, admise judecătorul.

— N-am strâns încă... în sufragerie — spuse Rogers.

— Lasă pe mâine dimineață, i-o tăie scurt Lombard.

— Soția dumitale se simte mai bine? îl întrebă Armstrong.

— Mă duc să văd, domnule.

Se întoarse îndată:

— Doarme liniștită.

— Bine, zise doctorul, nu o mai deranja.

— Nu, domnule. O să fac puțină ordine în sufragerie, o să văd dacă e închis peste tot și pe urmă mă culc.

Traversă holul spre sufragerie.

Ceilalți începură să urce scările, într-o procesiune înceată, nehotărâtă.

Dacă s-ar fi aflat într-o casă veche, de lemn, care să scârțâie, cu umbre întunecate, pereți lambrisați, s-ar fi explicat simțământul straniu, de teamă, pe care-l aveau cu toții. Dar casa era însăși personificarea modernismului. Nu avea colțuri întunecoase, nici panouri mobile — era scăldată în lumină electrică — totul era nou, strălucitor, sclipitor. Nu avea nimic ascuns, nimic tăinuit. Nimic nu sugera o atmosferă specială.

Dar, într-un fel, tocmai asta era cel mai înfricoșător...

Pe palierul de sus își urară noapte bună. Fiecare intră la el în cameră și fiecare, în mod automat, aproape inconștient, încuie ușa...

III

În camera-i plăcută, zugrăvită în culori pastel, judecătorul Wargrave se dezbrăcă și se pregăti de culcare.

Se gândea la Edward Seton.

Şi-l amintea foarte bine. Părul, ochii albaştri, obiceiul de a te privi drept în faţă, cu un aer de sinceritate. Asta făcuse o impresie atât de bună asupra juriului...

Llewellyn, din partea acuzării, o cam încurcase. Fusese prea vehement, încercase să dovedească prea mult.

Pe de altă parte, Mattews — în ce priveşte apărarea, fusese bun. Argumentele lui — convingătoare. Întrebările — extraordinare. Felul în care şi-a mânuit clientul din boxă a fost de-a dreptul magistral.

D Seton a ieşit cu bine din greaua încercare a interogatoriului. Nu s-a emoţionat, nici n-a devenit prea violent. Juriul a fost impresionat.

Lui Mattews i se păruse, poate, că soarta procesului fusese hotărâtă.

Judecătorul întoarse cu grijă ceasul şi-l puse lângă pat.

Îşi amintea exact tot ce simţise stând acolo — ascultând, luând note, apreciind totul, înregistrând cea mai mică dovadă care pleda împotriva prizonierului.

Îi plăcuse cazul ăsta! Concluziile lui Mattews fuseseră grozave. Llewellyn, vorbind după el, nu reuşise să înlăture buna impresie pe care o făcuse avocatul apărării...

Şi atunci, a intervenit el cu concluziile...

Foarte grijuliu, judecătorul Wargrave îşi scoase dinţii falşi şi-i puse într-un pahar cu apă. Buzele, întinse până atunci, îi căzură înăuntru. Avea o gură crudă acum, crudă şi prădalnică.

Mijindu-şi ochii, judecătorul zâmbi în sinea sa.

I-o făcuse lui Seton!

Gemând puţin din pricina reumatismului, se urcă în pat şi stinse lumina.

IV

Jos, în sufragerie, Rogers era nedumerit. Se holba la figurinele de porţelan din mijlocul mesei. Mormăi:

— Necurată treabă! Aş fi putut jura că erau zece.

V

Generalul Macarthur se întorcea de pe o parte pe alta.

Somnul nu voia să vină.

În întuneric vedea mereu figura lui Arthur Richmond.

Îi plăcuse Arthur — al naibii de mult îi plăcuse! Fusese mulţumit că-i place şi lui Leslie.

Leslie era atât de capricioasă. Existau o mulţime de băieţi buni la care Leslie se uita de sus şi zicea că sunt prostănaci. "Prostănaci!" Chiar aşa.

Dar pe Arthur Richmond nu-l găsise prostănac. Se înţeleseseră bine chiar de la început. Vorbeau împreună despre teatru, muzică, filme. Îl tachina, îl sâcâia, se distra pe socoteala lui. Iar el, Macarthur, era încântat la gândul că Leslie îi arăta băiatului un interes aproape matern.

Matern, într-adevăr! Ce prost fusese să uite că Richmond avea 28 de ani, iar Leslie 29.

O iubise pe Leslie. O avea şi-acum în minte. Faţa ei, ca o inimioară, ochii cenuşii, adânci, jucăuşi, şi părul castaniu, buclat. O iubise pe Leslie şi avuse-

se o încredere oarbă în ea.

Departe, în Franța — în iadul de-acolo — stătea gândindu-se la ea, scotea mereu fotografia ei din buzunarul de sus al tunicii.

Şi pe urmă — descoperirea.

Se întâmplase exact ca în romane. Leslie greşise plicul. Le scrisese la amândoi, dar pusese scrisoarea pentru Richmond în plicul adresat lui. Şi acum, după atâția ani, mai simte încă lovitura — durerea...

Doamne, cât l-a durut!

...Şi povestea dura de câtăva vreme. Scrisoarea arăta clar. Week-end-uri! Ultima permisie a lui Richmond...

Leslie — Leslie şi Arthur!

Blestematul! Blestemată fața lui zâmbitoare, felul lui de a răspunde vioi "Da, domnule". Mincinos şi ipocrit! Îi furase nevasta!

Furia aceea rece, ucigătoare, se adunase încet. Reuşise să se poarte ca de obicei — să nu arate nimic. Încercase să aibă aceeaşi atitudine față de Richmond. Izbutise oare? Se pare că da. Richmond n-a bănuit. Dispozițiile schimbătoare erau uşor de explicat acolo, unde nervii oamenilor sunt în permanență gata să cedeze din cauza tensiunii.

Numai tânărul Armitage se uitase la el cam curios de câteva ori. Un tinerel, dar avea spirit de observație băiatul.

Armitage bănuise poate — când a sosit clipa.

L-a trimis pe Richmond în mod deliberat la moarte. Numai o minune l-ar fi putut salva. Minunea nu s-a întâmplat. Da, la trimis pe Richmond la moarte şi nu-i părea rău. A fost destul de uşor. Greşeli se făceau tot timpul, ofițerii fiind trimişi uneori inutil la moarte. Totul era numai confuzie şi panică. Oamenii ar fi putut spune pe urmă: "Bătrânul Macarthur s-a cam ramolit, a făcut gafe colosale, şi-a sacrificat câțiva dintre cei mai buni oameni." Nu puteau spune mai mult.

Dar tânărul Armitage era altfel. Se uitase foarte ciudat la comandantul său. Ştiuse poate că Richmond a fost în mod deliberat trimis la moarte.

(Să fi vorbit oare Armitage, după ce s-a terminat războiul?)

Leslie nu ştiuse nimic. Plânsese după iubitul ei (presupunea), dar până s-a întors el în Anglia se consolase. Nu i-a spus niciodată că ar fi aflat ceva. Trăiseră mai departe — numai că, de atunci părea, într-un fel, desprinsă din lumea asta. Şi peste trei-patru ani a făcut o dublă pneumonie şi a murit.

Toate astea s-au întâmplat de multă vreme. Să fie de atunci 15 sau 16 ani?

Se retrăsese din armată şi venise să trăiască în Devon — cumpărase un locşor aşa cum şi-a dorit totdeauna. Vecini simpatici — regiune frumoasă. Putea să vâneze, să pescuiască. Duminicile se ducea la biserică. (Dar nu în ziua când se citea despre David, care îl trimitea pe Uriah în primele rânduri ale luptei. Nu putea să asculte. Îi provoca un fel de jenă.)

Toți erau foarte prietenoşi. La început adică. Mai târziu, a avut simțământul neplăcut că oamenii îl vorbeau pe la spate. Parcă îl priveau altfel. Ca şi cum ar fi auzit ceva — nişte zvonuri mincinoase...

(Armitage? Să fi vorbit Armitage?)

Începuse să evite oamenii — retrăgându-se în sine. E neplăcut să simți că lumea vorbeşte pe seama ta.

Dar e mult de atunci... La ce bun să se mai gândească? Leslie pierise în negura vremii, şi Arthur Richmond la fel. Nimic din ceea ce se întâmplase nu părea să mai aibă vreo importanță.

Şi totuşi, ducea o viață singuratică. Începuse să-şi evite vechii tovarăşi

de arme.

(Dacă Armitage vorbise, ei trebuiau să ştie.)

Şi acum — în seara asta — o voce ascunsă proclamase sus şi tare povestea cea veche, tăinuită în sufletul lui.

Oare s-a purtat cum trebuie? A fost destul de tare? Trădase atât cât trebuie — indignare, dezgust — sau se arătase derutat? Greu de spus.

Cu siguranță că nimeni n-a putut lua în serios acuzația. S-au spus o mulțime de alte prostii, tot aşa de trase de păr. Fata aceea drăguță — vocea o acuzase că a înecat un copil! Stupid! Vreun nebun care azvârle în jur acuzații!

Şi Emily Brent — nepoata bătrânului Tom Brent de la regiment. A acuzat-o şi pe *ea* de crimă! Oricine putea să vadă, chiar şi numai privind-o în treacăt, că era o femeie cât se poate de pioasă — de felul celora care se înțeleg de minune cu preoții.

Totul părea al dracului de ciudat! Nebunie curată şi nimic mai mult.

Încă de când veniseră aici — când a fost asta? Ei, la dracu: abia în după-amiaza trecută! Pare mult mai demult.

Se gândi: "Mă întreb când o să scăpăm de aici?"

Mâine, desigur, când va veni barca din sat.

Curios, în clipa aceea nu dorea prea mult să plece de pe insulă... Iarăşi pe uscat, iarăşi acasă, iarăşi necazuri şi supărări. Prin fereastra deschisă auzea valurile spărgându-se de stânci — ceva mai tare decât la începutul serii. Şi vântul se întețea.

Se gândi: "Paşnic zgomot. Paşnic loc... O insulă are ceva bun... o dată ajuns aici — nu poți merge mai departe... ai ajuns la capăt..."

Şi deodată, ştiu că nu dorea să plece de pe insulă.

VI

Vera Claythorne, stătea în pat, trează, uitându-se țintă în tavan.

Lampa de lângă ea era aprinsă. Îi era frică de întuneric.

Se gândea:

"Hugo... Hugo... de ce te simt atât de aproape astă-seară?... Undeva, foarte aproape...

Unde o fi de fapt? Nu ştiu. N-am să ştiu niciodată. S-a dus pur şi simplu — s-a dus din viața mea."

Degeaba încerca să nu se gândească la Hugo. Era lângă ea. *Trebuia* să se gândească la el... să-şi amintească...

Cornwall...

Stâncile negre, nisipul fin, galben. Doamna Hamilton, impozantă, simpatică. Cyril, totdeauna răsfățându-se, trăgând-o de mână.

"Vreau să înot până la stâncă, domnişoară Claythorne. De ce nu pot să înot până la stâncă?"

Îşi ridica privirea — întâlnea ochii lui Hugo urmărind-o.

Serile, după ce Cyril se culca...

"Nu vreți să facem o plimbare, domnişoară Claythorne?"

"Ba da, cred că ar fi bine."

Plimbarea liniştită în jos spre plajă. Lumina lunii — aerul plăcut dinspre Atlantic.

Şi deodată, brațele lui Hugo în jurul ei.

"Te iubesc. Te iubesc. Ştii că te iubesc, Vera?"

Da, ştia.

(Sau credea că ştie.)

"Nu-ți pot cere să te măriți cu mine. N-am un ban. Tot ce pot să fac e abia să mă întrețin pe mine. Ciudat, ştii, o dată timp de trei luni am sperat că o să fiu bogat. Cyril s-a născut abia la trei luni după ce a murit Maurice. Dacă ar fi fost o fată..."

Dacă ar fi fost o fată, Hugo ar fi moştenit totul. Recunoştea că a fost dezamăgit.

"Nu mi-am făcut iluzii prea mari, desigur. Dar, a fost o lovitură. Ei, norocul e noroc! Cyril e un copil drăguț. Mi-e tare drag."

Aşa era, într-adevăr. Totdeauna gata să se joace ori să-l distreze pe nepoțel. Nu era ranchiunos din fire, Hugo.

Nu s-ar fi putut spune că Cyril era prea voinic. Un copil debil — fără vigoare, dintre aceia care nu ajung să se facă mari...

Şi pe urmă?

"Domnişoară Claythorne, de ce nu pot să înot până la stâncă?"

O tot sâcâia cu întrebarea.

"E prea departe, Cyril."

"Dar, domnişoară Claythorne..."

Vera se sculă. Se duse la măsuța de toaletă şi înghiți trei aspirine.

Se gândi:

"Ce bine ar fi să am ceva de dormit..."

Apoi, după o vreme:

"Dacă ar fi să-mi iau zilele, aş înghiți o doză mai mare de veronal — sau ceva în genul ăsta — nu cianură!"

Se cutremură amintindu-şi de fața convulsionată, vânătă a lui Anthony Marston.

Trecând pe lângă cămin, privi spre poezioara înrămată.

Zece negri mititei au cinat sub luna nouă;
Unul însă s-a-necat şi-au rămas doar nouă.

"Îngrozitor — *exact ca astă-seară..."*

De ce dorise Anthony Marston să moară?

Ea nu dorea să moară.

Nu putea să-şi imagineze ce înseamnă să doreşti să mori...

Moartea era pentru... ceilalți oameni...

Capitolul al şaselea

I

Doctorul Armstrong visa...

Se făcuse foarte cald în sala de operație...

Cu siguranță că temperatura era prea mare. Sudoarea îi şiroia pe față. Mâinile îi erau umede. Şi trebuia să țină bine bisturiul...

Ce ascuțit era...

Nu-i greu de omorât cu un cuțit ca ăsta. *Dar chiar asta făcea...*

Corpul femeii părea altul. Fusese un corp mare, greoi. Ăsta era slab, uscățiv. Şi fața îi era ascunsă.

Pe cine trebuia să ucidă?

Nu-şi putea aminti. Dar *trebuie* să ştie! S-o întrebe pe soră?

Sora îl observa. Nu, nu putea s-o întrebe. Era bănuitoare, îşi dădu seama.

Dar cine era pe masa de operaţie?

N-ar fi trebuit să i se acopere obrazul...

Dacă ar putea măcar să vadă faţa...

Ah! era mai bine aşa. Un tânăr intern trăgea de batistă.

Emily Brent, sigur. Emily Brent era aceea pe care trebuia s-o ucidă. Ce ochi răutăcioşi avea! Îşi mişca buzele. Ce spunea?

"În tot timpul vieţii, suntem la un pas de moarte..."

Acum râdea. "Nu, soră, nu pune batista la loc. Trebuie să văd. Trebuie să-i dau anestezicul. Unde-i eterul? Doar am adus eterul cu mine. Ce-ai făcut cu eterul? Château Neuf du Pape? Da, e bun şi ăsta.

Ia batista la o parte, soră. *E Anthony Marston!*

Sigur! Am ştiut-o tot timpul! Are faţa vânătă şi convulsionată. Dar nu e mort — râde. Zău că râde. Se zguduie masa de operaţie cu el.

Atenţie, omule, ai grijă! Soră, ţine-l bine... ţine-l bine..."

Cu o tresărire, doctorul Armstrong se trezi. Era dimineaţă. Soarele inunda camera.

Şi cineva stătea aplecat deasupra lui — zgâlţâindu-l. Era Rogers. Rogers, alb la faţă, bolborosind: "Dom' doctor, dom' doctor."

Doctorul Armstrong se trezi de-a binelea. Se ridică în capul oaselor şi întrebă speriat:

— Ce este?

— Nevastă-mea, dom' doctor. *Nu pot s-o trezesc.* Doamne, Dumnezeule! N-o pot face să se trezească. Şi... nu-mi place cum arată.

Doctorul Armstrong era un om iute în mişcări. Îşi puse halatul de casă şi îl urmă pe Rogers.

Se aplecă peste patul în care femeia stătea liniştită pe o parte. Apucă mâna rece, îi ridică pleoapa.

După câteva minute se îndreptă de spate şi se întoarse spre Rogers.

— E... e? şopti Rogers.

Îşi umezi buzele uscate cu limba.

— Da, e moartă, preciză Armstrong.

Ochii i se opriră gânditori asupra omului din faţa lui. Apoi se îndreptară spre masa de lângă pat, spre lavoar, pe urmă din nou la femeia care dormea.

— Ce a fost... inima, domnule doctor? întrebă Rogers.

Doctorul Armstrong nu răspunse imediat. Apoi se interesă:

— Cum o ducea cu sănătatea?

— Suferea puţin de reumatism.

— A tratat-o vreun doctor de curând?

— Doctor? se holbă Rogers. N-am fost la un doctor de ani de zile... nici unul dintre noi.

— N-ai nici un motiv să crezi că suferea de inimă?

— Nu, domnule doctor. N-am bănuit niciodată nimic.

— Dormea bine?

De data asta ochii lui Rogers îi evitară pe-ai săi. Omul îşi împreună mâinile, le răsuci, le întoarse stingherit. Şopti:

— Nu dormea prea grozav... nu.

— Lua ceva de dormit? întrebă doctorul.

Mirat, Rogers se uită ţintă la el:

— Să ia ceva? De dormit? Nu ştiu. Dar sunt sigur că nu.

Armstrong se duse la lavoar. Pe el erau câteva sticle. Loțiune de par, lavandă, un laxativ, glicerină cu apă de castravete pentru mâini, apă de gură, pastă de dinți şi un borcănaş cu cremă.

Rogers ajuta trăgând sertarele de la toaletă. De acolo trecură la dulap. Dar nici urmă de somnifere.

Rogers spuse:

— N-a luat nimic aseară, domnule, în afară de ce i-ați dat dumneavoastră...

II

La ora nouă, când sună gongul pentru micul dejun, îi găsi pe toți aşteptând să fie poftiți în sufragerie.

Generalul Macarthur şi judecătorul se plimbaseră afară pe terasă, schimbând din când în când comentarii cu privire la situația politică.

Vera Claythorne şi Philip Lombard fuseseră până în vârful insulei, în spatele casei. Acolo îl găsiră pe William Henry Blore, care stătea şi se uita la țărm.

— Nu se vede încă barca. O pândesc, le spuse el.

— Devonul e o regiune somnoroasă. Toate se fac de obicei mai târziu, spuse Vera zâmbind.

Philip Lombard privea în cealaltă direcție, în largul mării. Spuse deodată:

— Ce credeți despre vreme?

Uitându-se la cer, Blore remarcă:

— Mie mi se pare că se menține frumoasă.

Lombard scoase un fluierat.

— O să se strice înainte de a se lăsa seara, fu el de părere.

— Furtună, zici? se miră Blore.

De jos se auzi bătaia unui gong. Philip Lombard spuse:

— Micul dejun? Nu zic nu.

Coborând panta abruptă, Blore îi spuse lui Lombard cu o voce gânditoare:

— Ştii... nu pot să înțeleg... de ce a vrut tânărul ăsta să-şi facă seama! Toată noaptea m-a chinuit gândul.

Vera era ceva mai în față. Rămânând puțin în urmă, Lombard spuse:

— Ai altă teorie?

— Mi-ar trebui ceva dovezi. Mai întâi un motiv. Era bogat, după cât se pare...

Emily Brent, care tocmai ieşea din salon în întâmpinarea lor, întrebă:

— Vine barca?

— Nu încă, răspunse Vera.

Intrară în sufragerie. Pe bufet era un platou imens cu ouă prăjite cu slănină, ceai şi cafea.

Rogers le ținuse uşa deschisă ca să intre, apoi o închisese pe dinafară.

— Pare bolnav în dimineața asta, spuse Emily Brent.

Doctorul Armstrong, care stătea lângă fereastră, îşi drese vocea:

— Va trebui să-l scuzați... dacă nu e totul cum trebuie... Rogers a pregătit singur micul dejun azi-dimineață. Doamna Rogers a... n-a putut să facă față... în dimineața asta.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă domnişoara Brent.

Doctorul Armstrong trecu peste întrebare:

— Să mâncăm. Se răcesc ouăle. După asta, aş vrea să discut câteva lucruri cu dumneavoastră.

Îi ascultară sfatul. Îşi umplură farfuriile, turnară ceai, cafea. Masa începu.

Căzuseră cu toții de acord să nu discute nimic despre insulă. În schimb vorbeau, la întâmplare, despre diferite evenimente curente. Veşti din străinătate, ştiri din viața sportivă, ultima reapariție a monstrului de la Loch Ness.

Apoi, după ce s-au strâns farfuriile, doctorul Armstrong îşi dădu puțin scaunul spre spate, îşi drese plin de importanță glasul şi vorbi:

— Am crezut mai potrivit să aştept ca să mâncați înainte de a vă spune o veste tristă. Doamna Rogers a murit în timpul somnului.

Se auziră exclamații de surpriză şi groază.

— E îngrozitor! Doi morți pe insulă de când am sosit! exclamă Vera.

Judecătorul Wargrave, cu ochii mijiți, spuse cu vocea lui limpede şi precisă:

— Hm... interesant... şi care a fost cauza decesului?

Armstrong dădu din umeri:

— Imposibil de spus pentru moment.

— E necesară o autopsie?

— Fireşte, n-aş putea semna certificatul de deces. Nu am nici cea mai mică idee despre starea sănătății femeii.

— Arăta foarte nervoasă. Iar aseară a avut un şoc. S-ar putea să fi fost un atac de cord, nu credeți? spuse Vera.

Doctorul Armstrong spuse sec:

— Nu mai încape îndoială că inima a încetat să bată — dar problema este care a fost cauza.

— Conştiința!

Cuvântul izbucni limpede, dur, din gura Emily-ei Brent.

Armstrong se întoarse spre ea:

— Ce înțelegi prin asta, domnişoară Brent?

Cu o expresie severă, Emily Brent vorbi:

— Ați auzit cu toții. A fost acuzată că, împreună cu soțul ei, şi-a omorât cu premeditare fosta stăpână — o femeie în vârstă.

— Şi dumneata crezi?

— Cred că acuzația a fost întemeiată. Ați văzut-o cu toții aseară. Era complet dărâmată. A leşinat. Şocul produs în clipa când şi-a auzit dezvăluită mişelia a fost prea puternic. Pur şi simplu a murit de frică.

Doctorul Armstrong dădu din cap cu îndoială:

— E o teorie posibilă. Dar nu pot s-o adopt dacă nu ştiu nimic exact despre starea sănătății ei. Dacă exista o sensibilitate cardiacă...

— Spune-i *mai bine* Mâna lui Dumnezeu, rosti calm Emily Brent.

Fiecare părea zguduit. Blore începu, stingherit:

— Cred că împingem lucrurile puțin cam departe, domnişoară Brent.

Ochii începură să-i lucească. Uitându-se la Blore, spuse ridicându-şi bărbia:

— Vi se pare cu neputință ca un păcătos să fie lovit de Mâna Domnului? Mie nu!

Judecătorul îşi mângâia bărbia. Murmură puțin cam ironic:

— Dragă domnişoară, din experiența mea cu răufăcătorii ştiu că Providența lasă opera de condamnare şi de pedepsire pe seama noastră, a muritorilor — iar procesul este adesea plin de greutăți. Nu există cărări bătute.

Emily Brent ridică din umeri.

Deodată, Blore întrebă:
— Ce-a mâncat şi ce-a băut aseară după ce s-a dus la culcare?
— Nimic, răspunse Armstrong.
— N-a luat nimic? O ceaşcă de ceai? O înghițitură de apă? Pariez că a băut o ceaşcă de ceai. Cam aşa obişnuiesc toți.
— Rogers mă asigură că n-a luat absolut nimic.
— Ah! Bine, dar *el* este cel care o spune.
Tonul lui Blore era atât de semnificativ, încât doctorul se uită la el pătrunzător.
— Va să zică, asta crezi dumneata? întrebă Philip Lombard.
— Ei da, de ce nu? răspunse Blore agresiv. Am auzit cu toții acuzația de aseară. S-ar putea să fie baliverne — nebunie curată. Dar s-ar putea să nu fie. Să presupunem pentru moment că e adevărată. Rogers şi nevasta lui i-au făcut seama bătrânei doamne. Mai departe, ce urmează? Se simțeau foarte fericiți şi în siguranță...
— Nu, nu cred că nevasta lui Rogers s-a simțit vreodată în siguranță, îl întrerupse Vera cu glas scăzut.
Pe Blore îl enervă întreruperea.
"Ah, femeile astea!" spunea privirea lui.
— Să zicem că aşa e, reluă el. În orice caz, atât cât ştiau numai ei, nu exista nici un pericol. Şi deodată, aseară, un nebun de care habar n-aveau, dă totul în vileag. Ce se întâmplă? Femeia leşină — pică jos. Ați observat cum stătea bărbat-su lângă ea în timp ce-şi revenea. Nu era deloc grijă de soț! Nici pe departe! Era ca o pisică pe cărămizi fierbinți. Scos din minți, de teamă ca ea să nu mărturisească. Aşa văd eu lucrurile. Au făptuit un omor şi l-au muşamalizat. Dar dacă totul începe să fie dezgropat, ce-o să se întâmple? Mai mult ca sigur că femeia o să dea totul de gol. N-are curajul să reziste şi să nege cu neruşinare. Reprezintă un pericol viu pentru bărbatul ei, asta e! Cu el, e totul în regulă. Poate să mintă fără să clipească — dar nu poate fi sigur de *ea!* Iar dacă *ea* nu rezistă, capul lui e în pericol! Aşa că îi strecoară ceva într-o ceaşcă de ceai şi se asigură că i-a închis gura pentru totdeauna.
— Nu era nici o ceaşcă goală lângă pat — nu era absolut nimic. M-am uitat, spuse rar Armstrong.
— Sigur că nu era! pufni Blore. Primul lucru pe care l-a făcut după ce i-a dat să bea, a fost să ia ceaşca şi farfurioara şi să spele totul cu grijă.
Se făcu o pauză. Apoi generalul Macarthur spuse cu îndoială:
— S-ar putea. Dar îmi vine greu să cred că un bărbat poate să facă asta... neveste-si.
Blore râse scurt:
— Când e capul lui în joc, nici un bărbat nu se mai gândeşte la sentiment.
Din nou, tăcere. Înainte ca cineva să înceapă să vorbească, uşa se deschise şi intră Rogers.
— Mai doriți ceva? întrebă el uitându-se la fiecare.
Judecătorul Wargrave se mişcă puțin. Întrebă:
— La ce oră vine de obicei barca cu motor?
— Între şapte şi opt, domnule. Câteodată mai întârzie un pic peste opt. Nu ştiu ce poate să facă Fred Narracott în dimineața asta. Când e bolnav, îşi trimite fratele.
— Cât e ceasul acum? se interesă Philip Lombard.
— Zece fără zece, domnule.
Lombard îşi ridică sprâncenele. Dădu încet din cap pentru sine.

Rogers rămase în aşteptare.

Generalul Macarthur începu deodată:

— Ne-a părut rău când am auzit despre nevasta dumitale, Rogers. Doctorul tocmai ne-a spus.

Rogers se înclină.

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule.

Luă platoul gol şi ieşi din cameră.

Din nou se lăsă tăcerea.

III

Afară, pe terasă, Philip Lombard începu:

— În legătură cu barca asta cu motor...

Blore se uită la el. Dădu din cap:

— Ştiu la ce te gândeşti, domnule Lombard. Mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare. Barca ar fi trebuit să fie aici de aproape două ore. Şi totuşi nu a sosit. De ce?

— Ai găsit răspunsul? întrebă Lombard.

— Nu-i o întâmplare — iată părerea mea. E în legătură cu toată povestea asta. Toate se leagă între ele.

— Crezi că n-o să mai vină?

În spatele lor se auzi o voce — iritată şi nerăbdătoare:

— Barca n-o să vină.

Blore îşi întoarse puţin umerii largi şi se uită gânditor la cel care vorbise:

— Nici dumneata nu crezi că o să vină, generale?

Generalul Macarthur spuse tăios:

— Sigur că n-o să vină. Barca cu motor ne trebuie ca să ne ducă de pe insulă. *Dar nu vom părăsi insula...* Nici unul dintre noi nu va pleca vreodată... E sfârşitul, înţelegeţi — sfârşitul...

Ezită, apoi spuse pe un ton coborât, straniu:

— E pacea... pacea adevărată. Să ajungi la capăt... să nu mai trebuiască să mergi mai departe... Da, pacea...

Se întoarse brusc şi se îndepărtă. Întâi de-a lungul terasei, apoi în jos, pe panta spre mare — spre colţul insulei unde stâncile răzleţe intrau în apă.

Umbla puţin şovăielnic: ca un om numai pe jumătate treaz.

— Uite încă un aiurit! spuse Blore. Se pare că până la urmă tot grupul o s-o apuce pe calea asta.

— Dumneata, Blore, în nici un caz! zise Lombard.

— E cam greu să-mi pierd minţile, râse fostul inspector şi adăugă sec: Dar cred că nici dumneata n-o s-o apuci pe calea asta, domnule Lombard.

— Mă simt foarte întreg la minte pentru moment, mulţumesc, îi răspunse Philip Lombard.

IV

Doctorul Armstrong ieşi pe terasă. Stătu acolo, ezitând. La stânga erau Blore şi Lombard. La dreapta Wargrave, cu capul plecat, umbla cu paşi rari în sus şi în jos.

După o clipă de şovăială, se întoarse către acesta din urmă.

Dar în aceeaşi clipă Rogers ieşi repede din casă şi se apropie de el:

— Aş putea să vă spun ceva, domnule, vă rog?

Armstrong se întoarse. Tresări când îl văzu pe Rogers. Era agitat, mâinile îi tremurau, avea obrazul verzui-cenuşiu.

Schimbarea era atât de mare faţă de calmul său de acum câteva clipe, încât Armstrong rămase uluit.

— Vă rog, domnule, aş vrea să vă spun ceva, dacă se poate. Înăuntru, domnule.

Doctorul se întoarse şi intră din nou în casă, împreună cu majordomul înspăimântat.

— Ce s-a întâmplat, omule? Vino-ţi în fire.

— Aici, domnule, veniţi înăuntru.

Deschise uşa de la sufragerie. Doctorul intră. Rogers îl urmă şi închise uşa după el.

— Ei, spuse Armstrong, ce este?

Rogers tremura şi înghiţea într-una în sec.

— Se petrec lucruri, domnule, pe care nu le înţeleg, izbucni el.

— Lucruri? Ce lucruri? întrebă Armstrong.

— O să mă credeţi nebun, domnule... O să spuneţi că nu e nimic... Dar trebuie să fie o explicaţie, domnule. Trebuie! Pentru că nu are nici un sens...

— Ei, omule, spune-mi despre ce e vorba. Nu mai vorbi în şarade.

Rogers înghiţi iar:

— Despre figurinele acelea mici, domnule. Din mijlocul mesei... Figurinele mici de porţelan. Erau zece cu toatele, domnule, zece, pot s-o jur.

— Da, zece. Le-am numărat aseară la cină, se declară de acord Armstrong.

Rogers se apropie de el:

— Exact, domnule. Aseară, când strângeam masa, n-am mai văzut decât nouă, domnule. Mi s-a părut tare ciudat. Dar n-am zis nimic. Şi acum, domnule, când am venit să fac curat — vă rog, uitaţi-vă cu ochii dumneavoastră dacă nu mă credeţi. *Sunt numai opt,* domnule! Numai opt! E nemaipomenit, nu-i aşa? *Numai opt...*

Capitolul al şaptelea

I

După micul dejun, Emily Brent îi propusese Verei Claythorne să meargă din nou până în punctul cel mai înalt al insulei şi să pândească dacă nu vine barca. Vera se declară de acord.

Vântul se înteţise. Creste mici, albe, apăreau pe mare. În larg nu se vedeau bărci de pescuit — şi nici urmă de barcă cu motor.

Satul Sticklehaven nu se vedea, numai dealul care-l mărginea; o stâncă roşcată ţâşnită în afară ascundea golfuleţul propriu-zis.

— Omul care ne-a adus ieri părea un om serios, spuse Emily Brent. E foarte ciudat într-adevăr că întârzie aşa de mult în dimineaţa asta.

Vera nu spuse nimic. Încerca să-şi înfrângă un crescând simţământ de panică.

"Păstrează-ţi sângele rece, îşi spuse mânioasă. Frica nu-i în firea ta. Ai avut totdeauna nervii foarte buni."

Apoi, cu voce tare:

— Aş vrea să vină. Eu... doresc să plec.

— Nu mă îndoiesc că o dorim cu toții, spuse Emily Brent pe un ton sec.

— Totul e atât de extraordinar... pare fără nici o noimă, zise Vera.

Femeia în vârstă, de lângă ea, spuse cu vioiciune:

— Mi-e grozav de ciudă pe mine că m-am lăsat dusă atât de uşor. Scrisoarea aceea e de-a dreptul absurdă, dacă o cercetezi bine. Dar când am primit-o, n-am avut nici un fel de îndoieli — nici una.

— Îmi închipui, murmură mecanic Vera.

— Am procedat toți ca nişte naivi, spuse Emily Brent.

Vera respiră adânc, înfiorată.

— Credeți cu adevărat... ce-ați spus la masă? întrebă ea.

— Fii ceva mai precisă, draga mea. La ce anume te referi?

Vera spuse pe un ton aproape şoptit:

— Credeți într-adevăr că Rogers şi soția lui i-au făcut seama acelei doamne bătrâne?

Emily Brent se uită gânditoare spre mare. Apoi spuse:

— Personal, sunt aproape sigură. Dumneata ce crezi?

— Nu ştiu ce să cred.

— Totul vine în sprijinul acestei idei. Felul cum a leşinat. Iar bărbatul a scăpat tava cu cafele, nu uita. Apoi, felul cum a povestit — nu suna veridic. Oh, da, mă tem că au făcut-o!

Vera spuse:

— Arăta... de parcă i-ar fi fost frică şi de umbra ei! N-am văzut niciodată o femeie care să pară atât de îngrozită... cred că o obseda...

Domnişoara Brent murmură:

— Mi-amintesc de un text care atârna în camera mea de copil. *Fii sigur că păcatul te va găsi.* E foarte adevărat... *Fii sigur că păcatul te va găsi.*

Vera se clătină.

— Dar, domnişoară Brent... domnişoară Brent... în cazul acesta...

— Da, draga mea...

— Ceilalți? Atunci ceilalți?...

— Nu prea te înțeleg.

— Toate celelalte acuzații... au fost *adevărate?* Dacă e adevărat despre Rogers...? Se opri, incapabilă să-şi exprime clar gândul care-i umbla prin cap.

Fruntea Emily-ei Brent, care se încruntase, se lumină:

— A, înțeleg. Păi, uite-l pe acest domn Lombard. Singur recunoaşte că a lăsat să moară douăzeci de oameni.

— Nu erau decât nişte băştinaşi...

— Albi sau negri — toți sunt frații noştri, spuse tăios Emily Brent.

"Frații noştri negri — frații noştri negri, se gândi Vera. Ah, îmi vine să râd. Sunt isterică. Nu mai sunt eu însămi..."

Emily Brent continuă pe gânduri:

— Desigur, unele acuzații erau exagerate şi chiar ridicole. Împotriva judecătorului, de exemplu, care nu-şi făcea decât datoria de judecător. Şi a omului care a lucrat la Scotland Yard. Sau în cazul meu.

Făcu o pauză şi apoi continuă:

— Fireşte, aseară, ținând seama de împrejurări, nu puteam să spun nimic. Nu era un subiect de discutat de față cu bărbații.

— Nu?

Vera asculta cu interes. Domnişoara Brent continuă calmă:

— Beatrice Taylor a fost la mine în slujbă. *Nu era o fată cuminte* — dar asta am descoperit prea târziu. M-am lăsat dusă de nas. Avea purtări frumoa-

se, era foarte curată şi binevoitoare. Eram mulțumită de ea. Bineînțeles, totul fiind doar cea mai curată ipocrizie! Era o fată uşuratică, fără nici un fel de morală. Dezgustător! A trecut câtva timp până să aflu că era, aşa cum spun ei, "la necaz". Făcu o pauză, iar nasul delicat i se încreți de dezgust. A fost o mare lovitură pentru mine. Părinții ei erau oameni cumsecade, care o crescuseră foarte sever. Sunt bucuroasă să spun că nu i-au iertat purtarea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vera uitându-se țintă la domnişoara Brent.

— Fireşte că n-am mai ținut-o un ceas sub acoperişul meu. Nimeni nu va putea spune vreodată că am trecut cu vederea o purtare imorală.

— Ce s-a întâmplat... cu ea? Vocea Verei era răguşită.

— O creatură nenorocită! Nu i-a fost de ajuns un singur păcat de conştiință — a făptuit altul şi mai grav. Şi-a luat viața.

— S-a omorât? şopti Vera îngrozită.

— Da, s-a aruncat în râu.

Vera se cutremură, uitându-se fascinată la profilul calm al domnişoarei Brent. Spuse:

— Ce-ați simțit când ați aflat ce-a făcut? Nu v-a părut rău? Nu v-ați reproşat atitudinea?

Emily Brent se ridică drept în sus:

— Eu? N-aveam nimic să-mi reproşez.

— Dar dacă... asprimea dumneavoastră a împins-o la asta?

— Propriile-i acțiuni — păcatul ei — asta a împins-o, spuse hotărâtă Emily Brent. Dacă s-ar fi purtat ca o tânără modestă, cuviincioasă, nu s-ar fi întâmplat nimic.

Îşi întoarse fața spre Vera. Nu exista nici reproş, nici stinghereală în ochii aceia: erau aspri şi siguri de dreptatea lor. Emily Brent stătea pe culmea Insulei Negrului, învăluită în propria-i armură de virtute.

Fata asta bătrână, micuță — nu-i mai părea ridicolă Verei.

Deodată i se păru înfricoşătoare.

II

Doctorul Armstrong ieşi din sufragerie şi veni din nou pe terasă. Judecătorul stătea acum pe scaun, privind liniştit departe spre mare.

Lombard şi Blore erau în stânga, şi fumau în tăcere.

Ca şi înainte, doctorul ezită o clipă. Îşi opri ochii asupra judecătorului Wargrave. Voia să se consulte cu cineva. Cunoştea mintea logică, pătrunzătoare a judecătorului. Dar şovăia totuşi. Wargrave putea să aibă o minte perspicace, dar era un om în vârstă. Armstrong simțea că în această împrejurare e nevoie de un om de acțiune.

Se hotărî:

— Lombard, pot să-ți vorbesc o clipă?

Philip tresări:

— Desigur.

Cei doi bărbați părăsiră terasa. Coborâră încet panta, în jos spre mare. Când nu mai puteau fi auziți, Armstrong zise:

— Aş vrea să-mi acorzi o consultație.

Lombard ridică sprâncenele:

— Dragă prietene, n-am nici un fel de cunoştințe medicale.

— Nu, nu, mă refeream la situația generală.

— Oh, asta-i altceva!

Armstrong întrebă:

— Spune sincer, ce crezi despre situație?

Lombard reflectă o clipă. Pe urmă spuse:

— E destul de pasionantă, nu-i aşa?

— Care este părerea dumitale despre femeia aceea? Accepți teoria lui Blore?

Philip pufăi din țigară, apoi spuse:

— E perfect plauzibilă — luată singură.

— Exact.

În glasul lui Armstrong se simțea uşurarea. Philip Lombard nu era un prost. Îl auzi continuând:

— Adică, acceptând premisa că soții Rogers au făptuit cu succes o crimă la vremea aceea. Şi nu văd de ce n-ar fi scăpat de pedeapsă. Ce crezi că au făcut exact? Au otrăvit-o pe bătrână?

Armstrong spuse rar:

— S-ar putea să fie mai simplu decât crezi. L-am întrebat azi-dimineață pe Rogers de ce suferea această domnişoară Brady. Răspunsul lui a fost edificator. Nu e nevoie să intru în detalii medicale, dar într-o anumită formă a maladiei cardiace se foloseşte *amylnitrita.* Când se produce un atac, se sparge o fiolă (de amylnitrită) şi i se dă să inhaleze. Dacă amylnitrita nu se administrează — ei bine, consecințele ar putea fi fatale.

— Ce simplu, spuse gânditor Philip Lombard. Trebuie să fi fost destul de tentant.

Doctorul se declară de acord:

— Da, nimic mai uşor. Nu trebuia să faci rost de arsenic şi să-l administrezi — nimic de făcut decât să nu-i dai medicamentul. Iar Rogers s-a grăbit după aceea să aducă în toiul nopții doctorul şi amândoi credeau că nimeni n-o să ştie vreodată ceva.

— Şi chiar dacă ar şti cineva, tot nu s-ar putea dovedi niciodată nimic împotriva lor, adăugă Philip Lombard. Se încruntă deodată: Desigur asta explică multe.

— Iartă-mă, nu înțeleg, spuse Armstrong nedumerit.

— Vreau să spun... că explică Insula Negrului. Sunt crime care nu pot fi imputate făptuitorilor. Ia-i pe soții Rogers, de exemplu. Sau un alt exemplu, bătrânul Wargrave — care şi-a comis crima în cadrul strict al legii.

— Crezi povestea asta? întrebă Armstrong.

— Da, o cred, zâmbi Philip Lombard. Wargrave l-a ucis în toată regula pe Edward Seton, l-a ucis la fel de sigur ca şi cum i-ar fi înfipt pumnalul în piept! Dar a fost destul de deştept s-o facă din scaunul de judecător, cu perucă şi robă. Aşa că, în mod obişnuit, nu-i poți reproşa mica lui crimă.

Un gând trecu deodată ca un fulger prin mintea lui Armstrong:

"Crimă la spital. Crimă pe masa de operație. În siguranță — da, în perfectă siguranță!"

— ...De aici — domnul Owen; de aici — Insula Negrului, spunea Lombard.

Armstrong trase adânc aer în piept.

— Ajungem şi la asta. Dar scopul adevărat pentru care am fost adunați toți aici?

— *Dumneata* ce crezi? întrebă Philip Lombard.

Armstrong începu să vorbească precipitat:

— Să ne întoarcem o clipă la moartea acestei femei. Care sunt teoriile posibile? Rogers a omorât-o fiindcă i-a fost teamă că o să-l dea de gol. A doua

posibilitate: şi-a pierdut curajul şi a găsit singură o ieşire.

— Sinucidere? întrebă Lombard.

— Nu eşti de părere?

— Da, ar fi putut să fie... da... *dacă n-ar fi fost moartea lui Marston.* Două sinucideri în 12 ore e puţin cam *prea* greu de înghiţit. Şi dacă-mi spui că Anthony Marston, un taur tânăr fără nervi şi creier, s-a înfricoşat pentru că a omorât nişte copii şi în mod deliberat şi-a luat zilele, ei bine, nu pot decât să râd! Şi chiar aşa — de unde a făcut rost de otravă? După câte am auzit eu, cianura de potasiu nu e un lucru pe care îl porţi în buzunarul de la vestă. Dar asta e meseria dumitale.

— Nici un om în toate minţile nu ţine la el cianură de potasiu, spuse Armstrong. Doar dacă are de gând să prindă un roi de viespi.

— Grădinarul zelos sau moşierul, adică? În nici un caz Anthony Marston. Mi se pare că cianura asta are nevoie de puţină explicaţie. Ori Anthony Marston avea intenţia să-şi facă seama înainte de a veni aici şi atunci a venit pregătit... ori...

— Ori? Glasul lui Armstrong suna nerăbdător.

Philip Lombard rânji :

— De ce mă faci s-o spun eu, când îţi stă pe limbă? *Anthony Marston a fost ucis, fără nici o îndoială.*

III

Doctorul Armstrong respiră adânc:

— Şi nevasta lui Rogers?

Lombard spuse rar:

— Aş putea crede (cu greu, e-adevărat) în sinuciderea lui Anthony Marston dacă n-ar fi nevasta lui Rogers. Aş putea crede (uşor) în sinuciderea nevestei lui Rogers dacă n-ar fi Anthony Marston. Pot crede că Rogers i-a făcut de petrecanie neveste-si — dacă n-ar fi moartea neaşteptată a lui Marston. Dar ceea ce ne trebuie e o teorie în stare să explice cele două morţi — care s-au succedat aşa de rapid.

— Aş putea să-ţi dau, poate, un ajutor în elaborarea unei teorii, spuse Armstrong.

Şi repetă ce relatase Rogers despre dispariţia celor două figurine de porţelan.

Lombard murmură:

— Da, nişte negri mici de porţelan... Erau precis zece, aseară la masă. Şi acum, zici că sunt opt?

Doctorul Armstrong recită:

Zece negri mititei au cinat sub luna nouă;
Unul însă s-a-necat şi-au rămas doar nouă.

Nouă negri mititei au stat noaptea după trei;
Unul s-a-ntrecut cu somnul şi-au rămar doar opt din ei.

Cei doi se priviră. Philip Lombard rânji şi aruncă ţigara:

— Prea se potriveşte al naibii de bine, ca să poată fi o coincidenţă! Anthony Marston moare asfixiat, sau înecându-se, seara trecută, după cină, iar madam Rogers s-a întrecut cu somnul.

— Şi atunci? spuse Armstrong.
Lombard îi luă vorba:
— Ei, atunci, încă un soi de negru. Negrul care şi-a băgat coada. Domnul X! Domnul Owen! U. N. Owen! Un necunoscut nebun în libertate!
— Ah! Armstrong respiră uşurat. Va să zică, eşti de acord. Dar îţi dai seama ce rezultă din toate astea? Rogers a jurat că nu mai e nimeni în afară de noi, el, şi nevastă-sa pe insulă.
— Rogers greşeşte! Sau poate... minte!
Armstrong dădu din cap:
— Nu cred că minte. Omul e îngrozit. E scos din minţi de frică.
Philip Lombard fu de acord:
— N-a venit nici o barcă în dimineaţa asta. Se potriveşte exact. Micile aranjamente ale domnului Owen ies din nou la iveală. Insula Negrului urmează să fie izolată până ce domnul Owen îşi va isprăvi treaba.
Armstrong se îngălbenise.
— Îţi dai seama că... omul trebuie să fie un maniac furios!
Philip Lombard vorbi cu un sunet nou în glas:
— Un singur lucru l-a uitat, domnul Owen.
— Care?
— Insula asta nu e decât o stâncă goală. Ne va trebui puţin timp ca s-o cercetăm. În curând o să-i dăm de urmă domnului U. N. Owen.
— Cred că e un lucru periculos, spuse doctorul Armstrong, înfierbântându-se.
— Periculos? râse Philip Lombard. Cui i-e frică de lupul cel mare şi rău? *Eu* voi fi periculos când am să pun mâna pe el!
— Ar fi bine să-l luăm şi pe Blore să ne ajute. Cred că e bun la nevoie. Femeilor mai bine să nu le spunem nimic. Cât despre ceilalţi, generalul e un ramolit, iar specialitatea bătrânului Wargrave este inactivitatea. Putem face treaba doar noi trei.

Capitolul al optulea

I

Pe Blore l-au convins uşor. A fost imediat de acord cu argumentele lor.
— Ceea ce mi-aţi spus despre figurinele alea de porţelan schimbă totul. Ce nebun de legat! Mai e însă ceva. Nu credeţi că Owen o fi avut ideea să facă această treabă printr-un locţiitor, ca să zic aşa?
— Explică-te, omule.
— Uite ce vreau să spun. După tărăboiul de aseară, tânărul Marston se sperie şi se otrăveşte. Iar Rogers se sperie *şi el* şi îi face seama neveste-si. Totul în conformitate cu planul lui U.N.O.
Armstrong clătină capul a îndoială. Nu trebuia uitată cianura.
Blore îi dădu imediat dreptate:
— Da, am uitat de cianură. Nu e ceva pe care să-l porţi în mod obişnuit cu tine. Dar cum a ajuns în paharul lui?
— M-am gândit la asta, spuse Lombard. Marston a băut de câteva ori aseară. În intervalul de timp dintre ultimul pahar şi cel dinainte, a fost o pauză cam mare. În acest timp, paharul a rămas pe una din mese. Cred — deşi nu sunt sigur — că se afla pe măsuţa de lângă fereastră. Fereastra era deschisă.

Cineva ar fi putut să verse cianură în pahar.

— Fără ca nici unul dintre noi să vadă? spuse neîncrezător Blore.

— Păi, eram cu toții preocupați de altceva, spuse Lombard sec.

— E adevărat, vorbi rar Armstrong. Ne atacase pe toți. Ne frământam, ne agitam prin cameră. Discutam indignați, preocupați de problemele noastre. Cred că cineva *putea* s-o facă...

Blore ridică din umeri.

— Fapt este că a făcut-o! Ei, şi acum, domnilor, să pornim. N-are nimeni, din întâmplare, un revolver?

— Am eu, spuse Lombard şi îşi lovi buzunarul.

Blore făcu ochii mari. Spuse pe un ton prea făcut ca să fie natural:

— Totdeauna îl porți cu dumneata?

— Aproape totdeauna. Am fost în câteva situații grele.

— Oh, spuse Blore şi adăugă: Ei bine, probabil că n-ai fost niciodată într-o situație mai grea decât acum. Dacă pe insula asta se ascunde nu nebun, probabil că are un întreg arsenal cu el ca să nu vorbim de cuțit sau de pumnale.

Armstrong tuşi:

— S-ar putea să greşeşti aici, Blore. Mulți nebuni ucigaşi sunt nişte oameni foarte liniştiți şi la locul lor. Oameni chiar plăcuți.

— Nu cred ca ăsta să fie aşa, doctore Armstrong, spuse Blore.

II

Cei trei bărbați porniră în recunoaştere pe insulă.

Treaba se dovedi neaşteptat de simplă. La nord-vest, înspre coastă, stâncile coborau netede drept în mare, într-o pantă abruptă.

Pe insulă nu se vedeau pomi şi erau doar câteva tufişuri. Cei trei bărbați explorau terenul atent şi metodic, în sus şi în jos, ciocănind stâncile, din punctul cel mai înalt până la marginea apei, cercetând cu grijă orice fisură în vreo stâncă, pe unde s-ar fi putut intra într-o peşteră. Dar nu existau peşteri. Mergând pe țărm, ajunseră în cele din urmă la locul unde generalul Macarthur şedea şi privea întinderea sărată. Era multă pace aici, cu clipocitul valurilor care se spărgeau de stânci. Bătrânul stătea foarte drept, cu ochii ațintiți în depărtare.

Nu dădu nici o atenție exploratorilor când aceştia se apropiară. Până la urmă, cei trei se simțiră puțin stingheriți.

"Nu e normal... parcă ar fi în transă sau aşa ceva", gândi Blore.

Îşi drese glasul şi spuse pe un ton cu care încerci să legi o conversație:

— V-ați găsit un loc drăguț, liniştit, domnule.

Generalul se încruntă. Aruncă repede o privire peste umăr şi spuse:

— Avem atât de puțin timp... atât de puțin. Trebuie să insist ca să nu mă deranjeze nimeni.

Blore spuse binevoitor:

— Nu vă vom deranja. Nu facem decât turul insulei, ca să zicem aşa. Ne întrebam, ştiți, dacă nu se poate ascunde cineva pe aici.

Generalul se încruntă:

— Nu înțelegeți nimic... nu înțelegeți deloc. Vă rog să plecați.

Blore se retrase. Când îi ajunse pe ceilalți doi, le spuse:

— E nebun... n-are rost să vorbim cu el.

— Ce spunea? întrebă Lombard puțin curios.

Blore dădu din umeri:
— Ceva despre lipsa de timp... şi că nu vrea să fie deranjat.
Doctorul Armstrong se încruntă. Murmură:
— Mă întreb...

III

Cercetarea insulei era practic terminată. Cei trei se aflau în punctul cel mai înalt şi priveau spre ţărm. Nu se vedeau bărci în larg. Vântul se înteţea.
— Nu văd nici o barcă de pescuit, spuse Lombard, Şi vine furtuna. Ce păcat că nu se poate vedea satul de aici! Am putea semnaliza sau face ceva...
— Am putea aprinde un foc la noapte, spuse Blore.
— Nenorocirea e că totul a fost probabil prevăzut, se încruntă Lombard.
— Cum adică?
— De unde să ştiu? O glumă, poate. În tot cazul, suntem izolaţi aici, şi probabil că nu vor fi luate în seamă nici semnalele. S-ar putea ca sătenilor să li se fi spus că e un rămăşag în joc. Vreo istorie din asta prostească, în orice caz.
— Şi crezi că vor înghiţi asemenea snoavă? îşi exprimă Blore îndoiala.
Lombard spuse pe un ton sec:
— E mai uşor de crezut decât adevărul. Dacă li s-ar fi spus sătenilor că insula va fi izolată până ce necunoscutul domn Owen îşi va omorî în linişte toţi invitaţii — crezi că ar crede?
— Sunt momente când nu pot s-o cred nici eu însumi, vorbi doctorul Armstrong. Şi totuşi...
Philip Lombard, arătându-şi într-un rânjet dinţii, spuse:
— *Şi totuşi...* Asta e! I-ai spus pe nume, doctore!
Blore privea jos în apă.
— Presupun că nu s-ar putea căţăra nimeni până aici.
Armstrong clătină din cap.
— Mă îndoiesc. E tare abrupt. Unde s-ar putea ascunde?
— S-ar putea să fie o scobitură în stâncă. Dacă am avea acum o barcă, am putea înconjura insula.
— Dacă am avea o barcă, am fi cu toţii de mult spre ţărm, spuse Lombard.
— Asta-i adevărat.
— Am putea să ne asigurăm în privinţa stâncii, propuse deodată Lombard. Nu e decât un loc unde *ar putea* exista o adâncitură — puţin mai la dreapta, chiar aici jos. Dacă faceţi rost de o frânghie, mă puteţi lăsa pe mine în jos ca să ne asigurăm.
Blore spuse:
— Am putea *fi* ca şi siguri. Deşi pare absurd — aşa cum se poate observa... În fine, mă duc să văd dacă găsesc ceva.
O porni repede spre casă.
Lombard privea ţintă la cer. Norii începeau să se adune. Vântul se înteţea. Aruncă o privire în lături spre doctorul Armstrong şi spuse:
— Eşti foarte tăcut, doctore. La ce te gândeşti?
Armstrong răspunse rar:
— Mă gândeam tocmai cât de nebun e bătrânul Macarthur...

IV

Vera nu-şi găsise locul toată dimineața. O evitase pe Emily Brent cu un fel de aversiune înfiorată.

Domnişoara Brent îşi aşezase şi ea un scaun după colțul casei, ca să nu fie în bătaia vântului. Stătea acolo şi croşeta.

De fiecare dată când se gândea la ea, Vera părea că vede o față palidă înecată, cu iarbă de mare încurcată în păr... o fată care fusese drăguță odată — obraznic de drăguță poate — şi care era acum dincolo de milă sau de groază.

Iar Emily Brent, senină, calmă şi sigură de dreptatea ei, stătea şi croşeta.

Pe terasa principală, judecătorul Wargrave se ghemuise într-un scaun. Capul îi era bine vârât între umeri.

Când se uită la el, Vera văzu un om pe banca acuzaților — un tânăr blond cu ochii albaştri şi o față zăpăcită, îngrozită. Edward Seton. Şi în imaginație văzu mâinile bătrâne ale judecătorului punându-şi în cap tichia neagră şi pronunțând sentința de condamnare la moarte...

După o vreme Vera porni încet în jos, spre mare. Merse spre capătul cel mai îndepărtat al insulei, unde un bătrân stătea privind țintă orizontul.

Generalul Macarthur se mişcă la apropierea ei. Întoarse capul — în privire avea un amestec ciudat de întrebare şi înțelegere, care o făcu să tresară. Se uită fix la ea câteva clipe.

"Ce ciudat! Parcă *ar şti...*" gândi fata.

— Ah, dumneata eşti! Ai venit... vorbi generalul.

Vera se aşeză jos lângă el. După o vreme întrebă:

— Vă place să stați aici să vă uitați la mare?

El dădu uşor din cap:

— Da. E plăcut. E un loc bun de aşteptat, cred.

— De aşteptat? spuse Vera brusc. Dar ce aşteptați?

— Sfârşitul, spuse el blând. Dar cred că ştii asta, nu-i aşa? E adevărat, nu-i aşa? Cu toții aşteptăm sfârşitul.

— Ce vreți să spuneți? întrebă ea şovăind.

Generalul Macarthur spuse grav:

— *Nici unul dintre noi nu va pleca de pe insulă.* Ăsta e planul. O ştii foarte bine. Ceea ce nu-nțelegi, poate, e uşurarea!

— Uşurarea? făcu mirată Vera.

— Da. Sigur, eşti foarte tânără... n-ai ajuns încă până aici. Dar vine! Binecuvântata uşurare, când ştii că ai terminat cu toate — că nu mai trebuie să porți povara. O să simți şi dumneata asta, odată...

— Nu vă înțeleg, spuse Vera răguşit.

Degetele i se frământau spasmodic. Simți deodată că îi e frică de ostaşul acesta bătrân, liniştit.

— Înțelegi, am iubit-o pe Leslie. Am iubit-o foarte mult... spuse el gânditor.

— Leslie... era soția dumneavoastră? întrebă Vera.

— Da, soția mea... O iubeam... şi eram mândru de ea. Era atât de drăguță... şi de veselă... Tăcu o clipă, apoi urmă: Da, o iubeam pe Leslie. De asta am făcut ce-am făcut.

— Vreți să spuneți... Vera se opri.

Generalul Macarthur dădu uşor din cap.

— N-are rost s-o mai neg acum... când o să murim cu toții. *L-am trimis*

pe Richmond la moarte. Presupun că, într-un fel, a fost o crimă. Curios. *Crimă...* iar eu am fost totdeauna un om supus legilor. Dar pe atunci nu părea aşa. N-am regretat. "I se cuvine", mi-am spus. Dar pe urmă...

— Pe urmă? vocea Verei devenise aspră.

Generalul dădu din cap uşor. Părea nedumerit şi puțin amărât.

— Nu ştiu... nu ştiu. S-a schimbat totul... înțelegi. Nu ştiu dacă Leslie a bănuit vreodată... Nu cred. Dar, vezi, n-am mai regăsit-o... Plecase parcă departe... unde n-o mai puteam ajunge. Apoi a murit... şi am rămas singur...

— Singur... singur... repetă Vera, iar ecoul îi răspunse dinspre stânci.

— Şi dumneata o să fii bucuroasă când va veni sfârşitul, îi spuse generalul Macarthur.

Vera se ridică. Spuse deodată:

— Nu ştiu ce vreți să spuneți!

— Eu *ştiu,* copila mea. *Ştiu...*

— Ba nu ştiți. Nu înțelegeți nimic...

Generalul Macarthur îşi întoarse din nou privirea spre mare. Părea că uitase de prezența fetei în spatele lui.

Spunea foarte încet şi blând:

— Leslie...?

V

Când Blore se întoarse din casă cu o frânghie înfăşurată pe braț, îl găsi pe Armstrong unde îl lăsase, privind țintă adâncurile.

Blore întrebă cu sufletul la gură:

— Unde e domnul Lombard?

Armstrong spuse cu nepăsare:

— S-a dus să-şi verifice o teorie. Se întoarce imediat. Ascultă, Blore, sunt îngrijorat.

— Aş spune că suntem cu toții.

Doctorul dădu nerăbdător din mână.

— Sigur... sigur. Nu mă refeream la asta. Mă gândesc la bătrânul Macarthur.

— Ce-i cu el?

Doctorul Armstrong spuse necruțător:

— Noi căutăm un nebun. *Ce-ai zice de Macarthur?*

Blore întrebă cu îndoială în glas:

— Vreți să spuneți că el e criminalul?

Armstrong începu, gânditor:

— N-aş fi spus-o. Nici o clipă. Dar, desigur, nu sunt specialist în boli mintale. Nici n-am avut o discuție adevărată cu el... nu l-am studiat din acest punct de vedere.

În glasul lui Blore se simțea nesiguranța:

— Ramolit, da! Dar n-aş fi spus...

Armstrong oftă uşor, ca un om care îşi revine.

— S ar putea să ai dreptate! La dracu, *trebuie* să fie cineva ascuns pe insulă. Uite, vine Lombard.

Legară frânghia cu grijă.

— O să cobor cât o să pot, spuse Lombard. Fiți atenți când o să smucesc frânghia.

După câteva clipe, în vreme ce stăteau observând mişcările lui Lombard,

Blore spuse:

— Coboară ca o pisică, nu-i aşa?

Glasul îi suna ciudat.

— Aş zice că a făcut ceva alpinism în viața lui, spuse doctorul Armstrong.

— Poate.

După o tăcere, fostul inspector spuse iar:

— Dar e un tip ciudat. Ştiți ce cred?

— Ce?

— E ceva putred în el.

— Cum adică? În glasul lui Armstrong se simțea îndoiala.

Blore mormăi ceva. Apoi spuse:

— Nu ştiu... exact. Dar n-aş avea încredere în el nici o clipă.

— Îmi închipui că a avut o viață aventuroasă, fu de părere doctorul Armstrong.

— Pariez că unele din aventurile sale au rămas destul de ascunse, spuse Blore.

După o pauză, continuă:

— Spune-mi, doctore, ai adus cu dumneata un revolver?

Armstrong îl privi uluit:

— Eu? Doamne fereşte! De ce aş fi făcut-o?

— *Dar Lombard de ce şi-a adus?*

— Obişnuința, presupun...

Armstrong nu părea prea sigur.

Blore pufni.

Şi deodată frânghia se smuci. Câteva clipe au fost foarte ocupați. Imediat ce tensiunea slăbi, Blore spuse:

— Sunt obiceiuri şi obiceiuri! Domnul Lombard îşi ia cu el un revolver în locuri pustii, foarte bine, şi un sac de dormit, şi o provizie de praf de puşcă, fără îndoială! Dar obişnuința n-o să-l facă să aducă tot echipamentul ăsta aici! Numai în cărți oamenii poartă revolvere cu ei, aşa ca să se afle în treabă.

Doctorul Armstrong dădu din cap încurcat.

Se aplecară şi urmăriră ce făcea Lombard. Căutarea lui era amănunțită şi-şi dădură seama îndată — zadarnică. După o vreme apăru şi el pe marginea stâncii. Îşi şterse fruntea transpirată.

— Ei! spuse el. Asta-i situația. Dacă nu e în casă, n-are unde să fie.

VI

Casa au cercetat-o uşor. Trecură întâi prin cele câteva dependinţe şi apoi îşi îndreptară atenţia asupra clădirii propriu-zise. Au folosit şi metrul lui Rogers, pe care l-au descoperit în bufetul din bucătărie. Dar nicăieri nu existau ascunzători. Planul casei era simplu, fără nimic întortocheat — o linie modernă, lipsită de ascunzişuri. Trecură întâi pe la parter. În timp ce urcau spre etaj, prin fereastra de pe palier îl văzură pe Rogers ducând o tavă cu cocteiluri pe terasă.

Philip Lombard spuse vesel:

— Minunat lucru e un servitor bun! Îşi vede de treabă cu o înfățişare impasibilă.

— Rogers e un majordom de prima clasă, trebuie s-o recunosc, îl lăudă Armstrong.

— Şi nevastă-sa era o bună bucătăreasă, zise Blore. Masa de aseară...

Intrară în primul dormitor.

Cinci minute mai târziu, erau din nou pe palier. Nu se ascundea nimeni — nici o ascunzătoare posibilă.

— E o scăriță aici, spuse Blore.

— Duce la camera de serviciu, îl lămuri Armstrong.

— Trebuie să fie vreun ungher — sub acoperiş — pentru cazan, rezervorul de apă, etc. E cel mai bun loc — şi singurul!

Şi cum stăteau acolo, auziră un zgomot de sus. Un pas uşor, furişat, deasupra capului.

Îl auziră cu toții. Armstrong îl strânse de braț pe Blore. Lombard ridică un deget în sus.

— Linişte... ascultați.

Pasul se auzi din nou... cineva se mişca încet, pe furiş, sus, deasupra capului...

— E chiar în dormitorul lor, şopti Armstrong. În camera unde se află cadavrul nevestei lui Rogers.

— Desigur! şopti şi Blore. Un loc mai bun n-ar fi putut să-şi găsească! Cine s-ar fi dus să caute acolo? Şi acum... cât mai încet puteți...

Se furişară hoțeşte sus.

Se opriră din nou pe micul palier din fața camerei de serviciu. Da, era cineva în cameră. Se auzea parcă un scârțâit slab înăuntru.

— Acum, şopti Blore.

Deschise uşa cu zgomot şi se repezi înăuntru, cu ceilalți doi pe urmele sale.

Toți trei se opriră brusc.

În cameră era Rogers, cu brațele pline de haine.

VII

Blore a fost primul care şi-a revenit:

— Scuză-ne, Rogers. Am auzit mişcându-se cineva aici şi am crezut că...

Se opri.

— Îmi pare rău, domnilor, se scuză Rogers. Tocmai îmi luam lucrurile. Cred că n-o să spună nimeni nimic dacă o să stau şi eu într-una din camerele de oaspeți libere de la etajul de jos. Cea mai mică.

I se adresase lui Armstrong, care îi răspunse:

— Sigur. Sigur. Vezi-ți de treabă...

Evita să se uite la forma acoperită de pe pat.

— Mulțumesc domnule, spuse Rogers, pe urmă ieşi din cameră cu brațul plin de lucruri şi coborî scările spre etajul de jos.

Armstrong se duse spre pat şi ridicând cearceaful se uită la fața liniştită a moartei. De pe chipul ei teama dispăruse. Nu mai era decât Vidul...

— Păcat că n-am cu mine ce-mi trebuie, regretă Armstrong. Aş vrea să ştiu ce drog a fost.

Apoi se întoarse spre ceilalți:

— Hai să isprăvim. Presimt că n-o să găsim nimic.

Blore se chinuia cu zăvoarele unei lucarne.

— Rogers ăsta se mişcă al naibii de repede. Acum câteva clipe era în grădină. Nici unul nu l-am auzit urcând.

— Cred că de asta ne-am gândit că trebuie să fie un străin care umblă

pe aici, spuse Lombard.

Blore dispăru într-o întunecime adâncă. Lombard scoase o lanternă din buzunar şi îl urmă.

Peste cinci minute trei oameni stăteau pe palier şi se priveau. Erau murdari, plini de pânze de păianjen, iar fețele le erau posomorâte.

Nu se afla nimeni pe insulă în afară de ei opt.

Capitolul al nouălea

I

Lombard vorbi rar:

— Va să zică ne-am înşelat... tot timpul. Am făurit un coşmar de superstiții şi închipuire, numai pentru că a existat coincidența celor doi morți.

— Şi totuşi, ştii, argumentul e valabil, vorbi Armstrong grav. Ce dracu! sunt doctor, ştiu ceva despre sinucideri. Anthony Marston nu era un tip care să se sinucidă.

— Nu s-ar fi putut să fie un accident? întrebă Lombard cu îndoială.

Blore pufni, neconvins.

— Al dracului de ciudat accident, mormăi el. Făcu o pauză şi apoi continuă: Cât despre femeia aceea... şi se opri.

— Nevasta lui Rogers?

— Da. S-ar putea, nu-i aşa, ca ăsta să fi fost un accident?

— Un accident? Cum adică? întrebă Lombard.

Blore arăta puțin încurcat. Fața şi aşa congestionată i se înroşi şi mai tare. Spuse, aproape lăsând să-i scape cuvintele:

— Ascultă, doctore, i-ai dat nişte narcotic... recunoşti?

Armstrong îl privi țintă:

— Narcotic? Ce vrei să spui?

— Aseară. Dumneata singur ai spus că i-ai dat ceva de dormit.

— A, da... Un calmant inofensiv.

— Ce era, exact?

— O doză uşoară de trional. Un preparat complet inofensiv.

Blore se înroşi şi mai tare:

— Ascultați... ce să mai lungim vorba... nu i-ai dat cumva o doză prea mare, ca să zic aşa?

— Nu înțeleg ce vrei să spui, vorbi doctorul Armstrong, furios.

— S-ar fi putut, nu-i aşa, să faci o greşeală? Lucruri dintr-astea se întâmplă câteodată.

— N-am făcut nimic de felul acesta, replică tăios Armstrong. Insinuarea e ridicolă.

După o clipă adăugă pe un ton rece, muşcător:

— Sau insinuezi că i-am dat intenționat o doză prea mare?

— Ascultați aici, amândoi, spuse repede Philip Lombard. Nu trebuie să vă pierdeți capul. Ce-ar fi să nu ne mai azvârlim unul altuia acuzații?

Blore spuse deodată:

— N-am spus altceva decât că doctorul a făcut o greşeală.

Doctorul Armstrong făcu un efort să zâmbească şi rezultatul fu un zâmbet cam strâmb.

— Doctorii nu-şi pot permite să facă greşeli de felul acesta, prietene.

— N-ar fi prima pe care ați face-o... dacă ar fi să credem placa aceea de patefon, spuse Blore apăsând asupra cuvintelor.

Armstrong păli. Furios, Philip Lombard se întoarse repede spre Blore:

— Ce rost are atacul ăsta? Suntem cu toții în aceeaşi barcă. Trebuie să ne unim. Şi-n definitiv, ai parcă şi dumneata pe conştiință un mic jurământ fals.

Blore făcu un pas înainte, cu pumnii strânşi. Spuse cu voce groasă:

— Jurământ fals? E o minciună murdară! Poți încerca să-mi închizi gura, domnule Lombard, dar sunt lucruri pe care vreau să le ştiu... şi unul dintre ele se referă la dumneata!

Lombard ridică din sprâncene:

— La mine?

— Da, aş vrea să ştiu de ce ți-ai adus un revolver cu dumneata dacă veneai doar într-o vizită de agrement?

— Ai vrea, serios?

— Da, aş vrea, domnule Lombard.

Lombard spuse pe neaşteptate:

— Ştii, Blore, nu eşti chiar aşa de prost cum pari.

— Se poate. Ei, ce-i cu revolverul?

Lombard zâmbi:

— L-am adus fiindcă mă aşteptam să nimeresc într-o încurcătură.

— Aseară nu ne-ai spus asta, zise Blore, tot bănuitor.

Lombard dădu din cap.

— Te-ai ferit de noi? insistă Blore.

— Într-un fel, da, spuse Lombard.

— Ei, atunci, dă-i drumul.

Lombard vorbi rar:

— V-am lăsat să credeți că am fost invitat aici ca toți ceilalți. Nu e chiar adevărul adevărat. De fapt, am fost trimis aici de un evreu — Morris îl cheamă. Mi-a oferit o sută de guinee ca să vin aici şi să fiu cu ochii în patru — zicea că auzise de mine că aş fi un om de nădejde într-o situație dificilă.

— Ei? îl îmboldi Blore nerăbdător.

— Asta-i tot, încheie Lombard cu un rânjet.

— Bine, dar probabil că ți-a mai spus şi altceva, se amestecă şi doctorul Armstrong.

— O, nu, nu mi-a mai spus nimic. A fost mut ca un peşte. Puteam să primesc sau să refuz — astea i-au fost cuvintele. Eram strâmtorat, aşa că am primit.

Blore nu părea prea convins:

— De ce nu ne-ai spus toate astea aseară?

— Dragul meu... Lombard ridică din umeri. De unde era să ştiu că tocmai seara trecută nu se va ivi situația pe care fusesem chemat s-o înfrunt? Am rămas în umbră şi am spus o poveste care nu mă angaja deloc..

— Dar acum... gândeşti altfel? îl întrebă doctorul Armstrong cu oarecare şiretenie.

Expresia feței lui Lombard se schimbă. Devenise întunecată şi aspră.

— Da. Acum cred că sunt în aceeaşi situație cu toți ceilalți. Cele o sută de guinee n-au fost decât momeala pe care domnul Owen a folosit-o ca să mă prindă în capcană, alături de voi toți.

Spuse rar:

— *Pentru că suntem într-o capcană* — pot s-o jur! Moartea nevestei lui Rogers! A lui, Anthony Marston! Negrii care dispar de pe masa din sufragerie!

O, da, mâna domnului Owen se vede clar — *dar unde naiba e domnul Owen?*
Jos, gongul sună solemn, chemându-i la prânz.

II

Rogers stătea lângă uşa sufrageriei. Când cei trei coborâră scările, înaintă vreo câţiva paşi şi spuse cu voce joasă, prevenitoare:
— Sper să fiţi mulţumiţi de masă. Avem şuncă şi limbă rece, şi am fiert nişte cartofi. Am pus şi brânză, şi biscuiţi, şi fructe conservate.
— Pare o masă foarte bună, îl asigură Lombard. Proviziile rezistă, deci?
— E multă mâncare, domnule — tot felul de conserve. Cămara e foarte bine aprovizionată. E un lucru necesar, aş spune, domnule, pe o insulă unde poţi rămâne izolat o perioadă considerabilă de timp.
Lombard dădu aprobator din cap.
În timp ce-i urma pe cei trei în sufragerie, Rogers murmură:
— Sunt îngrijorat că Fred Narracott n-a venit azi. Ciudat ghinion, aş zice.
— Da, spuse Lombard, ciudat ghinion... foarte bine zis.
Domnişoara Brent intră în cameră. Scăpase un ghem de lână şi răsucea acum firul cu grijă.
Luând loc la masă, remarcă:
— Se schimbă vremea. Vântul bate destul de tare, iar valurile au crestele albe.
Intră şi judecătorul Wargrave. Mergea cu pas rar, măsurat. Aruncând pe sub sprâncenele-i stufoase priviri repezi celorlalţi ocupanţi ai sufrageriei, spuse:
— Aţi avut, pare-se, o dimineaţă activă. În glasul lui se simţea o plăcere puţin răutăcioasă.
Vera Claythorne intră grăbită. Respira puţin cam greu. Spuse repede:
— Sper că nu m-aţi aşteptat. Am întârziat?
— Nu eşti ultima. Nici generalul n-a venit încă, o linişti Emily Brent.
Se aşezară în jurul mesei.
Rogers se întoarse spre domnişoara Brent:
— Să încep să servesc, sau mai aşteptaţi?
— Generalul Macarthur e pe malul mării, spuse Vera. Nu cred că poate să audă gongul de acolo. Ezită o clipă, apoi spuse: Pare puţin cam distrat... azi.
— Cobor să-l anunţ că masa e gata, se oferi Rogers repede.
Doctorul Armstrong se ridică de pe scaun, spunând:
— Mă duc eu. Dumneavoastră ceilalţi puteţi începe masa.
Pe când ieşea din sufragerie, îl auzi pe Rogers spunând:
— Ce doriţi, doamnă, limbă rece sau şuncă?

III

După toate aparenţele, celor cinci oameni din jurul mesei le venea greu să întreţină conversaţia. De afară se auzea vântul bătând în rafale scurte, care se pierdeau apoi în depărtare.
Tremurând puţin, Vera zise:
— Vine furtuna.

Blore intră şi el în discuție. Spuse pe un ton de conversație:

— Ieri, în trenul de Plymouth, era un bătrân care tot zicea că vine furtuna. Grozav se mai pricep la vreme aceşti bătrâni lupi de mare.

Rogers se mişca în jurul mesei, adunând farfuriile murdare.

Deodată, cu farfuriile în mână, se opri. Spuse cu o voce ciudată, îngrozită:

— Aleargă cineva...

Acum puteau să audă cu toții paşii care alergau pe terasă.

În clipa aceea, ştiură — ştiură fără să le spună nimeni...

Ca printr-o înțelegere comună, se ridicară în picioare. Stăteau privind spre uşă.

Doctorul Armstrong apăru, cu respirația tăiată.

— Generalul Macarthur...

— Mort! Cuvântul izbucni de pe buzele Verei.

— Da, mort... recunoscu Armstrong.

Se făcu o pauză — o pauză lungă.

Şapte oameni se uitau unul la altul şi nu ştiau ce să-şi spună.

IV

Furtuna izbucni chiar când corpul bătrânului fu băgat în casă. Stăteau cu toții în hol. Ploaia a început să cadă cu trăsnete şi tunete.

În timp ce Blore şi Armstrong urcau pe scări cu povara, Vera Claythorne se întoarse deodată şi intră în sufrageria pustie. Era aşa cum o lăsaseră. Desertul stătea neatins pe bufet.

Vera se duse la masă. Peste câteva minute, când Rogers intră încet, o găsi tot acolo. Tresări văzând-o. Privind-o întrebător, zise:

— Ah, domnişoară... tocmai venisem să văd...

Cu un glas aspru, care o surprinse chiar şi pe ea, Vera răspunse:

— Ai dreptate, Rogers. Uită-te şi dumneata. *Sunt numai şapte...*

V

Generalul Macarthur fusese întins în patul lui.

După ce-l mai examină o dată, Armstrong ieşi din cameră şi coborî. Îi găsi pe toți ceilalți adunați în salon.

Domnişoara Brent croşeta. Vera Claythorne stătea în picioare lângă fereastră, uitându-se la ploaia care şiroia. Blore se aşezase pe un scaun, cu mâinile pe genunchi. Lombard se plimba agitat în sus şi-n jos. La celălalt capăt al camerei, judecătorul Wargrave stătea în balansoar. Ochii-i pe jumătate închişi se deschiseră când doctorul intră în cameră. Întrebă cu o voce clară, pătrunzătoare:

— Ei, doctore?

Armstrong era foarte palid. Răspunse:

— Nu e vorba de un atac de cord sau de altceva în genul acesta. Macarthur a fost izbit cu o măciucă sau cu ceva asemănător în moalele capului.

Un murmur uşor se stârni în jur, dar vocea clară a judecătorului se ridică din nou:

— Ai găsit arma cu care a fost lovit?

— Nu.

— Eşti totuşi sigur de cele spuse?

— Foarte sigur.

— Acum ştim exact cum stăm, spuse liniştit judecătorul Wargrave.

Nu mai exista nici o îndoială acum asupra celui care luase în mână întreaga situaţie. Toată dimineaţa Wargrave stătuse ghemuit în scaun, pe terasă, abţinându-se de la orice activitate evidentă. Acum lua conducerea, cu uşurinţa firească — a unei îndelungi practici pline de autoritate. Nu încăpea nici o îndoială, el era cel care prezida.

Dregându-şi vocea, spuse din nou:

— În dimineaţa aceasta, domnilor, în timp ce stăteam pe terasă, v-am observat activitatea. Scopul dumneavoastră era absolut limpede. Cercetaţi insula ca să daţi peste un ucigaş necunoscut?

— Exact, spuse Philip Lombard.

Judecătorul continuă:

— Aţi ajuns şi dumneavoastră, fără îndoială, la aceeaşi concluzie ca şi mine — şi anume că moartea lui Anthony Marston şi a nevestei lui Rogers n-a fost nici accident, nici sinucidere. Fără îndoială că aţi ajuns şi la o oarecare concluzie cu privire la scopul pe care l-a urmărit domnul Owen atunci când ne-a atras pe această insulă.

— E un nebun! Un lunatic, urlă Blore răguşit.

Judecătorul tuşi:

— Aproape sigur. Dar asta nu schimbă cu nimic situaţia. Preocuparea noastră de bază e acum — să ne salvăm viaţa.

Armstrong spuse cu o voce tremurătoare:

— Nu e nimeni pe insulă, v-o spun. *Nimeni!*

Judecătorul îşi mângâia bărbia. Spuse uşurel:

— În sensul în care înţelegi dumneata, nu. Am ajuns la aceeaşi concluzie dis-de-dimineaţă. Aş fi putut să vă spun că toate cercetările pe care le faceţi vor fi zadarnice. Cu toate acestea, părerea mea categorică este că domnul Owen (să-i zicem cu numele pe care şi l-a ales el însuşi) *este* pe insulă. Fără doar şi poate. Dată fiind împrejurarea în care ne aflăm şi care nu e, nici mai mult, nici mai puţin, decât o execuţie judecătorească pentru nişte crime unde legea nu poate face nimic, *nu există decât o singură cale pe care acest plan să poată fi îndeplinit.* Domnul Owen n-a putut veni pe insulă decât într-un singur fel.

Acest lucru e limpede. *Domnul Owen este unul dintre noi...*

VI

— Oh, nu, nu, nu...

Vera a fost cea care izbucnise — într-un vaiet aproape. Judecătorul întoarse spre ea o privire pătrunzătoare.

Spuse:

— Dragă domnişoară, nu e cazul să refuzăm a privi faptele în faţă. Suntem cu toţii într-un pericol grav. Unul dintre noi e U.N. Owen. Şi nu ştim care. Dintre cele zece persoane venite pe această insulă, trei sunt absolvite. Anthony Marston, nevasta lui Rogers şi generalul Macarthur sunt în afara oricărei bănuieli. Rămân şapte. Dintre aceştia şapte, unul este, dacă pot să mă exprim aşa, un fals negru mititel.

Făcu o pauză şi privi în jur:

— Sunteţi cu toţii de acord?

— E fantastic — dar cred că ai dreptate, spuse Armstrong.

— Nu e nici o îndoială, se declară de acord şi Blore. Şi dacă... dacă vreţi să ştiţi... am o idee foarte bună...

Cu un gest brusc, judecătorul Wargrave îl opri şi spuse liniştit:

— O să ajungem îndată acolo. Pentru moment, tot ce vreau să stabilesc este dacă suntem toţi de acord cu faptele.

Emily Brent, care continua să croşeteze spuse:

— Argumentele dumitale par logice. Sunt de acord că unul dintre noi e posedat de diavol.

— Nu pot să cred... Nu pot... murmură Vera.

Wargrave se întoarse spre Lombard:

— Dumneata?

— De acord, domnule, cu totul de acord.

Judecătorul dădu satisfăcut din cap:

— Atunci, haideţi să examinăm dovezile. Pentru început, există vreun motiv pentru a suspecta pe cineva în mod special? Domnule Blore, parcă voiai să spui ceva.

Blore respira greu:

— Lombard are un revolver. Nu a spus adevărul... aseară. A recunoscut-o singur.

Philip Lombard zâmbi dispreţuitor:

— Cred că e cazul să mai explic o dată.

Ceea ce şi făcu, scurt şi succint.

— Dar cu ce poţi să dovedeşti? întrebă tăios Blore. Ai ceva care să-ţi întărească povestea?

Judecătorul tuşi.

— Din nefericire, spuse el, suntem cu toţii în aceeaşi situaţie. Nu există decât cuvântul nostru pe care ne putem bizui.

Se aplecă puţin:

— Nici unul dintre dumneavoastră nu şi-a dat încă seama de situaţia specială în care ne aflăm. După mine, nu există decât un singur mod de a acţiona şi pe care putem să-l adoptăm. Există cineva pe care îl putem absolvi categoric de bănuială, pe baza unor dovezi aflate în posesia noastră?

Doctorul Armstrong spuse repede:

— Sunt un profesionist bine cunoscut. Însăşi ideea că pot fi bănuit de...

Din nou, un gest al mâinii judecătorului îl opri pe vorbitor înainte de a termina ce avea de spus. Judecătorul Wargrave rosti cu vocea sa liniştită şi clară:

— Şi eu sunt o persoană bine cunoscută! Dar, dragul meu domn, asta nu dovedeşte nimic! Se cunosc cazuri de doctori care au înnebunit. Şi de judecători. Şi de, adăugă uitându-se la Blore — poliţişti!

— În orice caz, cred că femeile ar trebui scoase din cauză, fu de părere Lombard.

Judecătorul îşi înălţă sprâncenele. Spuse pe tonul acid, pe care tribunalul îl cunoştea atât de bine:

— Trebuie să înţeleg de aici că, după părerea dumitale, femeile nu sunt supuse maniei omuciderii?

Lombard spuse iritat:

— Fireşte că nu... Dar totuşi, pare cu greu posibil...

Se opri. Judecătorul Wargrave, cu aceeaşi voce subţire, acidă, se întoarse spre Armstrong:

— Crezi, doctore Armstrong, că o femeie ar fi fost în stare, din punct de

vedere fizic, să dea lovitura care l-a omorât pe bietul Macarthur?

Doctorul răspunse calm:

— Fără nici o îndoială că da... având un instrument potrivit, cum ar fi un baston de cauciuc sau o măciucă.

— Ar fi fost nevoie de un efort excesiv?

— Deloc.

Judecătorul Wargrave îşi răsuci gâtul de iască, apoi vorbi rar:

— Celelalte două morţi au fost provocate prin administrarea de otrăvuri. Or — şi aici nimeni nu poate să mă contrazică — asta poate şi un copil.

— Ce prostie! ţipă Vera furioasă.

Ochii judecătorului se întoarseră încet până se opriră asupra ei. Era privirea lipsită de patimă a cuiva de multă vreme obişnuit să cântărească omenirea în balanţă...

Vera gândi: "Se uită la mine ca la un specimen... Şi — gândul o surprinse — nu mă place prea mult!"

Pe un ton măsurat, judecătorul spunea:

— Dragă domnişoară, te rog încearcă să-ţi stăpâneşti simţămintele. Nu te-am acuzat.

Se înclină spre domnişoara Brent:

— Sper, domnişoară Brent, că nu sunteţi jignită de insistenţa mea că *toţi* în egală măsură putem fi bănuiţi?

Emily Brent nu-şi întrerupse croşetatul. Nu se uită în sus. Spuse rece:

— Ideea de a fi acuzată că am luat viaţa aproapelui meu — şi încă a *trei* — este, desigur, cu totul absurdă pentru oricine îşi cunoaşte cât de cât caracterul. Dar apreciez faptul că suntem cu toţii străini unul faţă de altul şi că în aceste circumstanţe nimeni nu poate fi scutit de bănuieli fără dovada cea mai convingătoare. Există, aşa cum am mai spus, un diavol printre noi.

Judecătorul spuse:

— Atunci, suntem înţeleşi. Nu poate fi vorba de vreo absolvire numai pe baza caracterului sau a situaţiei sociale.

— Ce facem cu Rogers? întrebă Lombard.

Judecătorul se uită la el fără să clipească:

— Cum adică?

— Ei bine, după părerea mea, Rogers pare să fie destul de bine scos din cauză.

— Adevărat? Şi pe ce motive? vru să ştie judecătorul.

— Nu are cap — asta-i una. Iar cealaltă — nevastă-sa a fost una dintre victime.

Sprâncenele judecătorului se ridicară din nou:

— Pe vremea mea, tinere, câţiva oameni au fost aduşi în faţa judecăţii sub acuzaţia de a-şi fi omorât nevestele — *şi* au fost găsiţi vinovaţi.

— O! Sunt de acord. Uciderea soţiei e perfect posibilă — aproape firească, hai, să zicem! Dar nu în acest caz! Pot să cred că Rogers şi-a omorât nevasta de teamă că aceasta, prea slabă, ar putea să-l dea de gol, sau fiindcă n-o mai plăcea, sau fiindcă dorea să-şi ia una mai tânără şi mai drăguţă. Dar nu pot să mi-l închipui pe acest dement domn Owen împărţind o dreptate aiurea şi începând cu propria-i nevastă pentru o crimă făptuită de amândoi.

Judecătorul Wargrave spuse:

— Dumneata iei drept dovezi toate cele auzite. Nu ştim dacă Rogers şi nevastă-sa au conspirat să-şi omoare fosta stăpână. S-ar putea să fie vorba de o declaraţie falsă, pentru a-l pune pe Rogers în aceeaşi situaţie cu noi. Groaza de aseară a neveste-si s-ar putea explica prin certitudinea că Rogers

nu e sănătos la minte.

— Bine; să fie cum zici dumneata, acceptă Lombard. U. N. Owen e unul dintre noi. Fără nici o excepţie. Oricare dintre noi.

Judecătorul Wargrave spuse:

— Aşadar, punctul meu de vedere este că nu există excepţii, pe motive de *caracter, poziţie* sau *probabilitate.* Ceea ce trebuie să examinăm acum este posibilitatea de a elimina una sau mai multe persoane pe bază de *fapte.* Mai simplu: se află printre noi cineva care n-ar fi putut, sub nici o formă, să administreze cianură lui Anthony Marston sau o doză prea mare de somnifere nevestei lui Rogers, şi care nu ar fi putut avea prilejul de a da lovitura care l-a omorât pe generalul Macarthur?

Faţa greoaie a lui Blore se lumină. Se aplecă înainte.

— Ei, aşa da, domnule, spuse el. Asta e problema. Hai să vedem. În ce-l priveşte pe tânărul Marston, nu cred că e ceva de făcut. S-a spus încă de aseară că cineva din afară i-a putut turna ceva în pahar, înainte de a şi-l fi umplut ultima oară. O persoană aflată în cameră ar fi putut face asta mai uşor. Nu-mi amintesc dacă Rogers era în cameră, dar cu siguranţă că oricare dintre noi ar fi putut-o face.

După o pauză, continuă:

— Să luăm acum cazul nevestei lui Rogers. Persoanele care se impun evidenţei sunt bărbat-su şi doctorul. Oricare dintre ei ar fi putut face asta la fel de uşor...

Armstrong sări în picioare. Tremura.

— Protestez... e absolut deplasat! Jur că doza pe care i-am dat-o femeii era perfect...

— Doctore Armstrong!

Vocea calmă, acidă, era poruncitoare. Doctorul se opri cu un gest brusc în mijlocul propoziţiunii. Vocea calmă şi rece continuă:

— Indignarea dumitale e foarte firească. Cu toate acestea, nu poţi să nu recunoşti că faptele trebuie privite în faţă. Ori dumneata, ori Rogers *aţi fi putut* administra cu cea mai mare uşurinţă doza fatală. Să luăm acum în consideraţie situaţia celorlalte persoane prezente. Ce posibilitate am fi avut eu, inspectorul Blore, domnişoara Brent, domnişoara Claythorne şi domnul Lombard de a administra otrava? Poate fi vreunul dintre noi în întregime absolvit? Făcu o pauză: Cred că nu.

Vera spuse mânioasă:

— N-am fost nici o clipă în apropierea bietei femei! Puteţi jura cu toţii acest lucru.

Judecătorul Wargrave aşteptă o clipă, apoi spuse:

— Atât cât mă ajută memoria, faptele s-au petrecut după cum urmează — vă rog să fiu corectat dacă greşesc. Nevasta lui Rogers a fost ridicată pe canapea de Anthony Marston şi de domnul Lombard, iar doctorul Armstrong a venit lângă ea. L-a trimis pe Rogers după brandy. Ceea ce preocupa atunci pe toţi era problema de unde venea vocea pe care tocmai o auzisem. Ne-am dus cu toţii în camera de alături, cu excepţia domnişoarei Brent, care a rămas în camera asta — singură cu femeia inconştientă..

În obrajii Emilyei Brent apărură pete. Se opri din croşetat.

— E o injurie!

Vocea calmă, necruţătoare continuă:

— Când ne-am întors apoi în cameră, dumneata, domnişoară Brent, erai aplecată asupra femeii de pe sofa.

— Oare simpla omenie e o crimă?

— Nu fac decât să stabilesc faptele, preciză judecătorul Wargrave. Apoi a intrat în cameră Rogers cu brandy-ul, în care, fireşte, ar fi putut foarte bine să toarne ceva — înainte de a intra în cameră. Femeia a băut puţin brandy şi curând după aceea, soţul ei şi doctorul Armstrong au ajutat-o să se culce, iar doctorul Armstrong i-a dat un calmant.

— Aşa s-a întâmplat, spuse Blore. Absolut exact. Şi asta ne scoate din joc pe judecător, pe domnul Lombard, pe mine şi pe domnişoara Claythorne.

Vorbea tare şi se vedea limpede că jubilează. Ţintindu-l cu o privire rece, judecătorul Wargrave murmură:

— Oare? Trebuie să luăm în consideraţie *orice eventualitate posibilă.*

— Nu înţeleg, tresări Blore.

Judecătorul Wargrave spuse:

— Sus, în camera ei, nevasta lui Rogers stătea culcată în pat. Calmantul pe care i-l dăduse doctorul începuse să-şi facă efectul. Era somnoroasă şi docilă. Să presupunem că în clipa aceea s-a auzit un ciocănit la uşă şi cineva a intrat aducându-i, hai să spunem, o tabletă, sau nişte picături cu mesajul: "Doctorul spune să luaţi asta." Credeţi măcar o clipă că n-ar fi înghiţit ascultătoare, fără măcar să se gândească?

Se făcu tăcere. Blore îşi mişcă picioarele şi se încruntă. Philip Lombard spuse:

— Nu cred nici o clipă această poveste. În afară de asta, nimeni dintre noi n-a părăsit camera în care ne aflam, timp de câteva ceasuri după aceea. A urmat moartea lui Marston şi restul...

Judecătorul spuse:

— Cineva ar fi putut să iasă din dormitor — mai târziu.

— Dar atunci ar fi fost Rogers acolo sus, obiectă Lombard.

Doctorul Armstrong se mişcă.

— Nu, spuse el. Rogers s-a dus până jos să facă curat în sufragerie şi în cămară. Oricine ar fi putut urca atunci în dormitorul femeii, fără a fi văzut.

— Dar, doctore, interveni Emily Brent, femeia ar fi trebuit la acea vreme să doarmă adânc sub influenţa narcoticului pe care i l-ai dat!

— După toate probabilităţile, da. Dar lucrul nu e cert. Până ce nu i-ai prescris unui pacient de mai multe ori un medicament, nu poţi să ştii cum reacţionează. Trebuie uneori să treacă mai mult timp până să-şi facă efectul un calmant. E în funcţie de reacţia personală a pacientului faţă de acel medicament.

— Asta o afirmi dumneata, doctore. Îţi convine — ei? îi spuse Lombard.

Din nou Armstrong se întunecă la faţă de mânie.

Şi iar vocea aceea rece, fără pasiune, îi opri cuvintele pe buze:

— Acuzaţiile reciproce nu duc la nimic. Faptele — de ele trebuie să ne ocupăm. Sunteţi de acord, cred, că lucrurile s-ar fi putut petrece aşa cum am spus eu. Admit că probabilitatea nu e prea mare; deşi din nou, depinde de persoana respectivă. Apariţia domnişoarei Brent sau a domnişoarei Claythorne într-o astfel de misiune n-ar fi produs nici o surpriză în mintea pacientei. Fireşte că apariţia mea sau a domnului Blore, ori a domnului Lombard ar fi fost neobişnuită — ca să nu spun mai mult — dar cred totuşi că vizita ar fi fost primită fără a trezi vreo bănuială.

— Şi asta ne duce — *unde?* întrebă Blore.

VI

Mângâindu-şi buzele, judecătorul Wargrave spuse cu înfăţişarea sa atât de inumană şi lipsită de pasiune:

— Ne-am ocupat de cea de a doua crimă şi am stabilit că nici unul dintre noi nu poate fi complet absolvit de bănuială.

Făcu o pauză şi continuă:

— Ajungem acum la moartea generalului Macarthur, care s-a produs azi dimineaţă. Rog pe oricine consideră că are un alibi să-l spună. În ceea ce mă priveşte, voi declara că nu am un alibi valabil. Mi-am petrecut dimineaţa stând pe terasă şi meditând asupra situaţiei speciale în care ne aflăm cu toţii. Am stat pe scaunul acela de pe terasă toată dimineaţa până a bătut gongul, dar au existat, îmi închipui, câteva intervale de timp când nu m-a observat nimeni şi când aş fi putut să cobor spre mare, să-l omor pe general şi să mă întorc la scaunul meu. Nu există decât cuvântul meu că nu am părăsit terasa. În împrejurările de faţă, nu este de ajuns. Trebuie să existe *dovada.*

— Eu am fost cu domnul Lombard şi cu doctorul Armstrong toată dimineaţa, spuse Blore. Pot s-o confirme.

— Te-ai dus în casă după o frânghie, spuse doctorul Armstrong.

— Sigur, m-am dus. M-am dus drept în casă şi m-am întors imediat înapoi. Ştiţi asta.

— Ţi-a trebuie cam mult timp...

Blore se înroşi:

— Ce dracu vrei să spui, doctore Armstrong?

— N-am spus decât că ai lipsit cam mult.

— A trebuit s-o găsesc, nu-i aşa? Nu poţi să găseşti un colac de frânghie într-o clipă.

Judecătorul Wargrave întrebă:

— În lipsa inspectorului Blore, dumneavoastră doi aţi fost tot timpul împreună?

Armstrong răspunse aprins:

— Sigur. Adică... Lombard s-a depărtat câteva clipe. Eu am rămas pe loc.

Lombard spuse zâmbind:

— Am vrut să văd ce posibilitate există de a semnaliza prin heliograf spre uscat. Voiam să găsesc locul cel mai bun. Am lipsit doar câteva clipe.

— Exact, aprobă Armstrong. Prea puţin ca să făptuiască o crimă, vă asigur.

— S-a uitat vreunul dintre dumneavoastră la ceas? întrebă judecătorul.

— Nu.

— Nu aveam ceas, explică Philip Lombard.

Judecătorul spuse calm:

— Câteva clipe... O precizare prea vagă...

Se întoarse spre silueta ţeapănă care croşeta:

— Domnişoară Brent?

— M-am plimbat cu domnişoara Claythorne până în vârful insulei. După aceea am stat pe terasă, la soare.

— Parcă nu te-am văzut acolo.

— Nu, eram după colţul casei, înspre răsărit, la adăpost de vânt.

— Şi ai stat acolo până la prânz?

— Da.

— Domnişoară Claythorne?

Vera răspunse fără greutate, cu o voce clară:

— Am fost cu domnişoara Brent la începutul dimineţii. După aceea am

hoinărit puțin. Apoi m-am dus spre mare şi am stat de vorbă cu generalul Macarthur.

Judecătorul Wargrave o întrerupse:

— Cât era ceasul?

Pentru prima dată, Vera răspunse vag:

— Nu ştiu. Cam o oră înainte de prânz, cred... sau poate mai puțin.

— Era înainte de a fi vorbit noi cu el sau după? întrebă Blore.

— Nu ştiu. Era... era foarte ciudat, răspunse Vera tremurând.

— Cum adică era ciudat? dori să ştie judecătorul.

Vera spuse cu voce joasă:

— Spunea că o să murim cu toții... spunea că aşteaptă sfârşitul. M-a... m-a îngrozit...

Judecătorul dădu din cap:

— Ce ai făcut pe urmă?

— M-am întors înapoi spre casă. Apoi, chiar înainte de prânz, am ieşit din nou şi m-am plimbat în sus, prin spatele casei. Am fost teribil de agitată toată ziua.

Judecătorul Wargrave îşi mângâie bărbia:

— Rămâne Rogers. Deşi mă îndoiesc că mărturia sa va adăuga ceva la ceea ce ştim până acum.

Chemat în fața "curții", Rogers nu avu decât foarte puține de spus. Fusese ocupat toată dimineața cu treburile gospodăriei şi cu pregătirea mesei. Adusese cocteiluri pe terasă înainte de masă şi apoi se dusese sus să-şi mute lucrurile din mansardă în altă cameră. Nu se uitase pe fereastra niciodată în timpul dimineții şi nu văzuse nimic care ar fi putut avea vreo legătură cu moartea generalului Macarthur. Putea să jure că fuseseră opt figurine de porțelan pe masa din sufragerie, când a aranjat masa pentru dejun.

Când Rogers termină ce avea de spus, se făcu o pauză.

Judecătorul Wargrave tuşi, dregându-şi glasul.

Lombard murmură către Vera Claythorne:

— Urmează tragerea concluziilor...

Judecătorul începu:

— Am cercetat împrejurările în care s-au petrecut cele trei crime — cât de bine ne-a stat în putință. Deşi în unele cazuri probabilitatea exclude implicarea unora, nu putem afirma totuşi cu hotărâre că vreo persoană poate fi considerată ca absolvită de orice complicitate. Îmi reafirm convingerea fermă că din cele şapte persoane adunate în această cameră, una este un criminal periculos şi probabil dement. Nu avem nici o dovadă cu privire la identitatea respectivei persoane. În această conjunctură, tot ce putem face este să discutăm ce măsuri putem lua pentru a intra în legătură cu cei de pe țărm şi a cere ajutor, iar în cazul când acesta întârzie (ceea ce este foarte posibil datorită stării timpului), ce măsuri trebuie să luăm ca să ne aflăm în siguranță.

V-aş ruga pe toți să vă gândiți la aceasta cu atenție şi să-mi dați orice sugestii vă vin în minte. Între timp, vă previn pe toți să fiți în gardă. Până acum, ucigaşul a avut o sarcină uşoară, întrucât victimele nu bănuiau nimic. De acum înainte, e datoria noastră să suspectăm pe fiecare dintre noi. Paza bună trece primejdia rea. Evitați orice risc şi fiți cu ochii-n patru. Asta-i tot.

Philip Lombard murmură încetişor:

— Onorata curte se retrage...

Capitolul al zecelea

I

— Crezi ceva din toate astea? întrebă Vera.

Stătea cu Philip pe pervazul ferestrei din salon. Afară ploua cu găleata, iar vântul vâjâia în rafale puternice, care se loveau de geamuri.

Philip Lombard îşi plecă uşor capul într-o parte înainte de a-i răspunde. Apoi spuse:

— Vrei să spui dacă cred că bătrânul Wargrave are dreptate când spune că e unul dintre noi?

— Da.

— E greu de hotărât. Logic, ştii, are dreptate, şi totuşi...

Vera îi luă vorba din gură:

— Şi totuşi, pare de necrezut!

Philip Lombard făcu o strâmbătură:

— Toată povestea e de necrezut! Dar, după moartea lui Macarthur, nu mai încape nici o îndoială. Nu mai e vorba acum de accidente sau sinucideri. E precis crimă. Trei crime până acum.

Vera se-nfioră:

— E ca într-un coşmar. Şi tot nu cred că astfel de lucruri *se pot* întâmpla!

— Ştiu, spuse el cu înțelegere. Imediat se va auzi o bătaie în uşă, te vei trezi şi vei lua ceaiul de dimineață.

— O, cum aş vrea să fie adevărat!

Philip Lombard spuse grav:

— Da, dar nu se va întâmpla aşa. Suntem cu toții în acest coşmar! Şi trebuie să fim cu multă băgare de seamă de acum înainte.

Vera spuse, coborând glasul:

— Dacă... dacă este unul dintre ei... cine crezi că e?

Philip Lombard rânji deodată:

— Trebuie să înțeleg că ne-ai exclus pe noi doi? E perfect. Eu ştiu foarte bine că nu sunt ucigaşul şi nu te văd nici pe dumneata, Vera, ca o persoană dezechilibrată. Pari să fii una dintre cele mai sănătoase şi mai tefere fete pe care le-am întâlnit. Mi-aş pune reputația în joc că eşti întreagă la minte.

Cu un zâmbet cam strâmb, Vera spuse:

— Mulțumesc.

— Ei, şi acu, domnişoară Claythorne, nu-mi întorci complimentul?

Vera ezită o clipă, apoi spuse:

— Ai recunoscut, îți aminteşti, cred, că pentru dumneata viața omenească nu e ceva sfânt, totuşi nu te pot vedea ca... ca pe omul care a pus să se înregistreze placa aceea de patefon.

— Exact. Dacă ar fi să comit una sau mai multe crime, aş face-o numai pentru ceea ce aş putea scoate din ele. Acest masacru în masă nu e în obiceiul meu. Bun, va să zică ne eliminăm pe noi şi ne concentrăm asupra celor cinci tovarăşi de prizonierat. Care dintre ei este U. N. Owen? Ei bine, ghicind aşa, fără absolut nimic pe care să mă bizui, aş vota pentru Wargrave!

— Oh! Vera părea surprinsă. Se gândi câteva clipe şi apoi spuse: De ce?

— Greu de spus exact. Dar, ca să încep cu ceva, e bătrân şi a prezidat ani de zile curți de judecată. Adică, s-a substituit lui Dumnezeu Atotputernicul câteva luni în fiecare an. Asta ți se poate urca la cap în cele din urmă... Ajungi să te vezi atotputernic, cu puteri de viață şi moarte — şi

dacă creierul tău are o fisură, s-ar putea să vrei să faci un pas înainte şi să devii Justiţiar, un fel de Judecător Extraordinar.

— Da, cred că e *posibil...* spuse rar Vera.

— Dar dumneata pentru cine votezi?

— Pentru doctorul Armstrong, răspunse ea fără nici o ezitare.

Lombard fluieră încet:

— Doctorul? Ştii, l-aş fi pus ultimul dintre toţi.

Vera dădu din cap:

— Oh, nu! Două dintre morţi au fost provocate prin otrăvire. Asta indică mai degrabă un doctor. Şi apoi, nu poţi trece cu vederea că singurul lucru pe care ştim absolut că l-a luat nevasta lui Rogers este somniferul dat de *el!*

— Da, e adevărat, recunoscu Lombard.

Vera insistă:

— Dacă un doctor ar înnebuni, ar trebui să treacă mult timp până când cineva ar începe să bănuiască. Şi apoi, doctorii lucrează prea mult, şi fac eforturi prea mari...

— Da, dar mă îndoiesc că l-ar fi putut ucide pe Macarthur. N-ar fi avut vreme în intervalul acela scurt cât l-am lăsat singur... nu... afară doar dacă n-a fugit iepureşte până acolo şi înapoi, dar mă îndoiesc că e într-o formă atât de bună ca să facă asta şi să nu arate nici un semn de oboseală.

— N-a făcut-o atunci. A avut mai târziu prilejul.

— Când?

— Când s-a dus să-l cheme pe general la masă.

Philip scoase din nou un fluierat uşor. Spuse:

— Aşa, va să zică crezi că a făcut-o atunci? Îţi trebuie mult sânge rece pentru asemenea ispravă.

Vera spuse nerăbdătoare:

— Dar ce risca? Este singurul om de aici care are cunoştinţe medicale. Poate declara sub jurământ că generalul era mort de o oră... şi cine-l poate contrazice?

Philip se uită gânditor la ea.

— Ştii, spuse, nu-i o idee rea. Mă întreb...

II

— Cine este, domnule Blore? Asta vreau să ştiu: cine este?

Faţa lui Rogers era chinuită. Mâinile îi stăteau încleştate pe bucata de piele de lustruit pe care o ţinea în mână.

Ex-inspectorul Blore expuse:

— Ehei, omule, tocmai asta e întrebarea!

— Unul dintre noi, a zis domnul judecător. Dar cine anume? Asta vreau să ştiu. Cine e diavolul cu chip de om?

— Asta, spuse Blore, am vrea s-o ştim cu toţii.

— Dar aveţi o părere, domnule Blore, spuse Rogers cu şiretenie. Aveţi o părere, nu-i aşa?

— S-ar putea să am, admise Blore. Dar asta nu înseamnă că ştiu ceva sigur. S-ar putea să greşesc. Tot ce pot să spun e că, dacă am dreptate, persoana în chestiune este un tip foarte stăpân pe sine... foarte, zău aşa.

Rogers îşi şterse fruntea de transpiraţie. Spuse răguşit:

— E ca într-un coşmar, asta e.

Blore rosti, uitându-se la el cu curiozitate:

— Dumneata ai vreo părere, Rogers?
Valetul dădu din cap şi vorbi răguşit:
— Nu ştiu. Nu ştiu nimic. Şi asta mă scoate din minți... de frică. Fiindcă n-am nici o idee...

III

Doctorul Armstrong spuse cu violență:
— Trebuie să scăpăm de aici... trebuie... trebuie. Cu orice preț!
Judecătorul Wargrave se uita gânditor pe fereastra salonului. Se juca cu şnurul de la ochelari.
— Nu afirm, desigur, că m-aş pricepe să ghicesc cum va fi vremea, spuse el. Dar aş spune că e foarte puțin probabil să ajungă aici o barcă — chiar dacă s-ar cunoaşte situația în care ne aflăm — în mai puțin de 24 ore; şi atunci, numai dacă stă vântul.
Doctorul Armstrong îşi lăsă capul în mâini şi gemu:
— Şi între timp, putem fi ucişi cu toții în pat?
— Sper că nu, zise judecătorul Wargrave. Trebuie să luăm toate precauțiile posibile pentru ca un asemenea lucru să nu se întâmple.
Doctorului Armstrong îi trecu prin minte că un bătrân ca judecătorul ținea mai mult la viață decât un tânăr. Se minunase adeseori de acest fapt în cariera sa profesională. Uite-l pe el, mai tânăr cu vreo douăzeci de ani decât judecătorul, şi totuşi cu un simț de autoconservare mult inferior.
Judecătorul Wargrave se gândea: "Ucişi în pat! Doctorii ăştia sunt toți la fel — gândesc în clişee. O inteligență de duzină."
— Nu uita că sunt de pe acum trei victime, spuse doctorul.
— Desigur. Dar nu trebuie să neglijezi faptul că erau complet nepregătiți pentru atac. Noi suntem preveniți.
Doctorul Armstrong spuse amar:
— Ce putem face? Mai devreme sau mai târziu...
— Cred, începu judecătorul Wargrave, că sunt câteva lucruri pe care le putem face.
— N-avem nici măcar o idee cine ar putea fi...
Judecătorul îşi mângâie bărbia şi murmură:
— O, ştii, eu n-aş spune asta.
Armstrong îl privi țintă:
— Vrei să spui că dumneata *ştii?*
Judecătorul Wargrave spuse prudent:
— Dacă-i vorba de dovezi concrete, aşa cum se cer la tribunal, recunosc că n-am nici una. Dar mi se pare, revăzând întreaga afacere, că o anumită persoană este indicată foarte clar. Da, aşa cred.
Armstrong se uită țintă la el. Spuse:
— Nu înțeleg.

IV

Domnişoara Brent urcă sus în dormitor.
Îşi luă Biblia şi se aşeză lângă fereastră. O deschise. Apoi, după o clipă de ezitare, o lăsă la o parte şi se duse spre măsuța de toaletă. Dintr-un sertar scoase un carnet cu coperți negre.

Îl deschise şi începu să scrie:

S-a întâmplat ceva îngrozitor. Generalul Macarthur a murit. (Vărul lui e căsătorit cu Elsie Macpherson.) Nu mai încape nici o îndoială că a fost omorât. După dejun, judecătorul ne-a spus câteva lucruri foarte interesante. E convins că ucigaşul e unul dintre noi. Asta înseamnă că unul dintre noi e posedat de diavol. O bănuiam. Care dintre noi este? Toţi se întreabă. Dar numai eu ştiu...

Stătu câtva timp nemişcată. Privirea îi deveni vagă şi ceţoasă. Creionul îi juca ameţit între degete. Cu litere mari de tipar, tremurate şi risipite, scrise:

NUMELE UCIGAŞULUI ESTE BEATRICE TAYLOR...

Închise ochii.

Deodată, cu o tresărire, se trezi. Se uită la carnet. Cu o exclamaţie mânioasă, trase câteva linii peste literele inegale, strâmbe, ale ultimei propoziţii.

Spuse cu glas şoptit:

— Am scris eu asta? Eu? Înseamnă că încep să înnebunesc...

V

Furtuna creştea. Vântul urla izbindu-se de casă.

Toată lumea era în salon. Stăteau îngrămădiţi cât mai aproape unul de altul. Şi, pe furiş, se observau.

Când Rogers aduse tava cu ceai, tresăriră cu toţii. Rogers întrebă:

— Să trag perdelele? O să fie ceva mai plăcut.

Primind aprobarea, trase perdelele şi aprinse luminile. Camera păru deodată mai veselă. Umbrele se mai risipiră. Sigur, până mâine furtuna o să treacă şi o să vină cineva — o să vină o barcă...

— Turnaţi dumneavoastră ceaiul, domnişoară Brent? întrebă Vera Claythorne.

Femeia mai în vârstă răspunse:

— Nu, toarnă-l dumneata, draga mea. Ceainicul ăla e prea greu. Şi mi-am rătăcit două gheme din lâna mea gri de croşetat. Sunt tare necăjită...

Vera se duse spre masa de ceai. Se auzi zgomotul şi clinchetul voios al porţelanului. Reveneau iarăşi la normal.

Ceai! Binecuvântatul ceai de după-amiază. Philip Lombard spuse ceva hazliu. Blore răspunse. Doctorul Armstrong povesti o anecdotă. Judecătorul Wargrave, care de obicei detesta ceaiul, sorbea încântat.

În această atmosferă relaxată apăru Rogers.

Era tulburat. Vorbi nervos, cam fără şir:

— Scuzaţi-mă, vă rog... dar ştie cineva... ce s-a întâmplat... cu perdeaua de la baie?

Lombard ridică brusc capul:

— Perdeaua de la baie? Ce dracu vrei să spui, Rogers?

— Nu mai e, domnule, a dispărut. Am fost peste tot să trag toate perdelele, iar cea din baie nu mai era acolo.

— Azi dimineaţă era acolo? întrebă judecătorul Wargrave.

— O, da, domnule!

— Ce fel de perdea era? se interesă Blore.

— Dintr-o pânză impermeabilă, de un roşu aprins, domnule. Se asorta cu faianţa roşie.

— Şi a dispărut? întrebă Lombard.

— A dispărut, domnule.

Se priviră unii pe alţii.

Blore spuse greoi:

— Ei, şi la urma urmei, ce-i cu asta? E o nebunie... dar toate sunt aşa. Oricum, n-are importanță... Nu poți să omori pe nimeni cu o perdea. Uită povestea asta.

— Da, domnule. Mulțumesc domnule, spuse Rogers.

Ieşi închizând uşa în urma lui.

În cameră, vălul groazei se lăsase din nou.

Iar se observau unul pe altul pe furiş.

VI

Veni şi ora mesei. Mâncară, se strânse masa. Fusese o masă simplă, mai ales din conserve.

Pe urmă, în salon, tensiunea era aproape prea mare ca să poată fi suportată.

La ora nouă, Emily Brent se ridică în picioare.

— Mă duc să mă culc.

— Şi eu, spuse Vera.

Cele două femei urcară sus. Lombard şi Blore le însoțiră. Stând în capul scărilor, cei doi bărbați le văzură intrând fiecare în camera ei şi închizând uşa. Auziră zgomotul a două zăvoare trase şi a două chei răsucindu-se în broască.

Blore spuse cu un rânjet:

— Nu mai e nevoie să le spui să-şi încuie uşa!

— Ei, cel puțin noaptea n-au de ce să se teamă, zise Lombard.

Începu să coboare şi celălalt îl urmă.

VII

După o oră, urcară să se culce şi cei patru bărbați. Urcară toți, împreună. Din sufragerie, unde aranja masa pentru dimineață, Rogers îi văzu urcând. Îi auzi oprindu-se pe palierul de deasupra.

Apoi se auzi vocea judecătorului:

— Nu e nevoie, cred, domnilor, să vă sfătuiesc să vă încuiați uşa.

— Mai mult, puneți chiar un scaun în fața uşii. Există mijloace de a se deschide uşile pe dinafară, spuse Blore.

— Dragul meu Blore, necazul cu dumneata e că ştii prea multe! murmură Lombard.

Judecătorul spuse grav:

— Noapte bună, domnilor. Să ne vedem toți cu bine dimineață!

Rogers ieşi din sufragerie şi se furişă puțin pe scări. Văzu patru siluete intrând pe patru uşi, auzi răsucindu-se patru chei şi zgomotul a patru zăvoare.

Dădu dlin cap.

— E în regulă, murmură.

Se înapoie în sufragerie. Da, totul era pregătit pentru dimineață. Ochii i se opriră pe suportul de sticlă din mijlocul mesei şi pe cele şapte figurine de porțelan.

Un rânjet brusc îi transformă fața. Murmură:

— O să am grijă să nu mai facă nimeni vreo poznă în noaptea asta.

Traversând camera, încuie uşa de la cămară. Apoi, ducându-se spre cealaltă uşă care da spre hol, o trase, o încuie şi puse cheia în buzunar. Pe urmă, stingând luminile, se grăbi în sus pe scări spre noul lui dormitor.

Aici nu exista decât o singură posibilitate de ascunzătoare, şifonierul cel mare, şi se uită în el imediat. Apoi, încuind uşa şi trăgând zăvorul, se pregăti de culcare.

Îşi spuse:

"N-o să mai umble nimeni la negrii ăia în noaptea asta. Am avut eu grijă..."

Capitolul al unsprezecelea

I

Philip Lombard obişnuia să se trezească în zori. La fel se întâmplă şi în dimineața aceea. Se ridică în cot şi ascultă. Vântul se mai potolise parcă, dar sufla încă. Nu auzea căzând ploaia...

La ora opt, vântul bătea mai tare, dar Lombard nu-l auzea. Adormise din nou.

La nouă şi jumătate stătea pe marginea patului uitându-se la ceas. Îl duse la ureche. Apoi buzele i se desfăcură în acel zâmbet curios, ca de lup, care-i era caracteristic.

Spuse foarte încet:

— Cred că e timpul să fac ceva.

La zece fără douăzeci şi cinci bătea la uşa încuiată de la camera lui Blore.

Acesta deschise cu prudență. Avea părul ciufulit şi ochii încă tulburi de somn.

Philip Lombard spuse afabil:

— Ai dormit douăzeci şi patru de ore? Ei, asta arată că ai conştiința curată.

— Ce s-a întâmplat? întrerupse Blore scurt.

Lombard răspunse:

— Te-a chemat cineva... sau ți-a adus ceaiul? Ştii cât e ceasul?

Blore se uită peste umăr la un mic ceas de voiaj de lângă pat.

— Zece fără douăzeci şi cinci! N-ai crede că am putut să dorm atât. Unde-i Rogers?

Philip Lombard spuse:

— Doar ecoul îți răspunde: "Unde-i?"

— Ce vrei să spui? întrebă celălalt tăios.

— Vreau să spun că Rogers lipseşte. Nu e nici la el în cameră, nici în altă parte. Nici ceainicul nu e pus, şi nici focul de la bucătărie aprins.

Blore înjură printre dinți. Apoi rosti:

— Unde dracu poate să fie? Undeva pe insulă? Aşteaptă-mă să-mi pun nişte haine. Vezi dacă ceilalți ştiu ceva.

Philip Lombard aprobă. Trecu pe rând pe la uşile încuiate.

Pe Armstrong îl găsi treaz şi aproape îmbrăcat. Judecătorul Wargrave, la fel ca şi Blore, a trebuit să fie trezit din somn. Vera Claythorne era îmbrăcată. Camera Emilyei Brent era goală.

Grupul începu să caute prin casă. Camera lui Rogers, aşa cum spusese

Philip Lombard, era goală. Se vedea că în pat dormise cineva, iar briciul, pămătuful şi săpunul erau ude.

— S-a trezit totuşi, spuse Lombard.

Vera vorbi încet, cu o voce pe care încerca s-o facă hotărâtă şi sigură:

— Nu crezi că se ascunde pe undeva... şi ne pândeşte?

— Dragă fată, sunt gata să cred orice despre oricine, îi spuse Lombard. Sfatul meu e să stăm împreună până îl găsim.

— Trebuie să fie afară pe insulă, undeva, fu de părere Armstrong.

Blore, care se alăturase şi el grupului, îmbrăcat, dar tot nebărbierit, spuse:

— Unde s-a dus domnişoara Brent? Asta e alt mister.

Dar chiar când ajunseră în hol, Emily Brent intră pe uşa din faţă. Avea pe ea o haină de ploaie.

— Marea e la fel de furioasă. N-aş crede să poată porni azi vreo barcă, le spuse ea.

— Ai hoinărit singură pe insulă, domnişoară Brent? o întrebă Blore. Nu-ţi dai seama că e curată nebunie?

— Te asigur, domnule Blore, că am fost foarte atentă, spuse Emily Brent.

Blore mormăi:

— L-ai văzut cumva pe Rogers?

Domnişoara Brent ridică sprâncenele.

— Rogers? Nu, nu l-am văzut în dimineaţa asta. De ce?

Judecătorul Wargrave, bărbierit, îmbrăcat şi cu dantura pusă, cobora scările. Se duse spre uşa de la sufragerie, care era deschisă.

— Ha, a pus masa pentru micul dejun, după câte văd.

— Ar fi putut s-o facă aseară, spuse Lombard.

Intrară cu toţii în cameră, privind la farfuriile şi tacâmurile aranjate cu grijă. La şirul de ceşti de pe bufet. La suportul de pâslă pregătit pentru cana de cafea.

Vera fu prima care observă. Îl apucă pe judecător de braţ şi strânsoarea degetelor ei atletice îl făcu pe bătrânul domn să se strâmbe de durere.

— Negrii! Priviţi! urlă.

În mijlocul mesei erau numai şase figurine de porţelan.

II

Curând după aceea, îl găsiră şi pe Rogers.

Era în mica spălătorie din curte, unde se dusese să taie surcele pentru focul din bucătărie. Avea încă în mână toporişca cea mică. Un topor mai mare, mai greu, stătea rezemat de uşă, cu tăişul năclăit. Se potrivea prea bine cu rana adâncă de la ceafa lui Rogers...

III

— E absolut limpede, spuse Armstrong. Ucigaşul s-a furişat probabil în spatele lui, a rotit toporul o dată şi l-a pocnit în cap, în timp ce omul stătea aplecat.

Blore presăra făină peste coada toporului, căutând amprente.

— Era nevoie de multă forţă, doctore? întrebă judecătorul Wargrave.

Armstrong spuse grav:

— Ar fi putut s-o facă şi o femeie, dacă asta vrei să spui.

Se uită repede în jur. Vera Claythorne şi Emily Brent se retrăseseră în bucătărie...

— Fata ar fi putut-o face cu uşurinţă — e un tip atletic. Domnişoara Brent pare destul de şubredă, dar genul ăsta de femeie are adesea multă forţă musculară. Şi nu trebuie să uitaţi că toţi bolnavii mintali au o forţă de nebănuit.

Judecătorul aprobă gânditor.

Blore se ridică în genunchi, suspinând:

— Nici o amprentă. Coada toporului a fost ştearsă după aceea.

Se auzi un hohot de râs — se întoarseră brusc. Vera Claythorne stătea în curte. Striga din toate puterile cu o voce ascuţită, stridentă, zguduită toată de hohote de râs:

— Sunt albine pe insula asta? Spuneţi-mi! Unde ne ducem după miere? Ha! ha!

Se uitau la ea fără să înţeleagă. Părea că fata asta sănătoasă, echilibrată, a înnebunit sub ochii lor. Continuă pe acelaşi ton strident, nefiresc:

— Nu vă holbaţi aşa! Ca şi cum aţi crede că sunt nebună. Ce vă întreb e destul de normal. Albine, stupi, roiuri, albine! Oh, nu înţelegeţi? N-aţi citit poezia aceea idioată? E sus în fiecare dormitor... pusă acolo ca s-o studiaţi. Am fi putut să înţelegem de la început dacă am fi avut minte. *Şapte negri mititei despicau surcele groase...* Şi strofa următoare. O ştiu toată pe dinafară, vă spun... *Şase negri mititei se jucau c-un stup, netoţii...* De-asta întreb... sunt albine aici pe insulă?... Nu e caraghios?... Nu e al naibii de caraghios?...

Începu din nou să râdă sălbatic. Doctorul Armstrong se apropie de ea. Ridică mâna şi o lovi hotărât peste obraz.

Vera respiră greu, sughiţă... şi înghiţi. Rămase nemişcată o clipă, apoi spuse:

— Mulţumesc... mă simt bine acum.

Glasul îi era din nou calm şi controlat — glasul unei profesoare de sport energice.

Se întoarse şi, traversând curtea spre bucătărie, spuse:

— Domnişoara Brent şi cu mine o să vă pregătim micul dejun. Puteţi... să aduceţi câteva surcele... ca să aprindem focul?

Pe obraz se vedeau urmele roşii ale mâinii doctorului.

În timp ce fata intra în bucătărie, Blore spuse:

— Ei, ai procedat cum trebuie, doctore.

Armstrong răspunse, scuzându-se parcă:

— Trebuia! Isteria ne mai lipsea acum.

— Nu e un tip isteric, spuse Philip Lombard.

Armstrong se declară de acord:

— O, nu. O fată bună, sănătoasă, cu mintea întreagă. Dar şocul acesta brusc i s-ar putea întâmpla oricui.

Rogers tăiase câteva lemne înainte de a fi fost omorât. Le adunară şi le duseră în bucătărie. Vera şi Emily Brent erau ocupate: domnişoara Brent aprindea focul, Vera tăia slănina.

— Vă mulţumesc, spuse Emily Brent. Vom căuta să fim cât mai repede gata... să zicem o jumătate de oră... sau trei sferturi de oră. Apa o să fiarbă repede.

IV

Ex-inspectorul Blore îi spuse lui Philip Lombard cu glasul răguşit, scăzut:

— Ştii ce cred?

— Întrucât abia aştepţi să-mi spui, nu merită să mă ostenesc să ghicesc.

Ex-inspectorul Blore nu era omul care să înţeleagă o aluzie fină. Continuă greoi:

— A fost un caz în America. Un bătrân cu nevasta... amândoi omorâţi cu un topor. În plină zi. Nimeni în casă, în afară de fiica lor şi de femeia de serviciu. Cea din urmă, s-a dovedit, n-ar fi putut s-o facă. Fiica era o fată bătrână, respectabilă. Părea de necrezut. Aşa de necrezut, încât au achitat-o. Dar niciodată n-au găsit altă explicaţie. Făcu o pauză, apoi spuse: M-am gândit la asta când am văzut toporul... şi pe urmă când, intrând în bucătărie, am văzut-o atât de liniştită şi senină. Nici un semn de tulburare... Fata... cu izbucnirea ei isterică... e ceva natural... la care te aştepţi... nu crezi?

— Se poate, spuse laconic Philip Lombard.

Blore urmă:

— Dar cealaltă! Aşa de îngrijită şi mironosiţă... cu şorţul ăla... al nevestei lui Rogers cred... spunând: "Micul dejun e gata într-o jumătate de oră"... sau aşa ceva. Dacă vrei să ştii părerea mea, femeia asta e nebună de legat! Multe fete bătrâne apucă pe drumul ăsta... vreau să spun, nu se apucă de omorât pe scară largă, ci se cam scrântesc la cap. Din nefericire, ea a apucat-o pe drumul acela. Manie religioasă... crede că e unealta lui Dumnezeu... în sfârşit, ceva de acelaşi gen! Stă în camera ei... ştii... şi citeşte Biblia.

Philip Lombard oftă şi spuse:

— Asta nu prea e o dovadă concludentă de dezechilibru mintal, Blore.

Dar Blore continuă, greoi şi perseverent:

— Şi pe urmă a fost afară... cu haina de ploaie... spunea că s-a dus să se uite cum e marea.

Celălalt dădu din cap:

— Rogers a fost omorât în timp ce tăia lemne pentru foc — adică imediat după ce s-a sculat. Domnişoara Brent n-ar fi avut nevoie să colinde pe-afară câteva ceasuri după aceea. Dacă vrei să ştii ce cred eu, ucigaşul lui Rogers a avut grijă să fie găsit în pat, sforăind.

— Dar nu înţelegi, domnule Lombard? Dacă femeia ar fi nevinovată, i-ar fi frică să plece hoinărind de una singură. Ar face-o numai dacă ar şti că n-are de ce să-i fie frică. Adică, dacă ea însăşi e criminalul.

— Da... e o idee la care nu m-am gândit.

Adăugă cu un rânjet uşor:

— Încântat că nu mă mai suspectezi.

Blore spuse cam jenat:

— Te-am bănuit pe dumneata la început... revolverul ăla... şi povestea ciudată pe care ai spus-o... sau n-ai spus-o. Dar îmi dau seama acuma că greşeam. Făcu o pauză şi continuă: Sper că nici dumneata nu mă crezi vinovat.

Philip zise gânditor:

— S-ar putea să mă-nşel, fireşte, dar nu cred că ai destulă imaginaţie pentru treaba asta. Tot ce pot spune e că dacă dumneata eşti criminalul, eşti un actor straşnic şi îmi scot pălăria în faţa dumitale. Coborî vocea: Şi acum, numai între noi, Blore, şi ţinând seama că probabil vom fi amândoi nişte cadavre înainte de sfârşitul zilei de mâine — ce zici, ai dat atunci o depoziţie falsă?

Blore se mişcă stânjenit de pe un picior pe altul. În cele din urmă spuse:
— Se pare că acum nu mai are nici o importanță. Ei bine, da, Landor era complet nevinovat. Banda m-a mituit... şi l-am trimis la răcoare. Bagă de seamă, n-aş recunoaşte...
— ...Dacă ar fi vreun martor, sfârşi Lombard cu un rânjet. Rămâne doar între noi doi. Ei, sper că ai scos ceva din treaba aceea.
— Nu atât cât s-ar fi cuvenit. Nişte ticăloşi, toată banda asta a lui Purcell! Am fost totuşi avansat.
— Iar Landor a fost condamnat pe viață şi a murit în închisoare.
— Nu puteam să ştiu c-o să moară, nu-i aşa? întrebă Blore.
— Nu, ăsta a fost ghinionul dumitale.
— Al meu? Al lui, vrei să spui.
— Şi al dumitale. Deoarece se pare că, de pe urma acestei fapte, şi viața dumitale urmează să fie scurtată într-un chip neplăcut.
— A mea? Blore îl privi țintă. Crezi că am să-l urmez pe Rogers şi pe ceilalți? Nu-s eu ăla! Mă păzesc foarte bine, dacă vrei să ştii.
— Ei... nu-mi plac pariurile. Şi chiar aşa, dacă mori, n-o să-mi poți plăti.
— Ascultă, domnule Lombard, ce vrei să spui?
Philip Lombard îşi arătă dinții:
— Vreau să spun, dragă Blore, că după părerea mea n-ai nici o şansă.
— Ce?
— Lipsa dumitale de imaginație o să te facă o țintă absolut sigură. Un criminal cu imaginația lui U. N. Owen poate să te prindă-n cursă oricând va voi el... sau ea...
Blore se înroşi. Întrebă furios:
— Dar dumneata?
Chipul lui Philip Lombard se înăspri, luând o expresie amenințătoare.
— Eu am o imaginație destul de bună. Am fost în situații grele şi înainte, şi am scăpat! Cred... nu vreau să spun mai mult, dar cred că o să scap şi din asta.

V

Ouăle erau în tigaie. Vera, în timp ce prăjea pâinea, se gândea:
"De ce m-am purtat ca o isterică? A fost o greşeală. Fii calmă, draga mea, calmă..."
Doar se lăudase întotdeauna cu echilibrul ei!
Domnişoara Claythorne a fost minunată... şi-a păstrat capul... a pornit imediat înot după Cyril.
De ce se mai gândeşte acum la asta? Totul se terminase... se sfârşise... Cyril se dusese la fund înainte de a ajunge ea la stâncă. Simțise că o ia curentul şi o duce în larg... Se lăsase dusă de val... înotând liniştit, plutind... până ce sosise barca, în cele din urmă...
O lăudaseră pentru curajul şi sângele ei rece...
Numai Hugo nu. Hugo doar se uitase la ea...
Doamne, cum o durea, chiar şi acum, să se gândească la Hugo...
Unde era? Ce făcea? Era logodit... însurat?
— Vera, se arde pâinea!
Vocea Emilyei Brent era aspră.
— Oh, iertați-mă, domnişoară Brent, aşa e. Ce proastă sunt!
Emily Brent ridică ultimul ou din grăsimea care sfârâia.

Punând o altă bucată de pâine la prăjit, Vera spuse uimită:

— Sunteți minunat de calmă, domnişoară Brent.

Emily Brent răspunse, strângând buzele:

— Am fost crescută să nu-mi pierd capul şi să nu fac niciodată multă zarvă.

Vera gândi mecanic:

"Înfrânată... de copil... Asta explică multe..."

Spuse:

— Nu vă e frică?

Făcu o pauză şi apoi adăugă:

— Sau nu vă pasă de moarte?

Moarte! Parcă un burghiu mic şi ascuțit pătrunse în masa solidă, înghețată din creierul Emilyei Brent. Să moară? Dar ea n-o să moară! Ceilalți or să moară... da... dar nu ea, Emily Brent. Fata asta nu înțelegea! Emilyei nu-i era frică... nici unul din familia Brent nu era fricos. Toți ai ei erau militari... Înfruntau moartea fără să clipească. Duceau o viață dreaptă, la fel cum şi ea, Emily Brent, dusese o viață dreaptă... Nu făcuse niciodată nimic de care să-i fie ruşine... Aşa că, normal, ea n-o să moară...

"Domnul are grijă de oile lui... Să nu-ți fie teamă de groaza morții; nici de săgeata care zboară ziua..." Era în plină zi acum, nu era nimic de groază... *"Nici unul dintre noi n-o să plece de pe insulă."* Cine spusese asta? Generalul Macarthur, sigur, al cărui văr se căsătorise cu Elsie Macpherson... Lui părea că *nu-i pasă.* Părea... chiar... că-i *convenea!* Rău! Aproape un păcat să simți astfel. Unii oameni s-au gândit atât de puțin la moarte, încât şi-au luat viața. *Beatrice Taylor...* Noaptea trecută o visase pe Beatrice... o visase că era afară, îşi apăsa fața de geam şi, gemând, cerea să fie lăsată înăuntru. Dar Emily Brent n-a vrut s-o lase. Pentru că dacă ar fi lăsat-o, s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor...

Emily îşi reveni cu o tresărire şi văzu că Vera se uită la ea cam ciudat. Spuse cu vioiciune:

— Totul e gata, nu-i aşa? Să ducem gustarea înăuntru.

VI

Micul dejun decurse într-o atmosferă stranie. Toată lumea era foarte politicoasă.

— Mai doreşti puțină cafea, domnişoară Brent?

— Domnişoară Claythorne, o felie de şuncă?

— Încă o felie de pâine prăjită?

Şase oameni, toți stăpâni pe ei, normali — în exterior.

Şi în interior? Gânduri care goneau în cerc ca nişte veverițe în cuşcă...

"Ce urmează? Ce urmează? Cine? Care?"

"O să meargă? Mă îndoiesc. Dar merită să încerc. Dacă mai e vreme. Doamne, dacă mai e vreme..."

"Manie religioasă, asta e... Deşi, dacă te uiți la ea, cu greu poți să crezi... Dacă greşesc..."

"E o nebunie — totul e o nebunie. Înnebunesc. Gheme de lână care dispar... perdeaua roşie... nu are nici un sens. Nu pot să pricep..."

"Ce prost, a crezut tot ce i-am spus. A fost uşor... Trebuie să fiu prudent, totuşi, foarte prudent".

"Şase figurine de porțelan... numai şase... câte or să rămână până desea-

ră?..."

— Cine doreşte ultimul ou?

— Marmeladă?

— Mulţumesc, mai vreţi o felie de pâine?

Şase oameni, comportându-se normal la micul dejun...

Capitolul al doisprezecelea

I

Masa se isprăvi.

Judecătorul îşi drese glasul. Spuse cu o voce clară, autoritară:

— Cel mai bine ar fi, cred, să ne întâlnim ca să discutăm situaţia. Să zicem peste o jumătate de oră, în salon?

Toată lumea se declară de acord.

Vera începu să adune farfuriile. Spuse:

— O să strâng masa şi o să spăl vasele.

— O să vi le ducem noi în bucătărie, se oferi Philip Lombard.

— Mulţumesc.

Emlly Brent se ridică, dar se aşeză din nou.

— O, Doamne!

— S-a întâmplat ceva, domnişoară Brent? se interesă judecătorul.

Emily se scuză:

— Iertaţi-mă. Aş vrea s-o ajut pe domnişoara Claythorne, dar nu ştiu ce am. Mă simt puţin ameţită.

— Ameţită? Doctorul Armstrong veni lângă ea: Destul de firesc. Şoc cu întârziere. Pot să-ţi dau ceva ca să...

— Nu!

Cuvântul îi izbucni de pe buze ca o explozie.

Îi luă pe toţi pe neaşteptate. Doctorul Armstrong se înroşi tot.

Nu puteai să nu citeşti teama şi bănuiala în privirea ei.

— Cum doreşti, domnişoară Brent, spuse doctorul rigid.

— Nu vreau să iau nimic... absolut nimic. O să stau aici liniştită până îmi trece ameţeala.

Terminară cu strânsul mesei.

— Mă pricep puţin la gospodărie, spuse Blore. Să-ţi dau o mână de ajutor, domnişoară Claythorne?

— Mulţumesc, îi răspunse Vera.

Emily Brent rămase singură în sufragerie.

Un timp auzi un murmur slab de glasuri din bucătărie.

Ameţeala îi trecea. Era somnoroasă, ar fi putut adormi uşor.

Simţea un bâzâit în urechi — sau era un bâzâit adevărat?

"Parc-ar fi o albină... un bondar..." se gândi ea.

Imediat văzu şi albina. Se urca pe geam... Parcă Vera Claythorne vorbise de albine în dimineaţa asta.

Albine şi miere...

Îi plăcea mierea. Miere în fagure, să ţi-o scoţi singură într-un săculeţ de muselină. Pic, pic, pic...

Era cineva în cameră... cineva ud leoarcă şi de pe care curgea apă... *Beatrice Taylor, care ieşise din râu...*

Trebuia doar să întoarcă privirea şi o vedea.

Dar nu putea să-ntoarcă capul...

Ce-ar fi să strige?...

Dar nu putea să strige...

Nu mai era nimeni în casă. Era complet singură...

Auzi paşi... paşi care se furişau uşor până în spatele ei. Paşii împleticiţi ai fetei înecate...

În nări simţi un miros umed, umed şi rece...

Pe fereastră albina bâzâia — bâzâia...

Şi pe urmă simţi înţepătura.

Acul albinei pe gât...

II

Stăteau în salon şi o aşteptau pe Emily Brent.

— Să mă duc s-o chem? se oferi Vera Claythorne.

— O clipă, spuse Blore repede.

Vera se aşeză din nou. Toată lumea îl privi întrebător pe Blore, care începu:

— Ascultaţi cu toţii aici, părerea mea: nu trebuie să-l căutăm pe autorul tuturor acestor crime mai departe decât în sufragerie, în clipa asta. Pot să jur că femeia e criminalul!

— Şi motivul?... Întrebă Armstrong.

— Manie religioasă. Ce spui, doctore?

— Perfect posibil. N-am nimic de zis. Dar, desigur, nu avem dovezi.

— Era foarte ciudată în bucătărie când pregăteam micul dejun, spuse Vera. Ochii ei... Vera se cutremură.

— Nu poţi s-o judeci după asta, fu de părere Lombard. Cu toţii suntem puţin tulburaţi acum.

— Mai e ceva, spuse Blore. E singura care n-a vrut să dea nici o explicaţie în legătură cu acuzaţia de pe placa de patefon. De ce? Fiindcă n-avea nici una.

Vera se mişcă pe scaun:

— Asta nu e chiar adevărat. Mi-a spus mie... după aceea...

— Ce ţi-a spus, domnişoară Claythorne? întrebă Wargrave.

Vera repetă povestea Beatricei Taylor.

— O poveste perfect sinceră, remarcă judecătorul Wargrave. Mie personal nu mi-ar fi greu s-o accept. Spune-mi, domnişoară Claythorne, părea să fie tulburată de un sentiment de vină sau de remuşcare pentru atitudinea pe care o avusese?

— Câtuşi de puţin, spuse Vera. Nu părea deloc mişcată.

— Inimi de piatră, fetele astea bătrâne şi cinstite! Invidie, mai ales! spuse Blore.

— E unsprezece fără cinci, remarcă judecătorul Wargrave. Cred că ar trebui s-o invităm pe domnişoara Brent să ia parte la discuţia noastră.

Blore întrebă:

— Nu intenţionaţi să faceţi nimic?

— Nu văd ce am putea face, spuse judecătorul. Bănuielile noastre sunt, pentru moment, numai bănuieli. O să-l rog, totuşi, pe doctorul Armstrong să observe foarte atent purtarea domnişoarei Brent. Să mergem acum în sufragerie.

O găsiră pe Emily Brent pe scaunul unde o lăsaseră. Din spate nu văzură nimic ciudat, în afară de faptul că părea să nu-i fi auzit intrând în cameră.

Şi apoi îi văzură faţa — congestionată, cu buzele vinete şi ochii ficşi.

— Dumnezeule, e moartă! exclamă Blore.

III

Vocea subţire, liniştită a judecătorului Wargrave spuse:

— Încă unul dintre noi absolvit... prea târziu!

Armstrong se aplecă deasupra moartei. Mirosi buzele, dădu din cap, se uită la pleoape.

— Cum a murit, doctore? întrebă Lombard nerăbdător. N-avea nimic când am lăsat-o aici!

Armstrong se uita atent la un semn pe partea dreaptă a gâtului. Spuse:

— Asta e urma unei seringi hipodermice.

Dinspre fereastră se auzi un zumzăit. Vera strigă:

— Uitaţi-vă... o albină... *un bondar.* Amintiţi-vă ce vă spuneam dimineaţă!

Armstrong spuse sever:

— Nu albina a înţepat-o! O mână omenească a ţinut seringa.

— Ce otravă a fost injectată? întrebă judecătorul.

— O cianură, presupun, răspunse Armstrong. Probabil cianură de potasiu, ca şi la Anthony Marston. Probabil că a murit aproape imediat, prin asfixiere.

— Dar *albina* aceea? ţipă Vera. Să fie doar o *coincidenţă?*

Lombard spuse sumbru:

— O, nu, nu e coincidenţă! E tenta de culoare locală adusă de ucigaşul nostru. E o fiară jucăuşă. Îi place să se ţină cât mai mult de blestemata aceea de poezioară!

Pentru prima dată vocea îi era inegală, aproape stridentă, ca şi cum până şi nervii lui, căliţi într-o lungă carieră plină de riscuri şi întâmplări periculoase, cedaseră în cele din urmă.

Spuse cu violenţă:

— E o nebunie! Nebunie curată... suntem nebuni, nebuni cu toţii!

— Mai avem încă, sper, puterea de a raţiona, spuse calm judecătorul. *A adus cineva o seringă hipodermică aici în casă?*

— Da, eu, spuse doctorul Armstrong, cu o voce nu prea sigură.

Patru perechi de ochi se aţintiră asupra lui. Îşi făcu singur curaj împotriva bănuielii adânci, ostile din ochii lor. Spuse:

— Totdeauna călătoresc cu una la mine. Majoritatea doctorilor procedează aşa.

Judecătorul Wargrave spuse calm:

— Foarte adevărat. Vrei să ne spui, doctore, unde e acum seringa aceea?

— În valiza din cameră.

— Am putea, eventual, să controlăm.

Toţi cinci urcară sus — o procesiune tăcută.

Conţinutul valizei fu răsturnat pe podea.

Seringa hipodermică nu era nicăieri.

IV

Armstrong spuse furios:
— A luat-o cineva!
În cameră se aşternu tăcerea.
Armstrong stătea cu spatele la fereastră. Patru perechi de ochi îl fixau, negri de bănuială şi acuzare. El se uita de la Wargrave la Vera şi repeta neputincios — slab:
— Vă spun că a luat-o cineva.
Blore se uită la Lombard, care-i întoarse privirea.
— Suntem cinci în cameră, spuse judecătorul. Unul dintre noi *e criminalul.* Situația este extrem de gravă. Trebuie să facem totul pentru a-i proteja pe cei patru dintre noi care sunt nevinovați. Te rog, doctore Armstrong, să-mi spui ce medicamente ai la dumneata?
— Am o cutioară cu medicamente aici. O puteți examina. O să găsiți ceva pentru dormit — tablete de trional şi sulfonal — un pachet de bromură, bicarbonat de sodiu, aspirină. Nimic altceva. Nu am cianură la mine.
— Şi eu am nişte tablete de dormit — sulfonal cred, spuse judecătorul. Presupun că sunt mortale... într-o doză suficient de mare. Dumneata, domnule Lombard, ai un revolver.
— Şi ce dacă am? spuse îndârjit Philip Lombard.
— Atât numai. Propun ca provizia de medicamente a doctorului, tabletele mele de sulfonal, revolverul dumitale şi tot ce mai există în materie de medicamente sau arme de foc să fie adunate la un loc şi puse în siguranță. Iar după ce se face asta, să ne supunem fiecare unei percheziții — atât corporale cât şi a lucrurilor.
— Al naibii să fiu dacă renunț la revolver! spuse Lombard.
Wargrave vorbi cu asprime:
— Domnule Lombard, eşti un tânăr bine făcut şi puternic, dar şi ex-inspectorul Blore e un om cu un fizic puternic. Nu ştiu care ar fi rezultatul unei lupte între voi, dar pot să-ți spun atât: de partea lui Blore, ajutându-l cât vom putea mai bine, vom fi şi noi, eu, doctorul Armstrong şi domnişoara Claythorne. Îți dai seama, cred, că dacă te gândeşti să te împotriveşti, şansele dumitale vor fi destul de mici.
Lombard îşi azvârli capul pe spate. Îşi arătă dinții aproape într-un mârâit.
— Ei, foarte bine, atunci. Dacă totul era aranjat...
Judecătorul Wargrave dădu aprobator din cap:
— Eşti un tânăr cu judecată. Unde ți-e revolverul?
— În sertarul mesei de lângă pat.
— Bun.
— Vi-l aduc.
— Cred că ar fi mai bine să venim cu dumneata.
Philip spuse cu un zâmbet care semăna şi mai mult cu un mârâit:
— Al naibii de bănuitor eşti, nu crezi?
O luară pe coridor până la camera lui Lombard.
Philip se duse la noptieră şi trase sertarul.
Apoi se dădu înapoi cu o înjurătură.
Sertarul noptierei era gol.

V

— Vă declaraţi satisfăcuţi? întrebă Lombard.

Se dezbrăcase până la piele şi fusese controlat meticulos (ca şi camera) de ceilalţi trei bărbaţi. Vera Claythorne era afară, pe coridor.

Cercetările urmară metodic. Armstrong, judecătorul şi Blore se supuseră pe rând controlului.

Cei patru ieşiră din camera lui Blore şi se apropiară de Vera. Judecătorul fu cel care vorbi:

— Sper că înţelegi, domnişoară Claythorne, că nu putem face excepţii. Revolverul acela trebuie găsit. Ai, presupun, un costum de baie la dumneata?

Vera dădu din cap.

— Atunci, o să te rog să te duci în cameră, să-l pui şi să vii din nou aici.

Vera intră în cameră şi închise uşa. În mai puţin de un minut reapăru într-un costum de baie strâmt, de mătase.

Wargrave aprobă din cap:

— Mulţumesc, domnişoară Claythorne. Acum, te rog să rămâi aici până ce-ţi controlăm camera.

Vera aşteptă răbdătoare pe coridor până ce ieşiră. Pe urmă intră ea înăuntru, se îmbrăcă şi se reîntoarse lângă ei.

Judecătorul spuse:

— Suntem acum siguri de un lucru. Nu există arme sau medicamente otrăvitoare în posesia nici unuia dintre noi cinci. Ăsta e un punct bun. O să punem acum medicamentele la loc sigur. Există, cred, un dulap pentru argintărie în bucătărie, nu-i aşa?

— Foarte bine, dar cine o să ţină cheia? întrebă Blore. Presupun că dumneata!

Judecătorul Wargrave nu răspunse.

Coborî în bucătărie şi ceilalţi îl urmară. Acolo se afla o lădiţă în care se ţineau argintăria şi tacâmurile. După instrucţiunile judecătorului diferitele medicamente au fost puse acolo şi încuiate. Apoi, tot la instrucţiunile lui Wargrave, lădiţa a fost pusă în dulapul de bucătărie, pe care-l încuiară. Judecătorul dădu cheia de la lădiţă lui Philip Lombard, iar cheia de la dulap lui Blore, spunându-le:

— Dumneavoastră doi sunteţi cei mai puternici ca fizic. Ar fi greu pentru oricare să ia cheia de la celălalt. Ar fi imposibil pentru oricare dintre noi trei. Dacă cineva ar sparge dulapul… sau lădiţa… ar face zgomot… ar fi greu să nu atragă atenţia.

Făcu o pauză, apoi urmă:

— O problemă serioasă ne stă în faţă. *Ce s-a întâmplat cu revolverul domnului Lombard?*

— Mi se pare că proprietarul e persoana cea mai în măsură s-o ştie, spuse Blore.

Lui Lombard nările îi păliră de furie.

— Tâmpitule, cap de bou ce eşti! Ţi-am spus că mi-a fost furat!

— Când l-ai văzut ultima dată? întrebă Wargrave.

— Aseară. Era în sertar când m-am culcat… pregătit pentru orice eventualitate.

Judecătorul dădu din cap şi spuse:

— Cred că a fost luat azi-dimineaţă, în zăpăceala cu căutarea lui Rogers, sau după ce a fost descoperit.

— Bănuiesc că e ascuns undeva prin casă. Trebuie să-l căutăm, spuse Vera.

Judecătorul Wargrave îşi mângâie bărbia.

— Mă îndoiesc că cercetarea noastră va avea vreun rezultat. Ucigaşul a avut destul timp să găsească o ascunzătoare. Nu cred că vom găsi uşor revolverul.

Blore spuse deodată:

— Nu ştiu unde e revolverul, dar pariez că ştiu unde e altceva — seringa hipodermică. Urmați-mă.

Deschise uşa de la intrare şi o luă în jurul casei.

La o mică distanță de fereastra sufrageriei găsi seringa. Lângă ea era o figurină de porțelan spartă — cel de al cincilea negru, spart.

Blore spuse satisfăcut:

— Singurul loc unde putea să fie. După ce a omorât-o, a deschis fereastra, a aruncat seringa, a luat figurina de pe masă şi a azvârlit-o şi pe ea.

Nu erau amprente pe seringă. Fusese ştearsă cu grijă.

Vera spuse cu hotărâre:

— Acum, hai să căutăm revolverul.

— Neapărat, aprobă judecătorul Wargrave. Dar în timpul acesta, să avem grijă să stăm împreună. Nu uitați că dacă ne despărțim, ucigaşul poate să acționeze.

Cercetară cu grijă casa, din pod până în pivniță, dar fără rezultat. Revolverul nu era nicăieri.

Capitolul al treisprezecelea

I

"Unul dintre noi... unul dintre noi... unul dintre noi..."

Trei cuvinte, repetate la nesfârşit, imprimându-se ceas după ceas în mințile înfricoşate ale celor cinci.

Cinci oameni — cinci oameni îngroziți. Cinci oameni care se observau, care nu-şi mai dădeau osteneala să-şi ascundă tensiunea nervoasă.

Acum, era doar puțină prefăcătorie — lipsea masca formală a conversației. Erau cinci duşmani, legați împreună printr-un instinct reciproc de autoconservare.

Şi dintr-o dată, toți începură să semene mai puțin a ființe umane. Reveneau la tipuri mai bestiale. Judecătorul Wargrave stătea ghemuit, ca o bătrână, prudentă broască țestoasă, nemişcat, cu ochii pătrunzători şi vioi. Ex-inspectorul Blore părea şi mai greoi şi grosolan la înfățişare. Avea mişcările unui animal încet. Ochii îi erau congestionați, injectați. Avea un aer de ferocitate şi stupizenie laolaltă. Era ca o fiară încolțită, gata să-şi atace urmăritorii. Cât despre Philip Lombard, simțurile lui păreau mai degrabă ascuțite decât adormite. Urechea îi reacționa la cele mai mici zgomote. Pasul îi era mai uşor şi mai iute, corpul suplu şi grațios. Şi zâmbea adesea, arătându-şi dinții lungi şi albi.

Vera Claythorne părea foarte liniştită. Mai tot timpul stătea ghemuită într-un scaun. Ochii îi stăteau pironiți în gol. Părea uluită. Parcă era o pasăre care se izbise cu capul de geam şi fusese culeasă de o mână omenească. Şi acum sta ghemuită, îngrozită, incapabilă să se mişte, sperând să se salveze prin imobilitate.

Armstrong era într-o stare de nervi jalnică. Se frământa tot timpul, şi mâinile îi tremurau. Îşi aprindea țigară după țigară, ca să le stingă aproape imediat. Ceea ce părea să-l chinuiască cel mai mult era inactivitatea forțată la

care îi silea situația. Din când în când izbucnea într-un torent de cuvinte nervoase.

— N-ar trebui să stăm aici fără să facem nimic! Trebuie să existe *ceva* — sigur, sigur că există *ceva* pe care să-l putem face. Dacă am aprinde un foc...?

— Pe vremea asta? spuse greoi Blore.

Ploua din nou cu găleata. Vântul bătea în rafale intermitente. Răpăitul deprimant al ploii aproape îi înnebunea.

Printr-un acord tacit, adoptaseră un fel de plan de campanie: stăteau cu toții în salonul cel mare; numai o singură persoană putea să iasă din cameră; celelalte patru aşteptau până se întorcea a cincea.

— E numai o chestiune de timp, spuse Lombard. Vremea se va însenina. Atunci vom putea să facem ceva... să semnalizăm... să aprindem un foc... să facem o plută... ceva!

Armstrong izbucni deodată într-un râs ca un cotcodăcit:

— Chestiune de timp... *de timp?* Nu ne putem permite să aşteptăm. N-avem timp. O să murim cu toții...

Judecătorul Wargrave spuse, şi vocea lui subțire şi clară era plină de o hotărâre pătimaşă:

— Nu, dacă vom fi prevăzători. *Trebuie să fim prevăzători.*

Masa de prânz au luat-o la ora obişnuită — dar fără nici o formalitate convențională. Toți cinci s-au dus la bucătărie. În cămară au găsit o mare provizie de conserve. Au deschis o conservă de limbă şi două de fructe. Au mâncat stând în picioare în jurul mesei. Apoi, tot împreună s-au întors în salon — ca să stea acolo — să stea păzindu-se unul pe altul.

Gândurile care le umblau prin cap erau anormale, febrile, bolnave...

"E Armstrong... s-a uitat acum la mine cu coada ochiului... are ochi de nebun... e complet nebun... Poate nici nu e doctor... Asta e, desigur... E un nebun, scăpat din casa vreunui doctor... care pretinde că e doctor... Asta e adevărul... Să le spun?... Să țip...? Nu, nu trebuie să-l pun în gardă... Şi pe urmă, ştie să se poarte ca un om normal... Cât e ceasul?... Numai trei şi un sfert!... O, Doamne, o să înnebunesc şi eu... *Da, e Armstrong...* Mă pândeşte acum..."

"Pe mine n-o să mă prindă! Ştiu să-mi port de grijă... Am fost şi altă dată în situații grele... Unde dracu e revolverul ăla?... Cine l-a luat?... Cine-l are? Nimeni... ştim asta. Am fost toți căutați... Nimeni *nu poate* să-l aibă... *Dar cineva ştie unde este..."*

'"Fiecare e pe cale să-nnebunească... Cu toții au să înnebunească... Le e frică de moarte... tuturor ne e frică de moarte... Şi mie mi-e frică de moarte... Da, dar asta nu opreşte moartea să vină... *Dricul e la uşă, domnule!* Unde am citit asta? Fata... O s-o supraveghez. Da, o s-o supraveghez pe fată..."

"Patru fără douăzeci... numai patru fără douăzeci... poate a stat ceasul... Nu înțeleg... nu, nu înțeleg... Un astfel de lucru nu se poate întâmpla... *se întâmplă...* De ce nu ne trezim? Să ne trezim — ziua Judecății de apoi... nu, nu asta! Dacă aş putea gândi... Capul... se întâmplă ceva cu capul... o să plesnească... o să crape... nu se poate întâmpla un astfel de lucru... cât e ceasul? O, Doamne, e numai patru fără un sfert."

"Trebuie să nu-mi pierd capul... trebuie să nu-mi pierd capul... Să nu-mi pierd capul... Totul e perfect clar... totul plănuit. Dar nimeni nu trebuie să bănuiască. Trebuie să prindă momeala. Trebuie! Care dintre ei? Asta e întrebarea — care dintre ei? Cred... da, cred că mai curând... da... *el."*

Când ceasul bătu ora cinci, săriră cu toții.

— Vrea cineva ceai? întrebă Vera.

Se făcu o clipă de tăcere.

— Aş dori o ceaşcă, spuse Blore.

Vera se ridică:

— Mă duc să-l fac. Puteți sta aici.

Judecătorul spuse blând:

— Cred, dragă domnişoară, că am prefera cu toții să venim şi să asistăm la prepararea lui.

Vera se holbă, apoi râse scurt, aproape isteric:

— Desigur! Ați prefera!

Cinci oameni s-au dus la bucătărie. Când ceaiul a fost gata, au băut Vera şi Blore. Ceilalți trei au luat whisky — au deschis o sticlă nouă şi au folosit un sifon dintr-o ladă nedesfăcută.

Judecătorul murmură cu un zâmbet de reptilă:

— Trebuie să fim foarte prevăzători...

Se înapoiară în salon. Deşi era vară, camera era întunecată. Lombard întoarse comutatorul, dar lumina nu se aprinse. Spuse:

— Sigur! Motorul nu merge fiindcă Rogers nu s-a dus să-l controleze.

Ezită o clipă, apoi continuă:

— Cred că am putea să ne ducem şi să-i dăm drumul.

Judecătorul Wargrave spuse:

— E un pachet de lumânări în cămară, l-am văzut. Mai bine să folosim lumânările.

Lombard se duse după lumânări. Ceilalți patru rămaseră în salon privindu-se unul pe altul.

Se întoarse cu o cutie de lumânări şi o grămadă de farfurioare. Au fost aprinse cinci lumânări şi puse în salon.

Era ora şase fără un sfert.

II

La şase şi douăzeci, Vera simți că îi era cu neputință să mai stea acolo. Se va duce sus în cameră şi îşi va uda cu apă rece capul şi tâmplele care o dureau.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Apoi îşi aminti, se întoarse şi luă o lumânare din cutie. O aprinse, lăsă puțină ceară să se scurgă într-o farfurioară şi lipi lumânarea. Apoi ieşi din cameră, închizând uşa în urma ei şi lăsându-i înăuntru pe cei patru bărbați. Sui scările, şi o luă pe culoar până la camera ei.

Deschise uşa, dar se opri deodată şi stătu nemişcată.

Nările îi tremurau.

Marea... mirosul mării de la St. Tredennick.

Asta era. Nu putea să greşească. Era mirosul de pe plajă din ziua aceea — fluxul... şi stâncile acoperite cu iarbă de mare... care se usca la soare.

"Pot să înot până la insulă, domnişoară Claythorne?"

"De ce nu pot să înot până la insulă?..."

Mormoloc râzgâiat, plângăcios şi imposibil! Dacă n-ar fi el, Hugo ar fi bogat... ar putea să se însoare cu fata pe care o iubea...

Hugo...

Sigur... sigur... nu era Hugo lângă ea? Nu, o aştepta în cameră...

Făcu un pas înainte. Curentul prinse flacăra lumânării. Clipi şi se stin-

se...

În întuneric i se făcu deodată frică...

"Nu fi proastă, se îndemnă singură. Totul e în regulă. Ceilalți sunt jos. Toți patru. Nu e nimeni în cameră. Nu poate să fie. Ai închipuiri, fată."

Dar mirosul acela — mirosul plăjii de la St. Tredennick... asta nu era închipuire. *Era adevărat.*

Şi *era* cineva în cameră... Auzise ceva — sigur că auzise ceva....

Şi atunci, în timp ce stătea acolo, la pândă... o mână rece, vâscoasă, o atinse pe gât... o mână umedă, mirosind a mare...

III

Vera urlă. Urlă întruna — urlete de groază fără seamăn — strigăte sălbatice, disperate, de ajutor.

Nu auzi zgomotele de jos, pocnetul unui scaun răsturnat, o uşă deschizându-se, paşi de bărbați alergând pe scări. Era conştientă numai de o groază supremă.

Şi deodată, în uşă pâlpâiră lumini — lumânări — în cameră năvăliră bărbații.

— Ce dracu? Ce s-a întâmplat? Doamne, Dumnezeule, ce este?

Tremurând toată, Vera făcu un pas înainte şi se prăbuşi pe podea.

Îşi dădu seama ca prin vis că cineva se apleca deasupra ei şi încerca să-i ridice capul.

Apoi, la o exclamație bruscă: "Dumnezeule, uitați-vă!" îşi reveni. Deschise ochii şi ridică capul. Văzu la ce se uitau bărbații cu lumânările.

O fâşie largă de iarbă de mare umedă atârna din tavan. Asta o atinsese pe gât în întuneric şi asta luase ea drept o mână vâscoasă, o mână înecată venind din morți ca să-i ia viața!

Începu să râdă isteric. Spuse:

— Era iarbă de mare... doar iarbă de mare... asta mirosea...

Şi din nou leşină — valuri după valuri de greață. Din nou cineva îi sălta capul şi i-l susținea.

Parcă treceau veacuri. Cineva îi dădea ceva de băut — apăsându-i paharul de buze. Simți miros de brandy.

Era gata să înghită cu recunoştință băutura când, deodată, un avertisment — ca un clopot de alarmă — îi sună în creier. Se ridică, împingând paharul la o parte.

Întrebă tăios:

— De unde ați luat-o?

Blore fu cel care răspunse. Se uită mirat o clipă înainte de a vorbi:

— Am luat-o de jos.

— Nu vreau s-o beau, strigă Vera.

O clipă, domni tăcerea, apoi Lombard râse.

Spuse apreciativ:

— Bravo, Vera. Nu ți-ai pierdut firea... chiar dacă te-ai speriat de moarte. O să aduc o sticlă nouă, nedeschisă încă.

Ieşi repede.

Vera spuse nesigur:

— Mă simt bine acum. O să beau nişte apă.

Armstrong o ajută să se ridice în picioare. Clătinându-se şi sprijinindu-se de el, Vera se duse până la chiuvetă. Dădu drumul la robinet şi pe ur-

mă umplu paharul.

— Brandy-ul n-avea nimic, spuse indignat Blore.

— De unde ştii? întrebă Armstrong.

Blore vorbi furios:

— N-am pus nimic în el. La asta te referi, cred.

— Nu spun că dumneata ai pus, preciză Armstrong. Ai fi putut s-o faci dumneata, sau altul ar fi putut băga ceva în sticlă, tocmai pentru acest caz.

Lombard se întoarse în cameră. Avea o sticlă nouă de brandy şi un tirbuşon. Îi vârî Verei sub nas sticla sigilată.

— Uite aici, fată. Nici o escrocherie. Rupse poleiala şi scoase dopul. Noroc că e o cantitate suficientă de alcool în casă. Frumos din partea lui U. N. Owen.

Vera era scuturată de un tremur violent.

Armstrong, care ținu paharul în timp ce Philip turna brandy, spuse:

— Ai face mai bine să bei asta, domnişoară Claythorne. Ai avut un şoc neplăcut.

Vera bău puțin alcool. Culoarea îi reveni în obraji.

Philip Lombard spuse râzând:

— Ei bine, iată o crimă care n-a mers după plan!

Vera vorbi aproape în şoaptă:

— Credeți... că asta a urmărit?

Lombard dădu din cap:

— Se aştepta să mori de spaimă! Sunt oameni care ar fi murit, nu-i aşa, doctore?

Armstrong nu se pronunță. Spuse cu îndoială:

— Hm, greu de spus. Persoană tânără, sănătoasă, fără afecțiuni cardiace. Improbabil. Pe de altă parte...

Luă paharul cu brandy pe care îl adusese Blore. Băgă degetul în el şi îl puse cu mare grijă pe limbă. Expresia nu i se schimbă. Spuse cu îndoială:

— Hm, are gustul normal.

Blore păşi furios înainte şi începu să strige:

— Dacă îndrăzneşti să spui că am vreun amestec în poveştile astea, îți zdrobesc creierii.

Vera, refăcută de brandy, încercă o diversiune:

— Unde e judecătorul?

Cei trei bărbați se priviră.

— *E ciudat...* Credeam c-a urcat sus cu noi.

Blore spuse:

— *Şi eu la fel...* Dumneata, doctore, nu-ți aminteşti? Ai venit pe scări în urma mea.

Armstrong spuse:

— Credeam că mă urmează... Sigur că urcă mai încet decât noi. E un om bătrân.

Se uitară din nou unul la altul.

— E al naibii de ciudat... spuse Lombard.

— Trebuie să-l căutăm, strigă Blore.

Porni spre uşă. Ceilalți îl urmau, Vera încheind şirul.

În timp ce coborau scările, Armstrong spuse peste umăr:

— Îmi închipui că a rămas în salon.

Traversară holul. Armstrong strigă tare:

— Wargrave, Wargrave, unde eşti?

Nici un răspuns. O tăcere de moarte umplea casa — nu se auzea decât

răpăitul uşor al ploii.

Apoi, la uşa salonului, Armstrong se opri înlemnit. Ceilalţi se îngrămădiră şi se uitară peste umărul lui.

Judecătorul Wargrave stătea în scaunul cu spătar înalt din fundul camerei. Două lumânări ardeau de fiecare parte. Dar ceea ce îi făcu să tresară fu toga roşie în care era îmbrăcat şi peruca de judecător de pe cap...

Doctorul Armstrong le făcu semn celorlalţi să stea pe loc, iar el se îndreptă, clătinându-se ca un om beat, spre figura tăcută, holbată.

Se aplecă înainte, privindu-i faţa liniştită. Apoi, cu o mişcare iute, ridică peruca, şi aceasta, căzând la pământ, dezvălui fruntea înaltă şi chelia, cu o pată rotundă chiar în mijloc, din care se prelinsese ceva.

Doctorul Armstrong ridică mâna fără viaţă şi căută pulsul. Apoi se întoarse spre ceilalţi.

Vorbi — şi vocea îi era fără expresie, moartă, îndepărtată:

— *A fost împuşcat...*

— Dumnezeule — *revolverul!* exclamă Vera.

Doctorul spuse cu aceeaşi voce fără viaţă:

— I-a străpuns capul. Instantaneu.

Vera se aplecă spre perucă. Spuse, cu glasul îngrozit:

— *Lâna gri pe care o pierduse domnişoara Brent!*

— Şi perdeaua roşie de la baie... spuse Blore.

— Va să zică, pentru asta i-au trebuit, şopti Vera.

Deodată, Philip Lombard râse — un râs ascuţit, nefiresc — apoi începu să recite:

— Cinci negri mititei vor s-ajungă magistraţi;
Unul şi-a-mplinit dorinţa şi-au rămas deci patru fraţi.

Acesta e sfârşitul sângerosului judecător Wargrave. N-o să mai pronunţe sentinţe! N-o să-şi mai pună tichia neagră! E ultima dată când a mai fost judecător! N-o să mai tragă concluzii, n-o să mai trimită nevinovaţi la moarte. Cum ar mai râde Edward Seton dacă ar fi aici! Doamne, cum ar mai râde!

Izbucnirea lui îi făcu pe ceilalţi să tresară.

Vera strigă:

— Dar doar azi-dimineaţă spuneai că *el* e criminalul!

Faţa lui Philip Lombard se schimbă — deveni gravă.

Vorbi cu o voce joasă:

— Ştiu că am spus... Ei bine, am greşit. Iată încă unul dintre noi care s-a dovedit a fi nevinovat — *dar prea târziu!*

Capitolul al paisprezecelea

I

L-au dus pe judecătorul Wargrave în camera lui şi l-au întins pe pat.

Apoi au coborât din nou şi au stat în hol, uitându-se unii la alţii.

— Ce facem acum? întrebă Blore greoi.

Lombard spuse cu vioiciune:

— Să mâncăm ceva. Trebuie să şi mâncăm, ştiţi...

Din nou s-au dus în bucătărie. Au deschis din nou o conservă. Mâncau

mecanic, aproape fără să simtă gustul.

— N-o să mai mănânc limbă niciodată, spuse Vera.

Au isprăvit masa. Şi acum stăteau în jurul mesei de bucătărie, uitându-se țintă unul la altul.

— Numai patru... spuse Blore. *Cine urmează?*

Armstrong privi fix înainte. Vorbi, aproape mecanic:

— Trebuie să fim foarte prudenți... şi se opri.

Blore dădu din cap:

— *Şi el* spunea la fel... iar acum e mort!

— Cum s-a întâmplat, mă întreb? spuse Armstrong.

Lombard înjură:

— O dublă înscenare, a naibii de inteligentă! Iarba aia, pe care a pus-o în camera domnişoarei Claythorne, a avut efectul scontat. Toată lumea s-a precipitat într-acolo, sus, crezând că o omoară. Şi astfel... în încurcătura asta... l-a prins singur pe bătrân...

— De ce n-a auzit nimeni împuşcătura? întrebă Blore.

Lombard dădu din cap:

— Domnişoara Claythorne țipa, vântul urla, noi alergam încoace şi încolo strigând. Nu, nu putea să se audă. Făcu o pauză, apoi spuse: Dar păcăleala asta n-o să se mai prindă. Data viitoare trebuie să încerce altceva.

— Aşa va face, probabil, spuse Blore.

Avea ceva neplăcut în voce. Ceilalți doi bărbați se priviră.

Armstrong zise:

— Numai patru şi nu ştim care...

— Eu ştiu... spuse Blore.

— N-am nici cea mai mică îndoială... vorbi Vera

— Cred că eu ştiu într-adevăr, spuse Armstrong rar.

— În ceea ce mă priveşte, sunt aproape lămurit... zise Philip Lombard.

Se uitară din nou unii la alții...

Vera se clătină pe picioare:

— Mă simt groaznic. Trebuie să mă culc... Sunt frântă.

— Şi noi ar trebui. N-are nici un rost să stăm aici păzindu-ne unii pe alții, spuse Lombard.

— N-am nimic împotrivă, aprobă Blore.

Doctorul murmură:

— Cel mai bun lucru de făcut... deşi mă îndoiesc că cineva va dormi.

Se îndreptară spre uşă. Blore spuse:

— *Mă întreb unde o fi revolverul ăla acum?*

II

Urcară la etaj.

Ceea ce urmă semăna într-un fel cu o scenă de pantomimă.

Fiecare dintre cei patru stăteau cu mâna pe clanța de la camera sa. Apoi, ca la un semnal parcă, fiecare intră în cameră şi închise uşa. Se auziră chei răsucite şi zăvoare trase, mobile mutate din loc.

Patru oameni îngroziți erau baricadați înăuntru până dimineața.

III

Philip Lombard respiră adânc uşurat după ce potrivi un scaun sub clanța uşii.

Merse spre măsuța de toaletă.

La flacăra pâlpâitoare a lumânării îşi studie curios fața.

Îşi zise în gând: "Ei, afacerea asta te-a cam dat gata", şi schiță zâmbetul lui brusc, de lup.

Se dezbrăcă repede.

Se duse spre pat şi puse pe noptieră ceasul de mână.

Apoi deschise sertarul noptierei.

Şi rămase acolo, holbându-se la revolverul dinăuntru...

IV

Vera Claythorne stătea în pat.

Lumânarea mai ardea încă.

Nu avea curajul s-o stingă.

Îi era frică de întuneric...

Îşi spunea mereu şi mereu: *"Eşti în siguranță până mâine dimineață. Noaptea trecută nu s-a întâmplat nimic. Nici noaptea asta n-o să se întâmple nimic. Nu se poate întâmpla nimic. Eşti încuiată şi zăvorâtă înăuntru. Nu poate nimeni să intre în cameră..."*

Şi deodată se gândi:

"Sigur! Pot să stau aici! Să stau aici încuiată! Hrana nu contează! Pot să stau aici... în siguranță... până soseşte un ajutor! Chiar dacă e vorba de o zi... sau două zile..."

Să stea aici! Da, dar putea? Ceas după ceas... nimeni cu care să vorbească, nimic de făcut decât să se gândească...

O să înceapă să se gândească la Cornwall... la Hugo... la... la ceea ce îi spusese lui Cyril.

Îngrozitor şi plângăreț băiețel, care o cicălea mereu...

"Domnişoară Claythorne, de ce nu pot să înot până la stâncă? Pot să înot, ştiu că pot!"

Vocea ei a fost aceea care a răspuns?

"Sigur că poți, Cyril, cu adevărat. Ştiu asta."

"Pot să mă duc atunci, domnişoară Claythorne?"

"Vezi, Cyril, mama e tare nervoasă din cauza ta. Uite cum o să facem: mâine o să înoți până la stâncă; eu o să stau de vorbă pe plajă cu mama şi o să-i abat atenția. Şi pe urmă, când te caută, tu o să fii pe stâncă, făcându-i semn. *Va fi* o surpriză!"

"Oh, grozav, domnişoară Claythorne! O să fie o escapadă!"

Gata! — spusese. Mâine! Hugo plecase la Newquay. Când se va întoarce — totul se va fi terminat.

Da, dar să zicem că nu? Dacă ieşea prost? Cyril putea fi salvat la timp. Şi atunci... atunci ar spune.

"Domnişoara Claythorne mi-a dat voie." Ei, ce te faci atunci? Dar trebuia să rişte. În cazul cel mai rău, o să afirme fără ruşine: *"Cum poți spune o asemenea minciună sfruntată, Cyril? Bineînțeles că n-am spus niciodată aşa ceva!"* O s-o creadă pe ea, fără doar şi poate. Cyril inventa adesea tot soiul de istorii. Era un copil în care nu puteai avea încredere. Singurul care va şti va fi Cyril, desigur. Dar asta n-avea importanță... Şi oricum, totul va ieşi bine. Va pretinde că *a înotat* după el. Dar va sosi prea târziu... Nimeni nu va bănui

vreodată...

Bănuise Hugo? De asta o privise în felul acela ciudat, îndepărtat?... Ştiuse Hugo?

De asta plecase imediat după ce se terminase ancheta?

Nu i-a răspuns la singura scrisoare pe care i-a scris-o...

Hugo...

Vera se răsucea în pat fără încetare. Nu, nu, nu trebuie să se mai gândească la Hugo. Doare prea mult! Toată povestea asta se terminase, se terminase şi gata... Hugo trebuie uitat.

De ce, în seara asta, simţise deodată că Hugo era cu ea în cameră?

Se uita ţintă în tavan, la cârligul mare, negru, din mijlocul camerei.

Nu-l observase până acum.

Iarba de mare fusese atârnată de el.

Tremură, aducându-şi aminte de atingerea aceea rece, vâscoasă de pe gât.

Nu-i plăcea cârligul din tavan. Îi atrăgea privirile, o fascina... un cârlig mare, negru...

V

Ex-inspectorul Blore stătea pe marginea patului.

Ochii lui mici, înroşiţi şi congestionaţi, erau singurul lucru vioi în masa opacă a feţei. Părea un porc mistreţ aşteptând să atace.

Nu-i era somn.

Ameninţarea se afla foarte aproape acum. Din zece, şase nu mai erau.

Cu toată înţelepciunea, cu toată prudenţa şi agerimea lui, bătrânul judecător se dusese pe urmele celorlalţi.

Blore pufni cu un fel de satisfacţie sălbatică.

Ce spusese bătrânul?

"Trebuie să fim foarte prudenţi..."

Bătrân ipocrit, plin de sine. La tribunal se simţea ca un Dumnezeu atotputernic. A primit ce i se cuvenea... Nu mai avea nevoie să fie prudent...

Şi acum, rămăseseră patru. Fata, Lombard, Armstrong şi el.

Foarte curând o să mai dispară unul... Dar acela nu va fi W. H. Blore. O să aibă el grijă.

(Dar revolverul... Ce e cu revolverul? Iată factorul îngrijorător — revolverul!)

Blore stătea pe pat, cu fruntea încruntată, cu ochii mici încreţiţi şi mijiţi, şi se gândea la revolver...

În tăcere putea să audă bătăile pendulelor de jos.

Miezul nopţii.

Se simţi mai puţin încordat — şi chiar se întinse în pat. Dar rămase îmbrăcat.

Stătea acolo, gândindu-se. Reconstitui întreaga poveste de la început, metodic, sârguincios, aşa cum obişnuia pe vremuri, când fusese ofiţer de poliţie. Conştiinciozitatea era aceea care câştiga până la urmă.

Lumânarea era pe sfârşite. Asigurându-se că avea chibriturile la îndemână, o stinse.

Destul de ciudat, găsi că întunericul e neliniştitor. Parcă temeri de mii de ani se treziseră şi se luptau în creierul lui, căutând să iasă la iveală. Feţe pluteau în aer — faţa judecătorului, încoronată cu acel simulacru de perucă din

lână gri — fața rece, moartă a nevestei lui Rogers — fața vânătă, convulsionată a lui Anthony Marston.

O altă față — palidă, cu ochelari, cu o mustață mică, de aceeaşi culoare cu părul.

Şi încă o față... pe care o văzuse cândva... dar când? Nu pe insulă. Nu, mult mai înainte.

Curios că nu-i putea da un nume... O față cam prostuță, într-adevăr... tipul părea puțin cam nătăfleț.

Sigur!

Îşi aminti cu un adevărat şoc.

Landor!

Ciudat, dacă stai să te gândeşti că uitase complet cum arăta Landor. Ieri încercase să-şi amintească chipul individului, dar nu fusese în stare.

Şi iat-o acum, fiecare trăsătură clară şi distinctă, ca şi cum o văzuse abia ieri.

Landor avusese nevastă — o mână de femeie, mititică şi cu o față necăjită. Aveau şi un copil, o fată de vreo 14 ani. Pentru prima dată se întreba ce s-o fi ales de ele.

(Revolverul! Ce se alesese de revolver? Asta era mult mai important.)

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai nedumerit... Nu înțelegea povestea cu revolverul.

Cineva din casă avea revolverul...

Jos, un ceas bătu ora unu.

Gândurile lui Blore fură întrerupte brusc. Se ridică în pat, înviorându-se deodată. Pentru că auzise un zgomot... un zgomot foarte uşor... undeva, dincolo de uşă.

Cineva se mişca prin casă, în întuneric.

Fruntea i se acoperi de sudoare. Cine era cel care se mişca pe furiş, în cea mai mare linişte, de-a lungul coridoarelor? Cineva care nu avea gânduri bune — putea să pună rămăşag!

Fără zgomot, în ciuda trupului său greoi, se dădu jos din pat şi din doi paşi fu la uşă, ascultând.

Dar zgomotul nu se mai repetă. Cu toate acestea, Blore era convins că nu se înşelase. Auzise un pas chiar lângă uşa lui. Simțise că i se face părul măciucă. Îi era grozav de frică...

Cineva care se furişa încet prin noapte...

Ascultă — dar nu se mai repetă nici un zgomot.

Şi atunci, o nouă ispită îl cuprinse. Dorea, cu disperare, să iasă şi să cerceteze. Dacă ar putea numai să vadă cine dădea târcoale în întuneric.

Dar ar fi o nebunie să deschidă uşa. Probabil că exact asta aştepta celălalt. Poate chiar intenția lui fusese ca Blore să-l audă, urmărind astfel să-l facă să iasă, ca să cerceteze.

Blore stătea țeapăn — ascultând. Auzea acum zgomote peste tot, pocnituri, foşnete, şoapte misterioase — dar creierul lui realist, încăpățânat, ştia ce sunt de fapt — produse ale propriei lui imaginații înfierbântate.

Şi apoi, deodată, auzi ceva care *nu* era imaginație. Paşi foarte uşori, prudenți, dar perfect clari pentru un om ca Blore, care era numai urechi.

Paşii veneau încet de-a lungul coridorului (atât camera lui Lombard cât şi cea a lui Armstrong se aflau mai departe de scară decât a sa). Trecură pe lângă uşa lui fără şovăială.

Şi atunci, Blore se hotărî.

Voia să ştie cine e! Paşii trecuseră pe lângă uşa lui, spre scară. Unde se

ducea omul?

Când acționa, Blore acționa rapid, surprinzător pentru un om care părea atât de greoi şi de încet. Se întoarse pe vârfuri până la pat, strecură chibriturile în buzunar, scoase priza de la lampa de noptieră şi răsuci sârma în jurul ei. Lampa era de crom, cu o bază grea de ebonit — o armă folositoare.

Se apropie iarăşi, fără zgomot, de uşă, luă scaunul de sub clanță, trase zăvorul cu grijă şi descuie uşa. Ieşi pe coridor. Jos, în hol, se auzi un zgomot uşor. Blore alergă în ciorapi până la capătul scării.

În clipa aceea îşi dădu seama de ce auzise atât de clar totul. Vântul nu mai bătea deloc şi cerul se înseninase. Razele lunii pătrundeau prin fereastra de pe palier şi luminau holul de jos.

Blore zări o clipă o siluetă care tocmai ieşea pe uşa din față.

Se opri chiar când era gata să alerge jos pe scări în urmărire.

Iar era să se facă de râs! Fusese o cursă, pesemne, ca să-l atragă afară din casă!

Dar ceea ce nu înțelesese celălalt, era că făcuse o greşeală, că se predase în mâinile lui Blore.

Pentru că, din cele trei camere de sus ocupate, *una trebuia să fie goală acum.* Tot ce avea de făcut era să se asigure *care* anume!

Blore se înapoie încet pe coridor.

Se opri întâi la uşa doctorului Armstrong şi ciocăni. Nici un răspuns.

Aşteptă o clipă, apoi se duse la uşa lui Philip Lombard.

Aici răspunsul veni îndată:

— Cine-i acolo?

— Blore. Cred că Armstrong nu e în cameră. Aşteaptă o clipă.

Se duse la uşa din capătul coridorului şi bătu.

— Domnişoară Claythorne, domnişoară Claythorne...

Se auzi vocea Verei, speriată:

— Cine e? Ce s-a întâmplat?

— Nu e nimic, domnişoară Claythorne. Aşteaptă o clipă. Mă întorc îndată.

Alergă apoi la uşa lui Lombard, care tocmai se deschidea. Lombard stătea în prag. Avea o lumânare în mâna stângă. Îşi trăsese pantalonii peste pijama. Mâna dreaptă o ținea în buzunarul jachetei de pijama. Spuse tăios:

— Ce dracu e asta?

Blore explică repede. Privirea lui Lombard se aprinse.

— *Armstrong,* ei? Va să zică *el* e păsărica! Se duse apoi spre uşa lui Armstrong spunând: Iartă-mă, Blore, dar nu iau nimic pe garanție.

Bătu tare în uşă:

— Armstrong, Armstrong!

Nici un răspuns.

Lombard se lăsă în genunchi şi se uită pe gaura cheii. Vârî cu grijă degetul mic înăuntru.

— Cheia nu e pe dinăuntru.

— Asta înseamnă că a încuiat pe dinafară şi a luat cheia cu el, spuse Blore.

Philip se declară de acord:

— O precauție normală. *O să-l prindem, Blore...* De data asta *îl prindem!* O clipă.

Alergă spre camera Verei.

— Vera!

— Da.

— Îl urmărim pe Armstrong. Nu e la el în cameră. Orice s-ar întâmpla, *să nu deschizi uşa.* Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Dacă vine Armstrong şi-ți spune că am fost ucis, sau că Blore a fost ucis, *nu-i da nici o atenție.* Înțelegi? Deschizi uşa *numai dacă îți vorbim Blore şi cu mine.* Ai înțeles?

— Da. Nu sunt chiar atât de proastă.

— Bine, spuse Lombard.

Se duse la Blore.

— Şi acum — după el! Vânătoarea a început!

— Ar trebui să fim mai atenți. Nu uita că are un revolver, îl avertiză Blore.

Philip Lombard, care alerga pe scări în jos, chicoti:

— Aici greşeşti! Deschise uşa de la intrare, remarcând: Zăvorul e tras — ca să poată intra uşor. Continuă: Revolverul e la mine. Şi îl scoase pe jumătate din buzunar în timp ce vorbea. L-am găsit astă-seară pus înapoi în sertar.

Blore se opri nemişcat în prag. Se schimbă la față. Philip Lombard îl văzu.

— Nu fi prost, Blore! N-o să te împuşc! Întoarce-te şi baricadează-te înăuntru, dacă vrei! Eu plec după Armstrong.

Şi porni în lumina lunii. După o clipă de ezitare, Blore îl urmă. Se gândi: "Cred că mi-o fac singur. Dar, la urma urmei..."

La urma urmei, avusese şi înainte de-a face cu criminali înarmați cu revolvere. Orice i s-ar fi putut reproşa lui Blore, numai lipsa de curaj nu. Când simțea pericolul, atunci devenea mai curajos. Nu-i era frică de pericol — dacă ştia despre ce-i vorba — ci doar de un pericol nedefinit, sau de supranatural.

VI

Lăsată să aştepte rezultatul, Vera se sculă şi se îmbrăcă.

Se uită de două-trei ori la uşă. O uşă solidă. Era încuiată, zăvorâtă şi avea rezemat de ea un scaun de stejar.

Nu putea fi deschisă cu forța. Şi în nici un caz de doctorul Armstrong — nu avea un fizic puternic.

Dacă ar fi ea în locul lui Armstrong şi ar avea intenția de a ucide, ar întrebuința viclenia, nu forța.

Se amuză singură gândindu-se cam ce mijloace ar putea folosi doctorul.

Ar putea, aşa cum sugerase Philip, să vină şi să-i spună că unul dintre cei doi bărbați a fost ucis. Sau ar putea să pretindă că el e rănit mortal, s-ar putea târî gemând la uşa ei.

Mai existau şi alte posibilități. Ar putea să-i spună că a luat foc casa. Mai mult, ar putea chiar să dea foc casei cu adevărat... Da, asta ar fi o posibilitate. Îi momeşte pe ceilalți doi să iasă afară din casă, şi pe urmă — vărsând gaz pe jos — îi dă foc. Iar ea, ca o idioată, o să rămână baricadată în cameră până va fi prea târziu.

Se duse spre fereastră — n-ar fi fost chiar imposibil să sară pe geam. La nevoie, ar putea să se salveze pe acolo. Era o săritură bună — dar jos se afla un strat de flori şi pământ moale.

Se aşeză şi, luându-şi jurnalul, începu să scrie cu un aer calm.

Trebuia să-şi treacă într-un fel timpul.

Deodată, deveni atentă. Auzise un zgomot. Parcă s-ar fi spart un geam undeva, jos.

Ascultă cu atenție, dar zgomotul nu se mai repetă.

Auzi, sau crezu că aude, nişte paşi furişați, scârțâitul scării, foşnet de haine — dar nu era nimic precis şi se gândi, ca şi Blore mai înainte, că nu-i decât produsul imaginației.

Curând auzi însă zgomote mai concrete. Oameni umblând jos — murmur de glasuri. Apoi mersul hotărât al cuiva care suia scările — uşi care se deschideau şi se închideau — picioare care urcau sus în pod. Apoi, şi mai mult zgomot în pod.

În cele din urmă paşii o luară de-a lungul coridorului. Se auzi vocea lui Lombard:

— Vera! Eşti bine?

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Ne dai drumul înăuntru? — era vocea lui Blore.

Vera se duse spre uşă. Mută scaunul, descuie uşa şi trase zăvorul. Deschise. Cei doi respirau greu, picioarele şi manşetele pantalonilor le erau ude leoarcă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă din nou Vera.

— *Armstrong a dispărut...* răspunse Lombard.

VII

— Ce? țipă Vera.

— A dispărut, a pierit pur şi simplu de pe insulă, spuse Lombard.

Iar Blore adăugă:

— Dispărut — ăsta e cuvântul! Ca printr-o blestemată scamatorie vrăjitorească.

— Prostii! Se ascunde undeva! afirmă Vera nerăbdătoare.

— Nu, nu e! insistă Blore. Îți spun, n-ai unde să te ascunzi nicăieri pe insula asta. E goală ca palma dumitale. Iar afară e lună. Lumină ca ziua. *Şi nu e nicăieri.*

— S-a întors înapoi în casă, sugeră Vera.

— Ne-am gândit la asta, zise Blore. Am căutat şi în casă. Ne-ai auzit pesemne. *Nu e aici,* ți-o spun limpede. S-a dus — s-a evaporat...

— Nu cred, se împotrivi Vera.

— E adevărat, draga mea, o asigură Lombard.

Făcu o pauză, după care adăugă:

— Şi mai e ceva. A fost spart un ochi de geam de la fereastra din sufragerie şi *pe masă sunt numai trei negri mititei.*

Capitolul al cincisprezecelea

I

Trei oameni luau micul dejun în bucătărie.

Afară strălucea soarele. Era o zi frumoasă. Furtuna rămăsese de domeniul trecutului.

Şi o dată cu schimbarea vremii, o schimbare se produsese şi în dispoziția

prizonierilor de pe insulă.

Se simțeau acum ca nişte oameni care abia s-au trezit dintr-un coşmar. Pericolul exista, e adevărat, dar era un pericol la lumina zilei. Atmosfera aceea paralizantă, de groază, care îi înfăşurase cu un văl gros ieri, în timp ce afară urla vântul, dispăruse.

— Vom încerca azi să semnalizăm cu un heliograf, spuse Lombard, cu ajutorul unei oglinzi din cel mai înalt punct al insulei. Sper ca vreun flăcău deştept care colindă stâncile să recunoască semnalul SOS când îl va vedea. Seara am putea să aprindem un foc — numai că nu sunt prea multe lemne — şi de altfel, oamenii ar putea să creadă că ne distrăm, aprinzând un foc şi dansând şi cântând în jurul lui.

— Sigur că există cineva care să ştie alfabetul Morse, adăugă Vera. Şi atunci, o să vină să ne ia. Înainte de lăsarea serii.

Lombard spuse:

— Vremea s-a înseninat de tot, dar marea nu s-a potolit încă. E o hulă grozavă! Nu cred c-o să se poată apropia vreo barcă până mâine.

— Încă o noapte aici! strigă Vera.

Lombard dădu din umeri:

— S-ar putea să înfruntăm şi asta! Încă maximum douăzeci şi patru de ore. Dacă putem să rezistăm atât, totul e în regulă.

Blore îşi drese glasul:

— Mai bine am încerca să înțelegem ce *s-a întâmplat cu Armstrong.*

— Păi, avem o dovadă, spuse Lombard. Numai trei negri mititei au mai rămas pe masa din sufragerie. Asta înseamnă că Armstrong şi-a găsit liniştea.

— Atunci, de ce nu i-ați descoperit corpul? întrebă Vera.

— Exact! întări Blore.

Lombard dădu din cap:

— E al naibii de ciudat — dar nu l-am găsit.

Blore spuse cu îndoială:

— S-ar putea să fi fost aruncat în mare...

— De cine? spuse tăios Lombard. De dumneata? De mine? Uite, dumneata îl vezi ieşind prin uşa din față. Vii şi mă găseşti în cameră. Ieşim şi-l căutăm împreună. Când dracu am avut timp să-l omor şi să-i car trupul prin toată insula?

— Nu ştiu. Dar ştiu un singur lucru...

— Care?

— Revolverul. Revolverul dumitale. Îl ai acum asupra dumitale şi nu există vreo dovadă că nu l-ai avut tot timpul.

— Haide, Blore, doar am fost percheziționați cu toții.

— Da, l-ai ascuns înainte de percheziție şi după aceea l-ai luat iar înapoi.

— Cap pătrat ce eşti! Îți jur că cineva mi l-a pus înapoi în sertar. Am trăit cea mai mare surpriză din viața mea când l-am găsit acolo.

— Şi vrei să credem aşa ceva... mormăi Blore. De ce dracu l-ar fi pus la loc Armstrong, sau oricine ar fi fost?

Lombard ridică din umeri, neputincios:

— N-am nici cea mai mică idee. E o nebunie, pur şi simplu. Ultimul lucru la care te-ai fi putut aştepta. N-are nici o rațiune.

Blore fu de acord.

— Păi da, n-are. Ai fi putut să te gândeşti la ceva mai bun.

— Nu e mai degrabă o dovadă că spun adevărul?

— Nu cred.

— Treaba dumitale...

— Ascultă, domnule Lombard, dacă eşti un om cinstit, aşa cum pretinzi...

— Când am pretins că sunt cinstit? murmură Philip. Nu, n-am spus asta niciodată.

Blore continuă impasibil:

— Dacă spui adevărul — trebuie să faci un singur lucru. Atâta timp cât ai revolverul, domnişoara Claythorne şi cu mine suntem la dispoziția dumitale. Singurul lucru cinstit este să-l pui la un loc cu celelalte lucruri încuiate — şi o să continuăm amândoi să ținem cheile.

Philip Lombard aprinse o țigară, pufăi de câteva ori şi spuse:

— Nu fi măgar.

— Nu eşti de acord?

— Nu, nu sunt — revolverul e al meu. Am nevoie de el ca să mă apăr — şi o să-l păstrez.

— În cazul acesta, spuse Blore, suntem siliți să tragem o singură concluzie.

— Că eu sunt U. N. Owen? Credeți ce dracu poftiți! Dar vreau să te întreb, în cazul ăsta, de ce nu te-am împuşcat aseară? Aş fi putut s-o fac de zeci de ori.

Blore dădu din cap:

— Nu ştiu... şi asta e o problemă. Probabil că ai avut un motiv.

Vera nu luase parte la discuție. Acum interveni:

— Cred că vă purtați amândoi ca nişte idioți.

Lombard se uită la ea şi întrebă:

— Cum adică?

— Ați uitat poezioara. Nu vă dați seama că acolo e cheia? Şi recită, accentuând cuvintele:

Patru negri au plecat, hăt pe mare, mititei;
Unul a picat în laț şi-au rămas doar trei.

Continuă:

— Deci — asta e cheia. *Armstrong nu e mort...* A luat figurina cu el, ca să ne facă să credem că e mort. Puteți spune ce vreți — Armstrong se află încă pe insulă. Dispariția lui nu e decât o păcăleală...

Lombard se aşeză iar.

— Ştii, s-ar putea să ai dreptate, zise el.

— Da, dar dacă-i aşa, unde e? Am căutat peste tot, şi afară, şi în casă... spuse Blore.

Vera adăugă cu dispreț:

— Am căutat toți şi revolverul — nu-i aşa? — dar nu l-am putut găsi. Şi totuşi, era pitit undeva.

— E o mică diferență de mărime, draga mea, între un om şi un revolver, murmură Lombard.

— Ei şi? făcu Vera. Sunt sigură că am dreptate.

— Dar nu vi se pare că prea se dă singur de gol? interveni Blore. Chestia cu picatul în laț din poezie... Ar fi putut s-o spună altfel.

— Dar *nu înțelegeți* că e *nebun?* strigă Vera. Totul e nebunie! Toată ideea asta de a se ține de versurile acelea e nebunească! Cum l-a costumat pe judecător, cum l-a omorât pe Rogers în timp ce tăia lemne, cum a drogat-o pe ne-

vasta lui Rogers care astfel s-a întrecut cu somnul — cum a avut grijă să fie un bondar în cameră când a murit domnişoara Brent! Parcă e jocul îngrozitor al unui copil. Totul e făcut pentru a se potrivi cu poezia.

— Da, cred că ai dreptate, spuse Blore. Iar după o clipă adăugă: Dar de data asta nu văd cum o s-o scoată la capăt. Unde e zoo? Nu se află nici o grădină zoologică pe insulă.

— Nu înțelegeți? strigă Vera. *Noi suntem grădina zoologică!...* Aseară mi-am dat seama că aproape nu mai eram nişte ființe umane, *Noi suntem grădina zoologică...*

Petrecură dimineața pe stânci, semnalizând pe rând cu o oglindă spre țărm, dar se pare că nu-i observă nimeni. Nici un semnal de răspuns. Ziua era frumoasă, dar cu puțină ceață. Jos, marea se agita într-o hulă destul de mare. Nu se zărea nici o barcă în larg.

Au mai cercetat încă o dată insula, fără nici un rezultat. Nici urmă de doctor — parcă intrase în pământ.

De acolo de unde se aflau, Vera privi spre casă şi, reținându-şi uşor respirația, spuse:

— Te simți mai sigur aici, afară, în aer liber... Să nu mai intrăm în casă.

— Nu e o idee rea, o susținu Lombard. Suntem în mai multă siguranță aici — nimeni nu se poate apropia fără să-l vedem de la distanță.

— O să stăm aici, hotărî Vera.

— Trebuie să ne petrecem undeva noaptea, spuse Blore. Aşa că tot va trebui să mergem în casă.

Vera se-nfioră:

— Nu mai pot! Nu mai rezist încă o noapte!

— Încuiată în cameră, o să fii în siguranță, îi spuse Philip.

— Poate că ai dreptate. Îşi întinse mâinile, murmurând: E atât de plăcut — să simți din nou soarele...

Iar în, gând îşi spunea:

"Cât e de ciudat... Sunt aproape fericită. Şi totuşi... presimt că sunt în pericol... Într-un fel... acum pare că nimic nu mai are importanță... la lumina zilei... Mă simt plină de putere... simt că nu pot să mor..."

Blore se uită la ceas:

— E ora două. Ce facem cu prânzul?

Vera spuse cu îndărătnicie:

— Nu mă întorc în casă. O să rămân aici, afară.

— Ei, lasă, domnişoară Claythorne. Ştii doar că trebuie să şi mănânci ceva.

— Dacă mai văd o dată limbă conservată, mi se face rău! Nu vreau nici un fel de mâncare. Sunt oameni care țin regim şi uneori nu mănâncă nimic zile întregi.

— Ei bine, eu am nevoie de mese regulate, spuse Blore. Dumneata ce spui, domnule Lombard?

— Ştii, nu prea mă ispiteşte nici pe mine limba conservată. O să stau aici cu domnişoara Claythorne.

Blore şovăia.

— N-o să mi se întâmple nimic, îl asigură Vera. Nu cred că o să mă împuşte Lombard de îndată ce întorci spatele, dacă de asta ți-e teamă.

— Bine, dacă spui dumneata, admise Blore. Dar parcă ne-am înțeles să nu ne despărțim.

— Dumneata eşti cel care vrei să te duci în gura lupului, zise Philip. Viu cu dumneata, dacă vrei.

— Nu, n-o să vii, se împotrivi Blore. O să stai aici.

Philip râse:

— Tot îți mai e frică de mine? Păi, aş putea să vă împuşc pe amândoi în clipa asta, dacă aş vrea.

— Da, numai că n-ar fi conform planului, observă Blore. Câte unul, pe rând, şi într-un anumit fel..

— Ei, comentă Philip, se pare că ştii totul despre asta.

— Sigur, e puțin cam riscant să mă duc singur în casă, vorbi Blore.

Philip râse încetişor.

— Şi de asta, *poate că ai vrea să-ți împrumut revolverul?* Răspunsul e *nu, nu vreau!* Să nu crezi că poți să mă duci.

Blore dădu din umeri şi începu să urce panta abruptă, spre casă.

— La grădina zoologică e ora mesei, spuse încetişor Lombard. Animalele au obiceiuri foarte regulate!

— Nu e primejdios ce face? întrebă îngrijorată Vera.

— În sensul în care îți închipui — nu, nu cred! Armstrong nu e înarmat, ştii, şi oricum, Blore e de două ori cât el ca fizic, şi e pus în gardă. Şi oricum, e absolut imposibil ca Armstrong să fie în casă. *Ştiu* că nu e acolo.

— Dar... atunci cum rămâne?

— Rămâne Blore, spuse Philip încet.

— Oh, crezi, într-adevăr că...?

— Ascultă, fată. Ai auzit povestea lui Blore. Trebuie să recunoşti că dacă e adevărată, *eu n-am putut avea absolut nimic de-a face cu dispariția lui Armstrong.* Povestea lui mă disculpă. *Dar nu-l disculpă pe el.* N-avem decât cuvântul *lui* că ar fi auzit paşi şi ar fi văzut un om coborând scările şi ieşind pe uşa din față. Totul poate să fie o minciună. Ar fi putut să scape de Armstrong cu câteva ore mai înainte.

— Cum?

Lombard dădu din umeri.

— Asta n-o ştim. Dar dacă vrei să afli părerea mea, cred că nu trebuie să ne temem decât de un singur lucru — şi acela e Blore! Ce ştim despre el? Mai nimic! Toată povestea asta că a fost polițist poate să nu fie decât vorbă goală! Poate fi oricine — un milionar nebun, un om de afaceri trăsnit, un pensionar scăpat de la balamuc. Un lucru e sigur. *Ar fi putut* să comită oricare dintre crimele astea.

Vera pălise. Spuse aproape în şoaptă:

— Şi dacă acum e rândul nostru?

Mângâindu-şi revolverul din buzunar, Lombard spuse încetişor:

— O să am foarte multă grijă să nu fie.

Apoi se uită curios la ea:

— Mişcătoare încredere în mine însumi, nu-i aşa, Vera? Eşti foarte sigură că n-o să te împuşc?

— Trebuie să te încrezi în cineva... Drept să-ți spun, mă gândesc că nu ai dreptate în privința lui Blore. Eu tot cred că e Armstrong.

Se întoarse brusc spre el:

— Nu simți... tot timpul... că pe insulă... există *cineva?* Cineva care pândeşte şi aşteaptă?

— Nervii-s de vină, pronunță rar Lombard.

— Deci... ai simțit şi dumneata? reluă Vera cu aprindere.

Tremura. Şi deodată veni mai aproape de el:

— Spune-mi... nu crezi... Se întrerupse, apoi continuă: Am citit odată o poveste... despre doi judecători care au venit într-un orăşel american... de la

Curtea Supremă. Făceau dreptate... Dreptate Absolută. *Pentru că... nu erau din lumea asta...*

Lombard ridică sprâncenele:

— Vizitatori cereşti? Nu, nu cred în supranatural. Afacerea asta mi se pare destul de umană.

— Câteodată... nu sunt sigură, spuse Vera cu glas scăzut.

Lombard se uită la ea:

— Cred că e conştiinţa...

După o clipă de tăcere, urmă foarte calm:

— Va să zică, l-ai înecat pe puştiul ăla până la urmă?

Vera protestă vehement:

— Nu! Nu! N-ai dreptul să spui asta!

El râse uşor.

— O, ba da, ba da, draga mea! Numai că nu ştiu de ce ai făcut-o. Nu-mi pot imagina. A fost un bărbat la mijloc, probabil. Aşa e?

Un simţământ brusc de oboseală, de nemărginită silă de tot şi de toate se răspândi în făptura Verei. Vorbi cu o voce monotonă:

— Da... a fost un bărbat...

— Mulţumesc. Asta voiam să ştiu... spuse uşor Lombard.

Vera tresări deodată, exclamând:

— Ce-a fost asta? Un cutremur?

— Nu, nu. Ciudat, totuşi... un zgomot surd, care a zguduit pământul. Şi mi s-a părut... n-ai auzit parcă un ţipăt? Eu, da.

Se uitară ţintă spre casă.

— Venea de acolo, spuse Lombard. Ar fi mai bine să mergem să vedem.

— Nu, nu... nu merg.

— Cum doreşti. Eu mă duc.

— Bine. Atunci viu cu dumneata, spuse Vera cu disperare.

Urcară panta spre casă. Terasa părea paşnică şi inofensivă în lumina soarelui. Ezitară o clipă, apoi în loc să intre prin uşa din faţă, înconjurară cu prudenţă casa.

Îl găsiră pe Blore. Era prăbuşit pe terasa de piatră dinspre răsărit, cu capul zdrobit de un bloc mare de marmură albă.

Philip se uită în sus:

— Al cui e geamul de deasupra?

Vera spuse încet, cu vocea tremurândă:

— Al meu — şi *ăsta e ceasul de pe cămin...* Acum mi-amintesc. Era... în formă de urs.

Zguduită, repetă cu vocea tremurândă:

— Era în formă de urs...

III

Philip o apucă de umăr.

Spuse cu voce aspră, necruţătoare:

— Ne-am lămurit acum. Armstrong se ascunde undeva în casă. Mă duc să-l prind.

Dar Vera se agăţă de el ţipând:

— Nu fi prost. *Noi* urmăm acum. E rândul nostru! Este exact ce urmăreşte: să-l căutăm! *Contează* pe asta!

Philip se opri. Spuse gânditor:

— S-ar putea să ai dreptate...

Vera strigă:

— În orice caz, trebuie să recunoşti că am avut dreptate!

— Da... ai câştigat! E Armstrong, desigur. Dar unde dracu s-a ascuns? Am căutat peste tot cu de-amănuntul.

— Dacă nu l-ai găsit aseară, *n-o să-l găseşti nici acum...* E la mintea oricui... îl imploră Vera.

— Da, dar... se împotrivi Lombard.

— Trebuie, sunt sigură că are pregătită dinainte o ascunzătoare... sigur că da.... e normal să procedeze aşa. Ştii... ceva în genul unei chilii din vechile castele.

— Dar ăsta nu e un castel vechi.

— Putea pune să i se facă o ascunzătoare.

Philip dădu din cap a îndoială:

— Am măsurat fiecare colţişor... în prima dimineaţă. Pot să jur că nu există nici un spaţiu care să fi rămas necercetat.

— Şi totuşi, trebuie să fie...

— Asta vreau să văd şi eu...

Vera ţipă:

— Da, ai vrea să vezi! Şi el ştie asta! E acolo înăuntru... şi aşteaptă.

Lombard spuse, scoţând pe jumătate revolverul din buzunar:

— Am revolverul, ştii.

— Ai spus că Blore era în siguranţă... că îl întrece pe Armstrong... da... ca fizic... şi era şi pus în gardă. Dar uiţi mereu... că Armstrong e *nebun!* Iar un nebun are toate avantajele de partea lui. E de două ori mai şiret decât un om întreg la minte.

Lombard puse revolverul la loc în buzunar şi spuse:

— Bine, ai dreptate.

IV

După o vreme, Lombard vorbi:

— Ce ai de gând să faci când vine noaptea?

Cum Vera nu răspunse nimic, continuă acuzator:

— La asta nu te-ai gândit?

Fata spuse, neajutorată:

— Ce *putem* face? O, Doamne, *mi-e frică!*

Philip Lombard rosti gânditor:

— E vreme frumoasă. O să fie lună. Trebuie să găsim un loc... sus, pe stânci, poate. O să stăm acolo până mâine dimineaţă. *Nu trebuie să ne culcăm...* Trebuie să veghem tot timpul. Şi dacă vine cineva spre noi, trag!

Făcu o pauză:

— N-o să-ţi fie frig în rochia asta subţire?

Vera râse răguşit:

— Frig? Mi-ar fi mai frig dacă aş fi moartă!

— Da, e adevărat... spuse calm Lombard.

Vera se agită neliniştită:

— Înnebunesc dacă mai stau aici. Hai să ne mişcăm puţin.

— De acord.

Se plimbară încet în sus şi-n jos, pe lângă stâncile care dădeau spre mare. Soarele cobora către apus. O lumină roşietică, plină de blândeţe îi învăluia

într-o strălucire aurie.

— Ce păcat că nu putem face baie... chicoti Vera cu nervozitate.

Philip se uită în jos, spre mare. Spuse deodată:

— Ce e acolo? Uite, acolo... lângă stânca aceea mare? Nu... puțin mai la dreapta.

Vera privi atentă:

— Parcă ar fi hainele cuiva!

— Unul care face baie? râse Lombard. Curios. Cred că e doar iarbă de mare.

— Hai să ne uităm, propuse Vera.

— Sunt într-adevăr haine, spuse Lombard când se apropiară. O legătură. Uite o gheată! Hai, vino după mine.

Începură să coboare pe stânci.

Vera se opri deodată.

— *Nu sunt haine — e un om...*

Omul era prins între două stânci, azvârlit acolo, mai devreme, de flux.

Lombard şi Vera ajunseră jos, ținându-se cu greutate de stânci. Se aplecară.

O față vânătă, decolorată — o *față hidoasă, de înecat...*

— Dumnezeule, e *Armstrong!*... exclamă Lombard.

Capitolul al şaisprezecelea

I

Trecură veacuri... lumi se roteau şi goneau... timpul nu se mişca... stătea nemişcat... trecea prin mii de ere.

Nu, n-a fost decât o clipă, sau cam atât...

Doi oameni stăteau uitându-se la un mort...

Încet, foarte încet, Vera Claythorne şi Philip Lombard ridicară capul şi se priviră în ochi...

II

Lombard râse:

— Va să zică aşa, Vera?

— Nu e nimeni pe insulă... absolut nimeni — *în afară* de noi doi... Vocea Verei era o şoaptă — nimic mai mult.

— Exact. Deci, ştim cum stăm, nu-i aşa?

— Cum a fost aranjat trucul cu ursul de marmură?

Lombard ridică din umeri:

— Un truc de scamator, dragă... foarte bun...

Ochii li se întâlniră din nou.

Vexa se gândi:

"Cum de nu i-am văzut mai demult fața? De lup... asta e... o față de lup... Dinții ăştia îngrozitori..."

Lombard vorbi, iar vocea îi era un mârâit... periculos... amenințător:

— Ăsta e sfârşitul... Înțelegi. Am ajuns la adevăr acum. Şi e sfârşitul...

— Înțeleg... spuse calm Vera.

Privea în gol spre mare. Generalul Macarthur privise şi el în gol spre mare... când?... abia ieri? Sau alaltăieri? Şi el spusese *"Ăsta e sfârşitul..."*

O spusese acceptându-l... aproape bucurându-se.

Dar în Vera cuvintele... gândul... produseră revoltă. Nu, nu va fi sfârşitul.

Se uită în jos spre mort şi spuse:

— Sărmanul doctor Armstrong...

Lombard rânji:

— Ce-i asta? Milă de femeie?

— De ce nu? *Dumitale* nu ţi-e milă?

— De dumneata, nu. Să nu te aştepţi la aşa ceva!

Vera se uită din nou la mort:

— Trebuie să-l ducem de aici. Să-l urcăm în casă.

— Ca să stea alături de celelalte victime? Bine lucrat. În ceea ce mă priveşte, poate să rămână unde e.

— Măcar să-l scoatem din mare, să nu-l mai ajungă apele.

Lombard râse.

— Dacă vrei...

Se apleca — trăgând de corp. Vera se aplecă peste el ca să-l ajute. Traseră amândoi din răsputeri.

Lombard gâfâia:

— Nu e o treabă prea uşoară.

Reuşiră, totuşi, să scoată corpul din apă.

Lombard întrebă, în timp ce-şi îndrepta spatele:

— Mulţumită?

— Foarte.

Tonul ei îl puse în gardă. Se întoarse. Înainte de a-şi duce mâna la buzunar, ştiu că-l va găsi gol.

Vera se depărtase doi-trei paşi şi îl înfrunta cu revolverul în mână.

— Va să zică, asta este explicaţia milei dumitale de femeie — voiai să mi-l iei...

Ea aprobă dând din cap.

Continua să ţină revolverul fără să şovăie.

Moartea era acum foarte aproape de Philip Lombard. Niciodată, ştia şi el, nu fusese mai aproape.

Cu toate acestea, nu se da încă bătut.

Spuse autoritar:

— Dă-mi revolverul!

Vera râse.

— Hai, dă-mi-l, repetă Lombard.

Mintea lui lucra repede. În ce fel — prin ce metodă — să-i vorbească — să o legene cu gândul că e în siguranţă — sau o mişcare iute, neprevăzută...

Toată viaţa Lombard alesese riscul. Şi acum procedă la fel.

Vorbi rar, ca şi cum ar fi căutat s-o convingă:

— Uite ce-i, fată dragă, trebuie să mă asculţi...

Şi pe urmă sări. Iute ca o panteră — ca o felină...

Automat, Vera apăsă pe trăgaci...

Trupul lui Lombard se opri suspendat la jumătatea săriturii, apoi se prăbuşi greoi la pământ.

Vera înaintă cu băgare de seamă, cu revolverul pregătit în mână.

Dar nu mai era nevoie de nici o precauţie.

Philip Lombard era mort — împuşcat drept în inimă...

III

Un sentiment de uşurare puse stăpânire pe Vera — enormă, minunată uşurare.

În sfârşit, se terminase.

Gata, nu mai avea de ce să-i fie frică... nu mai trebuia să stea cu nervii încordați...

Era singură pe insulă...

Singură cu nouă morți...

Dar ce importanță avea? *Ea* trăia...

Stătea acolo... atât de fericită... atât de calmă...

Se terminase cu frica...

IV

Soarele apunea când, în sfârşit, Vera se mişcă. Reacția şocului o paralizase parcă. O vreme nu mai simțise nimic altceva decât sentimentul covârşitor că e în siguranță.

Acum îşi dădu seama că îi este foame şi somn. Mai ales somn. Dorea să se trântească în pat şi să doarmă, să doarmă, să doarmă...

Mâine, poate, vor veni oamenii şi o vor salva — dar de fapt nu-i păsa. Nu-i păsa că stă aici. Nu, acum, când era singură...

O, binecuvântată, binecuvântată pace!...

Se ridică în picioare şi privi spre casă.

Nu mai avea de ce să-i fie frică! N-o mai aştepta groaza! Doar o casă modernă, obişnuită. Şi, când te gândeşti că ceva mai devreme nu se putuse uita la ea fără să tremure...

Teama — ce lucru straniu era teama!...

Ei bine, acum se isprăvise. Câştigase... triumfase înfrângând cel mai îngrozitor pericol. Cu promptitudine şi îndemânare, întorsese armele spre cel care voia s-o nimicească.

Porni spre casă.

Soarele apunea, la apus cerul era brăzdat cu roşu şi portocaliu. Era minunat... şi atât de paşnic...

Vera se gândi:

"Totul poate că n-a fost decât un vis..."

Ce obosită era — îngrozitor de obosită! O durea trupul, pleoapele i se închideau. Să nu-ți mai fie frică... Să dormi. Să dormi... să dormi... să dormi...

Să dormi în siguranță — fiindcă eşti singură pe insulă. Un negru mititel, rămas singur-singurel.

Zâmbi.

Intră prin uşa din față. Şi casa părea ciudat de liniştită.

Vera îşi spuse:

"De obicei, nu ți-ar plăcea să dormi într-o casă unde se află un mort aproape în fiecare cameră!"

Să se ducă în bucătărie şi să mănânce ceva?

Şovăi o clipă, apoi se hotărî. Nu. Era într-adevăr prea obosită...

Se opri în uşa sufrageriei. În mijlocul mesei mai erau încă trei figurine mici de porțelan.

Vera râse şi vorbi apoi cu glas tare:
— Ați rămas în urmă, dragii mei.
Luă două şi le azvârli pe fereastră. Le auzi sfărâmându-se pe terasă.
Luă cea de a treia figurină şi, ținând-o în mână, spuse:
— Poți să vii cu mine. Am câştigat, draga mea! Am câştigat!
Holul era întunecos în lumina serii care se lăsa.
Cu negrul cel mititel în mână, Vera începu să urce scările. Încet, simțindu-şi picioarele nespus de obosite...

Un negru mititel, singur, singurel...

Cum se termina? A, da!

Cu o fată s-a însurat şi n-a mai rămas nici el.
S-a-nsurat... Ciudat, cum simțise deodată că Hugo era în casă...
O simțea cu toată tăria. Da, Hugo o aştepta sus.
Îşi spuse:
"Nu fi proastă. Eşti atât de obosită, încât îți imaginezi cele mai fantastice lucruri..."
Încet, urca pe scară, treaptă cu treaptă...
Sus, la capăt, îi căzu ceva din mână, aproape fără zgomot pe covorul moale. Nici nu-şi dădu seama că i-a scăpat revolverul. Era conştientă numai de faptul că strângea în pumn o mică figurină de porțelan.
Cât de liniştită era casa! Şi totuşi... nu părea pustie...
Sus, o aştepta Hugo...

Un negru mititel, singur, singurel...

Cum era ultimul vers? Ceva cu însurat — sau altceva?
Ajunsese acum la uşa camerei. Hugo o aştepta înăuntru — era atât de sigur...
Deschise uşa.
Tresări...
Ce era asta — atârnând de cârligul din tavan? *O frânghie cu un laț gata pregătit? Şi un scaun pe care să se urce — un scaun care putea fi împins apoi la o parte...*
Va să zică, asta voia Hugo...
Şi, fireşte, ultimul vers al poeziei suna aşa:
Cu un ştreang s-a spânzurat şi n-a mai rămas nici el...

Figurina mică de porțelan îi căzu din mână. Se rostogoli până la gura sobei, unde se sparse.
Ca un automat, Vera înaintă. Iată şi sfârşitul... aici unde mâna rece, umedă (mâna lui Cyril, desigur) o atinsese pe gât...
"Poți să te duci la stânci, Cyril..."
Făcuse o crimă — fusese atât de uşor de făcut!
Dar după aceea, nu puteai să uiți...
Se urcă pe scaun, cu ochii în gol, ca ai unui somnambul... Îşi potrivi lațul în jurul gâtului.
Hugo era acolo, ca să vadă dacă face tot ce trebuie.
Împinse scaunul cu piciorul...

Epilog

Sir Thomas Legge, şeful adjunct al Scotland Yard-ului, spuse nervos:

— Dar e de necrezut!

— Ştiu, *sir,* răspunse respectuos inspectorul Maine.

Sir Thomas continuă:

— Zece morţi pe o insulă şi nici un suflet în viaţă. N-are sens!

Inspectorul Maine se încăpăţână:

— Şi totuşi, aşa *s-a întâmplat, sir.*

— La dracu, Maine, trebuie să-i fi omorât cineva!

— Tocmai asta trebuie să aflăm, *sir.*

— Nici un indiciu ajutător în raportul medicului legist?

— Nu, *sir.* Wargrave şi Lombard au fost împuşcaţi, primul în cap, al doilea în inimă. Domnişoara Brent şi Marston au murit otrăviţi cu cianură. Doamna Rogers a murit din cauza unei doze prea mari de cloral. Rogers are capul crăpat în două. Blore are capul zdrobit. Armstrong a murit înecat. Craniul lui Macarthur are o fractură la ceafă, iar Vera Claythorne a fost găsită spânzurată.

— Urâtă treabă, se strâmbă şeful adjunct al Scotland Yard-ului.

Se gândi câteva minute, apoi vorbi iritat:

— Vrei să spui că n-ai putut scoate nimic interesant de la oamenii din Sticklehaven? Ce dracu, trebuie să ştie ceva.

Inspectorul Maine dădu din umeri:

— Sunt nişte oameni cumsecade, obişnuiţi, de pe coastă. Ştiu că insula a fost cumpărată de unul Owen — şi asta-i tot.

— Cine s-a ocupat de aprovizionarea insulei şi a făcut toate aranjamentele necesare?

— Un individ pe nume Morris. Isaac Morris.

— Şi el ce spune despre toate astea?

— Nu poate să spună nimic, *sir.* E mort!

Sir Thomas se încruntă:

— Se ştie ceva despre acest Morris?

— O, da, *sir,* sigur că da. Nu prea era uşă de biserică, acest domn Morris. Acum trei ani a fost implicat în frauda cu acţiuni a lui Bennito — suntem siguri, deşi n-o putem dovedi. Şi a fost amestecat în afacerea aceea cu stupefiante. Dar tot nu putem dovedi. Un tip foarte prudent, acest Morris.

— Şi tot el se ascunde şi în spatele acestei afaceri cu insula?

— Da, *sir,* a reuşit să cumpere Insula Negrului — specificând însă că o cumpără pentru altcineva, căruia nu i-a dat numele.

— Bine, dar putem descoperi ceva pe linia aceasta, financiară...

Inspectorul Maine zâmbi:

— Nu-l cunoaşteţi pe Morris! E-n stare să sucească cifrele, până când cel mai bun contabil n-ar mai şti unde-i e capul! Am simţit-o prima dată în afacerea Bennito. Nu, a acoperit perfect urmele patronului său.

Celălalt suspină. Inspectorul Maine continuă:

— Morris a fost cel care a făcut toate aranjamentele la Sticklehaven. S-a prezentat ca acţionând în numele domnului Owen. Şi tot el a explicat oamenilor din sat că e vorba de o experienţă — un pariu în legătură cu posibilitatea de a sta timp de o săptămână pe o insulă "pustie" — şi că nu trebuie să ia în seamă vreo chemare de ajutor de pe insulă.

Sir Thomas Legge se mişcă neliniştit:

— Şi vrei să-mi spui că oamenii ăştia n-au mirosit nimic? Nici măcar atunci?

Maine ridică din umeri.

— Uitați, *sir,* că Insula Negrului a aparținut înainte americanului aceluia tânăr, Elmer Robson. Organiza acolo cele mai extravagante petreceri. Nu mă îndoiesc că localnicilor le-au cam ieşit ochii din orbite. Dar s-au obişnuit şi au început să creadă că tot ce are a face cu Insula Negrului trebuie să fie neapărat ceva neobişnuit. E firesc, *sir,* dacă stai să te gândeşti.

Sir Thomas mărturisi cu tristețe că aşa părea să fie.

Maine continuă:

— Fred Narracott — cel care a dus grupul pe insulă — a spus un lucru revelator. Că a fost surprins văzând ce fel de oameni erau. "Nu semănau deloc cu invitații domnului Robson" — aşa a spus. Probabil faptul că păreau cu toții nişte oameni normali, liniştiți, l-a făcut să încalce ordinele lui Morris şi să plece cu barca spre insulă după ce s-a auzit despre semnalele SOS.

— Când a ajuns pe insulă, vreau să zic el împreună cu ceilalți?

— Semnalele au fost văzute de un grup de cercetaşi în dimineața zilei de 11. Dar în dimineața aceea nu s-a putut ajunge pe insulă. Oamenii au sosit acolo în după-amiaza zilei de 12, îndată ce a fost posibil să scoată o barcă în larg. Sunt cu toții foarte convinşi că nimeni n-a putut părăsi insula înainte de sosirea lor. Marea era prea agitată după furtună.

— N-ar fi putut cineva înota până la țărm?

— E mai mult de o milă până la țărm, iar valurile erau puternice şi destul de mari lângă coastă. În afară de asta, pe stânci se aflau cercetaşi şi lume care supraveghea insula.

Sir Thomas suspină, apoi întrebă:

— Ce e cu placa de patefon pe care ai găsit-o în casă? N-ai putut să scoți nici de aici nimic care să ne fie de folos?

— Am făcut toate cercetările. Placa a fost trimisă de o firmă specializată în aprovizionarea teatrelor şi caselor de filmare. A fost trimisă lui U. N. Owen Esq., prin intermediul lui Isaac Morris, ştiindu-se că va servi la reprezentarea de către nişte artişti amatori a unei piese nemaijucate până atunci. Manuscrisul dactilografiat a fost înapoiat o dată cu placa.

— Şi acum despre acuzațiile de pe placă, se interesă Legge.

— Ajung şi aici, *sir,* spuse grav inspectorul Maine şi îşi drese glasul: Am cercetat toate acuzațiile cât mai amănunțit cu putință. Începând cu Rogers şi cu nevastă-sa — care au venit primii pe insulă. Au fost în slujbă la o domnişoară Brady, care a murit subit. N-am putut afla nimic precis de la doctorul care a îngrijit-o. Spune că în mod sigur n-au otrăvit-o, sau ceva în genul acesta, dar convingerea lui personală e că *a fost* ceva ciudat — că a murit fiindcă a fost neglijată. Spune că e un lucru aproape imposibil de dovedit.

Apoi e judecătorul Wargrave. Aici, totul e în regulă. A fost judecătorul care l-a condamnat pe Seton. În legătură cu Seton, trebuie să precizez că era vinovat — vinovat neîndoios. Au apărut dovezi mai târziu, după ce a fost spânzurat, care îl condamnau fără urmă de îndoială. Dar la vremea aceea s-au făcut multe comentarii — nouă oameni din zece credeau că Seton e nevinovat, că, de fapt, concluziile judecătorului fuseseră părtinitoare şi la mijloc era vorba de o răzbunare.

Fata aceea, Claythorne, am aflat, fusese guvernantă într-o familie în care s-a înecat un copil. Se pare, totuşi, că ea n-are nimic de-a face cu asta, că, dimpotrivă, a avut o purtare ireproşabilă, a înotat ca să salveze copilul, a fost

dusă chiar de curent în larg şi abia a scăpat şi ea de înec.

— Continuă, spuse *sir* Thomas, oftând.

Maine respiră adânc:

— Doctorul Armstrong, acum. Un om bine cunoscut. Avea un cabinet pe strada Harley. Extrem de cinstit şi de corect în profesiunea sa. N am putut găsi nici o urmă de operație ilegală sau ceva de genul acesta. E adevărat că a *existat* o femeie cu numele Clees, operată de el în 1925 la Leithmore, când lucra la spitalul de acolo. Peritonită — a murit pe masa de operație. Poate că n-a fost prea îndemânatic la operație — n-avea prea multă experiență — dar, la urma urmei, stângăcia nu e o crimă. Fără îndoială că n-a existat nici un motiv.

E apoi domnişoara Emily Brent. Avusese o servitoare, Beatrice Taylor, care a rămas însărcinată; dată afară de stăpână, s-a dus şi s-a înecat. Nu e o treabă plăcută — dar din nou, nu e vorba de o crimă.

— Se pare că tocmai aici se află explicația, spuse Legge. U.N. Owen s-a ocupat de cazuri de care legea nu se poate atinge.

Maine continuă expunerea, impasibil:

— Tânărul Marston nu era prea prudent când şofa — de două ori a trebuit să i se ridice permisul şi, după părerea mea, ar fi trebuit să i se interzică chiar să conducă. Asta-i tot în legătură cu el. Cele două nume, John şi Lucy Combes, sunt ale unor copii călcați şi ucişi lângă Cambridge. Nişte prieteni au depus mărturie pentru el şi a fost eliberat, plătind numai o amendă.

N-am putut afla nimic precis despre generalul Macarthur. Reputație bună — a făcut războiul — etc. Arthur Richmond era sub comanda lui în Franța şi a fost ucis în misiune. Nici un fel de fricțiune între el şi general. Erau chiar prieteni buni. S-au făcut unele greşeli în vremea aceea — comandanți care au sacrificat oameni fără să fie necesar — s-ar putea să fi fost o greşeală de genul acesta.

— S-ar putea, admise *sir* Thomas.

— Philip Lombard, acum. Lombard a fost amestecat în nişte treburi foarte ciudate în străinătate. De câteva ori a frizat puțin litera legii. Avea faima de om îndrăzneț şi nu prea scrupulos. Genul de individ care ar putea făptui câteva crime într-un colțişor liniştit, retras.

— Şi acum ajungem la Blore, ezită Maine. Era, fără-ndoială, unul de-ai noştri.

Celălalt se agită:

— Blore era un tip deocheat!

— Credeți, *sir?*

— Totdeauna am crezut-o. Dar a fost destul de deştept ca să nu se lase prins. După părerea mea, s-a făcut vinovat de sperjur în cazul Landor. A fost ceva care nu mi-a plăcut deloc. Dar n-am putut găsi nimic. L-am pus pe Harris la treabă şi *nici el* n-a putut găsi nimic, dar îmi mențin părerea că se putea găsi ceva, dacă am fi ştiut cum s-o pornim. Omul nu a fost cinstit.

Se făcu o pauză, pe urmă *sir* Thomas Legge zise:

— Isaac Morris e mort, spui? Când a murit?

— Mă aşteptam să ajungeți aici, *sir.* Isaac Morris a murit în noaptea de 8 august. A luat o doză prea mare de somnifer — un barbital, după câte am înțeles. Nu există nici un indiciu care să arate dacă a fost accident sau sinucidere.

— Ai vrea să ştii ce cred, Maine? întrebă Legge încet.

— Poate că bănuiesc, *sir.*

— Moartea asta a lui Morris a fost al naibii de oportună! rosti Legge rar.

Inspectorul Maine dădu din cap, aprobator:

— M-am gândit că o să spuneți asta, *sir.*

Şeful adjunct al Scotland Yard-ului lovi cu pumnul în masă. Strigă:

— Toată povestea e fantastică — imposibilă. Zece oameni ucişi pe o insulă pustie — şi nu ştim cine a făcut-o, sau de ce, sau cum?

Maine îşi drese glasul:

— Ei, nu-i chiar aşa, *sir.* Ştim *de ce* — mai mult sau mai puțin. Vreun nebun, stăpânit de mania justiției. A vrut să pedepsească nişte oameni pe care legea nu-i putea ajunge. A ales zece oameni — dacă erau cu adevărat vinovați sau nu, asta nu are importanță.

Sir Thomas tresări. Întrebă aspru:

— Nu are? Mie mi se pare...

Se opri. Inspectorul Maine aştepta respectuos.

Oftând, Legge dădu din cap.

— Continuă, spuse el. Crezusem o clipă că am găsit ceva. Cheia problemei, ca să zic aşa. S-a dus acum. Mergi mai departe cu ce ai de spus.

Maine continuă:

— Trebuiau să fie, hai să zicem, executați zece oameni. *Au fost* executați. U.N. Owen şi-a îndeplinit sarcina. Şi, într-un fel sau altul, s-a evaporat pur şi simplu de pe insulă.

— O şmecherie clasa-ntâi — evaporarea asta. Dar ştii, Maine, trebuie să existe o explicație.

— Dumneavoastră credeți, *sir,* că dacă omul nu era pe insulă, n-ar fi putut părăsi insula, iar după relatarea părților interesate n-a fost niciodată pe insulă. Ei bine, atunci singura explicație posibilă este că a fost de fapt unul dintre cei zece.

Şeful adjunct al Scotland Yard-ului încuviință. Maine începu să vorbească, zelos:

— Ne-am gândit la asta, domnule, şi am făcut cercetări. Ei, şi ca să începem, nu suntem chiar atât de ignoranți în legătură cu ceea ce s-a petrecut pe Insula Negrului. Vera Claythorne a ținut un jurnal. Şi Emily Brent la fel. Bătrânul Wargrave a făcut unele note — seci, de specialitate, cam convenționale, dar foarte clare. Şi Blore a făcut însemnări. Toate relatările lor corespund. Morțile au survenit în următoarea ordine: Marston, doamna Rogers, Macarthur, Rogers, domnişoara Brent, Wargrave. După moartea acestuia, am găsit notat în jurnalul Verei Claythorne că Armstrong a părăsit casa în timpul nopții şi că Blore şi Lombard s-au dus după el. Blore mai are o însemnare în carnet — numai două cuvinte: "Armstrong a dispărut."

Ei, şi-acum, cred că dacă am lua totul în considerație, s-ar putea găsi aici o soluție perfectă. Armstrong a murit înecat, dacă vă amintiți. Admițând că Armstrong era nebun, ce putea să-l împiedice ca după ce i-a omorât pe toți ceilalți să se sinucidă, aruncându-se de pe stâncă? Sau poate că s-a înecat în timp ce încerca să înoate spre țărm? Soluția era bună — dar nu merge. Nu, *sir,* nu merge. În primul rând, avem mărturia medicului legist. A ajuns pe insulă în ziua de 13 august, dimineața devreme. N-a spus prea multe care să ne ajute. Tot ce a putut să afirme e că toți oamenii erau morți de cel puțin 36 de ore şi probabil mai mult chiar. Dar a fost foarte hotărât în ce îl priveşte pe Armstrong. Spunea că trebuie să fi stat 8-10 ore în apă înainte ca valurile să-i fi adus corpul la suprafață. Asta înseamnă că Armstrong a ajuns în mare în noaptea de 10 spre 11 — şi am să vă explic de ce. Am găsit locul unde corpul a fost scos la suprafață — se prinsese între două stânci... erau bucăți de stofă, păr, etc. Trebuie să fi stat acolo în timpul fluxului din ziua de 11 — adică

în jurul orei 11 dimineața. După asta, furtuna s-a potolit şi semnele lăsate de flux se află mult mai jos.

Ați putea spune, presupun, că Armstrong a reuşit să-i omoare pe ceilalți trei înainte de a se arunca sau a fi aruncat în mare. Dar există un alt punct — şi anume unul peste care nu se poate trece. *Corpul lui Armstrong a fost tras deasupra semnului lăsat de flux.* L-am găsit mult mai sus de locul unde putea ajunge fluxul. Şi fusese pus pe pământ cu multă grijă.

Aşa că asta ne duce la un lucru precis: *Cineva* era în viață pe insulă *după ce Armstrong a murit.*

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Şi asta înseamnă — ce înseamnă exact? Iată situația din zorii zilei de 11. Armstrong "a dispărut" *(înecat).* Rămân trei persoane: Lombard, Blore şi Vera Claythorne. Lombard a fost împuşcat. Corpul lui a fost găsit jos lângă mare — alături de cel al lui Armstrong. Vera Claythorne a fost găsită spânzurată în camera ei. Corpul lui Blore era pe terasă. Capul îi era zdrobit de un ceas greu de marmură, care se pare că a căzut pe el de la fereastra de deasupra.

— A cui era fereastra? întrebă Legge.

— A Verei Claythorne. Ei, şi-acum, *sir,* să luăm fiecare din aceste cazuri, separat. Mai întâi Philip Lombard. Hai să zicem că *el* a împins blocul acela de marmură peste Blore — apoi a amețit-o pe Vera Claythorne şi pe urmă a spânzurat-o. În sfârşit, s-a dus la țărm şi s-a împuşcat.

Dar dacă-i aşa, *cine i-a luat revolverul?* Pentru că revolverul a fost găsit în casă, chiar lângă uşa de la capătul scărilor — camera lui Wargrave.

— Vreo amprentă?

— Da, domnule, ale Verei Claythorne.

— Dar bine, omule, atunci...

— Ştiu ce vreți să spuneți, domnule. Că a fost Vera Claythorne. Că ea l-a împuşcat pe Lombard, a luat revolverul şi a mers în casă, a răsturnat blocul de marmură peste Blore şi pe urmă — s-a spânzurat.

Şi asta e destul de adevărat — până la un punct. În camera ei se află un scaun şi pe el sunt urme de iarbă de mare, la fel ca şi pe pantofi. Ca şi cum ar fi stat cu picioarele pe scaun, şi-ar fi pus frânghia în jurul gâtului şi ar fi împins apoi cu piciorul scaunul. *Dar scaunul n-a fost găsit răsturnat.* Era, ca şi celelalte scaune, pus lângă perete. Asta a făcut-o *după moartea Verei Claythorne — altcineva.*

Rămâne Blore. Dar dacă îmi veți spune că, după ce l-a împuşcat pe Lombard şi a făcut-o pe Vera Claythorne să se spânzure, a ieşit pe terasă şi şi-a dărâmat în cap un bloc uriaş de marmoră, legându-l de o frânghie sau ceva în genul acesta — ei bine, nu vă cred. Oamenii nu se sinucid astfel. Mai mult, Blore nu era tipul justițiarului. *Noi* l-am cunoscut pe Blore — şi nu era omul pe care l-ai fi bănuit vreodată animat de dorința de dreptate absolută.

— De acord.

— Şi de aceea, domnule, trebuie să fi fost *altcineva* pe insulă. Cineva care a făcut ordine când s-a terminat toată povestea. Dar unde a stat toată vremea şi unde a dispărut? Oamenii din Sticklehaven sunt absolut siguri că nimeni n-a putut părăsi insula înainte ca barca de salvare să ajungă acolo. Dar în cazul acesta...

Se opri.

— În cazul acesta...? repetă *sir* Thomas Legge. Apoi oftă, clătină din cap şi aplecându-se înainte, spuse încet: În cazul acesta, *cine i-a ucis?*

Manuscris trimis Scotland Yard-ului
de proprietarul goeletei pescăreşti "Emma Jane".

Încă din tinereţe mi-am dat seama că firea mea e un complex de contradicţii. Am, ca să încep cu asta, o imaginaţie romantică incurabilă. La vârsta cărţilor de aventuri m-a emoţionat întotdeauna obiceiul de a arunca în mare o sticlă conţinând un document important. Mă face şi acum să palpit gândul — şi de asta am adoptat acest procedeu — că-mi voi scrie mărturisirea, o voi închide într-o sticlă pe care o voi sigila şi o voi azvârli în valuri. Există, presupun, o şansă la o sută ca mărturia mea să fie găsită — şi atunci misterul unei crime nerezolvate (ori sunt prea încrezut?) va fi explicat.

M-am născut şi cu alte trăsături, pe lângă închipuirea mea romantică. Simt o încântare cu adevărat sadică când văd sau produc moartea. Îmi amintesc de experienţe cu viespi — cu viermi în grădină... De la o vârstă fragedă m-a stăpânit cu putere dorinţa de a ucide.

Dar alături de ea se dezvolta în mine şi o trăsătură contradictorie — un puternic simţ al dreptăţii. Nu pot suporta ca o persoană sau o fiinţă să sufere sau să moară din cauza mea. Am simţit dintotdeauna cu putere că dreptatea trebuie să predomine.

Se înţelege — în orice caz un psiholog ar înţelege — că, dată fiind structura mea morală, m-am hotărât să devin un om al legii. Profesiunea aceasta îmi satisfăcea aproape toate instinctele.

Crima şi pedepsirea ei m-au fascinat dintotdeauna. Îmi place să citesc romane poliţiste şi de aventuri. Am născocit pentru propria mea distracţie cele mai ingenioase mijloace de a făptui o crimă.

Când, la vremea cuvenită, am ajuns să prezidez o curte de juraţi, celălalt instinct a fost încurajat să se dezvolte. Să văd un criminal, un ticălos zvârcolindu-se în boxă, suferind chinurile iadului, în timp ce soarta îi era hotărâtă, devenise pentru mine plăcerea supremă. Înţelegeţi-mă bine — nu-mi făcea plăcere să văd un *inocent* acolo. În cel puţin două ocazii am oprit procese în care, după părerea mea, acuzatul era în mod evident nevinovat şi am indicat juriului că era vorba de o greşeală. Mulţumită totuşi corectitudinii şi eficacităţii poliţiei noastre, majoritatea persoanelor acuzate care au apărut înaintea mea pentru a fi judecate pentru crimă erau vinovate.

Vreau să spun că acesta a fost şi cazul cu Edward Seton. Înfăţişarea şi comportarea sa induceau în eroare şi el a reuşit să facă o bună impresie asupra juriului. Dar nu numai dovada, care era clară deşi nespectaculoasă, ci şi propria mea cunoaştere a criminalilor mi-au spus fără nici o îndoială că omul făptuise într-adevăr crima de care era acuzat — ucisese cu sălbăticie o femeie în vârstă care avea încredere în el.

Am reputaţia unui judecător-călău — dar pe nedrept. Am fost totdeauna drept şi extrem de scrupulos în rezolvarea unui caz.

Tot ce am făcut a fost să păzesc juriul de efectul emoţional al chemării emoţionale din partea celui mai emoţional dintre avocaţii noştri. Am căutat să-i atrag mereu atenţia asupra dovezilor concrete.

De câţiva ani încoace mi-am dat seama că se petrece o schimbare cu mine — o slăbire a controlului — o dorinţă de a acţiona, în loc de a judeca.

Voiam — daţi-mi voie s-o recunosc deschis — *să comit eu însumi o crimă.* Mi-am dat seama că era ceva ca dorinţa unui artist de a se realiza, de a se exprima pe sine! Eram, sau puteam fi, un artist în crimă! Imaginaţia mea, sever

controlată de exigențele profesiunii, se dezvolta pe ascuns — într-o forță colosală.

Trebuie — trebuie — *trebuie* — să comit o crimă! Şi mai mult, nu trebuie să fie o crimă obişnuită! Trebuie să fie o crimă fantastică — ceva formidabil — ieşit din comun! Doar în această privință mai am, cred, imaginația unui adolescent!

Doream ceva teatral, imposibil!

Doream să ucid... Da, doream să ucid...

Dar — aşa cum poate unora le va părea absurd — eram reținut şi împiedicat de simțul meu înnăscut pentru dreptate. Nu trebuiau să sufere inocenții.

Şi atunci, destul de brusc, mi-a venit ideea — stârnită de o remarcă întâmplătoare, rostită într-o conversație ocazională. Vorbeam cu un doctor — un internist oarecare, mediocru. Spunea întâmplător cât de dese sunt cazurile de crime pe care legea nu are posibilitatea să le pedepsească.

Şi a dat ca exemplu un anumit caz — al unei bătrâne doamne, o pacientă a sa, care murise de curând. El, personal, spunea, era convins că moartea se datora faptului că cei care o îngrijeau şi care urmau să profite destul de mult de pe urma morții ei, au încetat să-i mai dea întăritorul trebuincios. Un astfel de lucru, explica el, ar fi fost aproape imposibil de dovedit, dar cu toate acestea, pentru el crima era ca şi sigură. A adăugat că existau multe cazuri similare — de crimă cu premeditare — şi totuşi complet inabordabile din partea legii.

Acesta a fost începutul. Dintr-o dată mi-am văzut clar drumul. Şi m-am hotărât să nu comit o singură crimă, ci Crima pe scară largă.

O poezioară puerilă din vremea copilăriei mi-a venit în minte — poezia cu cei zece negri mititei. Mă fascinase când aveam doi ani — dispariția aceea inexorabilă, unul câte unul — simțământul inevitabilității.

Am început, în secret, să colecționez viitoarele victime...

N-o să înşir aici în detalii cum am procedat. Dobândisem o anumită rutină în a aduce conversația pe făgaşul dorit, şi la ea recurgeau aproape toți cei pe care-i întâlneam — iar rezultatele au fost într-adevăr surprinzătoare. În timpul cât am stat într-un sanatoriu, am descoperit cazul doctorului Armstrong — o infirmieră antialcoolică care mă îngrijea, nerăbdătoare să-mi demonstreze consecințele nefaste ale băuturii, mi-a povestit un caz întâmplat într-un spital, cu mulți ani în urmă, când un doctor sub influența alcoolului a omorât pacientul pe care-l opera. O întrebare făcută în treacăt despre locul unde servise infirmiera etc, mi-a dat curând datele necesare. Le-am luat urma şi am descoperit fără greutate şi doctorul, şi pacienta.

O conversație între nişte bătrâni militari flecari la clubul din care fac parte m-a pus pe urmele generalului Macarthur.

Un tip care se întorsese de curând de pe malurile Amazonului mi-a relatat nelegiuirile pe care le are la activul său un oarecare Philip Lombard. O cucoană din Majorca spunea indignată povestea puritanei Emily Brent şi a nenorocitei ei de servitoare. Pe Anthony Marston l-am ales dintr-un grup mai larg de oameni care comiseseră acțiuni similare. Cruzimea lui şi neputința de a se simți responsabil pentru viețile pe care le luase îl făceau (am considerat eu) un tip periculos pentru comunitate, care nu merita să trăiască. Ex-inspectorul Blore mi-a ieşit foarte firesc în cale, câțiva dintre colegii mei de breaslă discutând fără nici o reținere cazul Landor. Am judecat fapta sa cu foarte mare seriozitate. Poliția — ca slujitoare a legii — trebuie să fie de o integritate fără cusur. Pentru că, în virtutea profesiunii lor, cuvântul polițiştilor

este întotdeauna crezut.

În sfârşit, cazul Verei Claythorne. S-a întâmplat pe când traversam Atlanticul. Într-o noapte, la o oră târzie, singurii ocupanți ai salonului de fumători eram eu şi un tânăr bine făcut, Hugo Hamilton.

Hugo Hamilton era nefericit. Pentru a-şi uita nefericirea, băuse o cantitate considerabilă de alcool. Era în faza plângăreață, gata de confidențe. Fără prea multă speranță în vreun rezultat, dar în mod automat am făcut prima mişcare — am pornit discuția. Răspunsul m-a făcut să tresar. Pot să-mi amintesc şi acum cuvintele lui. Spunea:

"Aveți dreptate. Crima nu e ceea ce crede majoritatea oamenilor... să dai cuiva nişte arsenic, să-l împingi de pe o stâncă... sau ceva în genul ăsta. Se aplecă înainte, vârându-şi aproape fața într-a mea: Eu am cunoscut o criminală... am cunoscut-o... vă spun. Şi mai mult, eram nebun după ea... Dumnezeu să mă ajute, câteodată cred că mai sunt încă... E un iad, un iad, vă spun. Înțelegeți, a făcut-o mai mult sau mai puțin pentru mine... Nu cred că eu aş fi visat vreodată... Femeile sunt nişte monştri... monştri pur şi simplu... n-ai crede că o fată ca asta... drăguță, cinstită, veselă... n-ai crede că ar fi în stare de asemenea faptă, nu-i aşa? Că va lăsa un copil să intre în mare şi să se înece... n-ai crede că o *femeie* ar putea să facă un astfel de lucru?"

"Eşti sigur că a făcut-o?" l-am întrebat.

Vorbi — şi păru deodată să se trezească din beție:

"Sunt foarte sigur. Nimeni altcineva nu s-a gândit. Dar eu am ştiut în clipa în care m-am uitat la ea... când m-am întors... după aceea... Şi ea a ştiut că ştiam... Ceea ce nu şi-a dat seama e că îl iubeam pe copil..."

N-a mai spus nimic altceva, dar mi-a fost destul de uşor să reconstitui toată povestea.

Aveam nevoie de a zecea victimă. Am găsit-o într-un om pe nume Morris. Era o măruntă creatură suspectă. Printre altele, făcea contrabandă cu stupefiante — din cauza lui, fata unor prieteni de ai mei a devenit morfinomană şi s-a sinucis la 21 de ani.

În tot acest timp de căutări, planul se maturizase treptat în mintea mea. Era acum complet şi ultima picătură a fost o consultație la un doctor din strada Harley. Am pomenit altădată că am suportat o operație. Doctorul mi-a spus că o altă operație ar fi zadarnică. A ocolit foarte abil adevărul, dar sunt obişnuit să dau de el până la urmă.

Nu i-am spus nimic doctorului despre hotărârea mea — că nu voiam ca moartea să-mi fie lentă şi prelungită, aşa cum ar fi fost natural. Nu, moartea mea se va produce într-o vâlvătaie de senzații. *Voi trăi* înainte de moarte.

Şi-acum, despre mecanismul propriu-zis al crimei de pe Insula Negrului. Să obțin insula, folosindu-l pe Morris ca să-mi acopere urmele, a fost destul de uşor. Morris era un expert în astfel de lucruri.

Clasificând informațiile pe care le strânsesem despre viitoarele mele victime, am putut să născocesc câte o momeală potrivită pentru fiecare. Nici unul din planurile mele n-a dat greş. Toți oaspeții au sosit pe Insula Negrului la 8 august. Făceam şi eu parte din grup.

Cu Morris terminasem. Suferea de indigestie. Înainte de a pleca din Londra, i-am dat o pilulă pe care s-o ia înainte de culcare — i-am spus că făcuse minuni şi cu sucurile mele gastrice. A acceptat fără ezitare — omul era puțin ipohondru. N-aveam nici o teamă că va lăsa în urmă documente sau note compromițătoare. Nu era în obiceiul lui.

Ordinea morților pe insulă a fost stabilită cu grijă şi cu o deosebită atenție. Existau grade diferite de vinovăție printre invitații mei, am socotit eu. Ace-

ia care aveau vina cea mai uşoară trebuiau, am hotărât, să dispară primii şi să nu sufere încordarea mintală prelungită şi teama pe care criminalii cu sânge rece urmau să le suporte.

Anthony Marston şi doamna Rogers au murit cel dintâi — primul instantaneu, cealaltă într-un somn paşnic. Marston, după cum am spus, era un tip născut fără acel simţământ de responsabilitate morală pe care cei mai mulţi dintre noi îl au. Era amoral — păgân. Iar doamna Rogers, nu mă îndoiam, acţionase în mare măsură sub influenţa soţului ei.

Nu e nevoie să descriu prea amănunţit cum şi-au găsit moartea aceştia doi. Poliţia va fi în stare să descopere destul de uşor. Cianura de potasiu se poate obţine uşor — pentru stârpirea viespilor. Aveam puţină cianură la mine şi mi-a fost uşor să o torn în paharul aproape gol al lui Marston în timpul perioadei încordate după ce placa de patefon a dezvăluit acuzaţiile.

Pot spune că am urmărit cu atenţie feţele oaspeţilor mei în timp ce erau acuzaţi, şi n-am avut nici o îndoială, după îndelungata mea experienţă de judecător, că erau cu toţii până la unul, vinovaţi.

În timpul ultimelor atacuri de gută îmi fusese prescris un somnifer — hidrat de clor. Mi-a fost uşor să strâng o doză mortală. Când Rogers a adus nişte rachiu pentru nevastă-sa şi l-a pus pe masă, am trecut pe lângă masă şi am turnat somniferul în rachiu. A fost uşor pentru că pe vremea aceea bănuiala nu începuse să se instaleze încă.

Generalul Macarthur şi-a găsit moartea aproape fără durere. Nu m-a auzit venind în spatele lui. A trebuit, desigur, să-mi aleg foarte atent momentul când să părăsesc terasa, dar totul a mers bine.

Aşa cum anticipasem, insula a fost atunci cercetată şi s-a descoperit că nu era nimeni pe ea, în afară de noi şapte. Dintr-o dată, a apărut o atmosferă de suspiciune. Conform planului meu, în curând urma să am nevoie de un aliat. L-am ales pe doctorul Armstrong pentru acest rol. Era un om uşor de înşelat, mă cunoştea din vedere şi din reputaţie, şi pentru el ar fi fost de neconceput ca un om de condiţia mea să fie într-adevăr un ucigaş! Toate bănuielile lui mergeau înspre Lombard şi m-am prefăcut că sunt de acord cu el. Am sugerat că aveam un plan prin care s-ar putea întinde o cursă criminalului, ca să cadă singur în ea.

Deşi se cercetaseră amănunţit camerele fiecăruia, nu se făcuse încă o percheziţie personală. Dar urma să vină şi aceasta, în curând.

L-am ucis pe Rogers în dimineaţa zilei de 10 august. Tăia surcele pentru aprins focul şi nu m-a auzit apropiindu-mă. Am găsi cheia de la sufragerie la el în buzunar. O încuiase seara.

În confuzia care a urmat după descoperirea cadavrului lui Rogers, m-am strecurat în camera lui Lombard şl i-am luat revolverul. Ştiam că trebuie să aibă unul — de fapt, îi dădusem instrucţiuni lui Morris să i-o sugereze când stătuse de vorbă cu el.

La micul dejun am strecurat ultima doză de cloral în cafeaua domnişoarei Brent, când îi umpleam ceaşca. După micul dejun, Emily Brent a rămas singură în sufragerie. M-am strecurat acolo ceva mai târziu — era aproape inconştientă şi a fost uşor să-i injectez o soluţie tare de cianură. Povestea cu bondarul a fost într-adevăr foarte copilărească — dar, ştiţi, într-un fel, mi-a plăcut. Mă amuza să urmez cât mai mult posibil poezioara din copilărie.

Imediat după asta s-a întâmplat ceea ce prevăzusem — de fapt, cred că am sugerat chiar eu. Ne-am supus cu toţii unei percheziţii riguroase. Ascunsesem la loc sigur revolverul şi nu mai aveam nici cianură, nici cloral.

Atunci i-am propus lui Armstrong să ne punem planul în aplicare. Era

foarte simplu — trebuia ca *eu* să fac pe următoarea victimă. În felul acesta ucigaşul avea să-şi iasă eventual din fire — în orice caz, o dată considerat mort, puteam să mă mişc prin casă şi să spionez ucigaşul necunoscut.

Lui Armstrong i-a plăcut ideea. Am pus-o în aplicare chiar în seara aceea. Un mic plasture de noroi roşu pe frunte, perdeaua roşie şi lâna — şi scena a fost gata. Lumina lumânărilor era foarte tremurată şi nesigură, şi singura persoană care avea să mă examineze cu atenţie era Armstrong.

A mers perfect. Domnişoara Claythorne a sculat toată casa cu ţipetele ei când a găsit iarba de mare pe care o agăţasem mai înainte în cameră. S-au repezit cu toţii sus, iar eu mi-am luat poza de om ucis.

Efectul produs asupra lor când m-au găsit a fost tot ce se putea dori. Armstrong şi-a jucat rolul cât mai profesional. M-au dus sus şi m-au întins la mine în pat. Nimeni nu a fost prea impresionat de moartea mea, erau cu toţii teribil de speriaţi şi îngroziţi unul de celălalt.

Îmi dădusem întâlnire cu Armstrong afară, la ora două fără un sfert. M-am dus sus pe stânci, în spatele casei, pe malul mării. Îi spusesem că de acolo puteam vedea dacă se apropie cineva şi nu vom fi zăriţi din casă, deoarece dormitoarele dădeau în cealaltă parte. Nu bănuia încă nimic — şi totuşi ar fi trebuit să se păzească, dacă şi-ar fi amintit cuvintele din poezioară:

Unul a picat în laţ...

Dar aşa, a picat în laţ.

A fost foarte uşor. Am scos o exclamaţie, m-am aplecat peste stânci, i-am spus să se uite — nu era cumva gura unei peşteri? S-a aplecat. Un brânci puternic l-a făcut să-şi piardă echilibrul şi să cadă în marea agitată de dedesubt. M-am întors în casă. Bănuiesc că Blore mi-a auzit paşii. Câteva clipe după ce am intrat la Armstrong în cameră, am plecat — de data asta făcând mai mult zgomot, *ca să mă audă* cineva. Când am ajuns în capul scărilor, am auzit o uşă deschizându-se. Probabil că au zărit o siluetă tocmai când ieşeam prin uşa din faţă.

Au trecut câteva minute până să mă urmărească. Am ocolit casa şi am intrat pe fereastra de la sufragerie, pe care o lăsasem deschisă. Am închis fereastra şi pe urmă am spart geamul. Am urcat sus şi m-am întins din nou în pat.

Am calculat că vor căuta din nou în toată casa, dar bănuiam că nu se vor uita atent la nici unul dintre cadavre: vor da puţin cearceaful la o parte, ca să fie siguri că Armstrong nu încerca să se dea drept cadavru. Exact aşa s-a întâmplat.

Am uitat să spun că am pus la loc revolverul, la Lombard în cameră. S-ar putea să intereseze pe cineva unde a stat ascuns în timpul când a fost cercetată casa. În cămară era o grămadă mare de conserve. Am deschis conserva cea mai din fund — cred că avea biscuiţi — am vârât revolverul înăuntru şi am pus la loc capacul.

Am calculat, şi pe bună dreptate, că nimeni nu se va gândi să cotrobăie într-o grămadă de alimente în aparenţă neatinse, mai ales că toate conservele de deasupra erau perfect închise.

Perdeaua roşie am ascuns-o într-unul din scaunele din salon, sub husa de creton, iar lâna în perna de scaun, făcându-i o mică gaură.

În sfârşit, sosise clipa pe care o anticipasem — trei oameni care erau atât de îngroziţi unul de celălalt, încât se putea întâmpla orice — *iar unul dintre ei avea revolver.* I-am urmărit de la fereastră. Când Blore a venit singur, aveam ceasul mare de marmoră gata aşezat. *Exit Blore...*

De la fereastră am văzut-o pe Vera Claythorne împuşcându-l pe Lom-

bard. O tânără curajoasă şi descurcăreaţă... Tot timpul am socotit că îi era o pereche potrivită — şi chiar mai mult. Imediat după asta am aranjat scena de la ea din cameră.

A fost o experienţă psihologică interesantă. Eram sigur că ajungea conştiinţa vinei, starea de tensiune nervoasă provocată de uciderea unui om, ca şi sugerarea hipnotică a lucrurilor din jur — ca să-şi ia viaţa. Şi n-am greşit. Vera Claythorne s-a spânzurat sub ochii mei (stăteam în umbra şifonierului).

Şi acum, ultima scenă. M-am dus, am ridicat scaunul şi l-am pus lângă perete. Am căutat revolverul şi l-am găsit în capul scărilor, unde îl scăpase fata. Am avut grijă să păstrez amprentele ei.

Şi acum?

Voi termina de scris mărturisirea. O voi închide sigilată într-o sticlă, iar sticla o voi arunca în mare.

De ce?

Da, de ce?

Ambiţia mea a fost să *inventez* o crimă misterioasă, pe care nimeni să n-o poată rezolva.

Dar nici un artist, îmi dau seama acum, nu se mulţumeşte numai cu arta. Există o dorinţă firească de celebritate care nu poate fi negată.

Am, o mărturisesc cu toată umilinţa, o dorinţă omenească vrednică de dispreţuit — vreau ca cineva să ştie cât de deştept am fost...

În toate acestea, am presupus că misterul Insulei Negrului va rămâne nerezolvat. S-ar putea, desigur, ca poliţia să fie mai inteligentă decât cred.

Există, la urma urmei, trei indicii.

Unul: poliţia ştie foarte bine că Edward Seton a fost vinovat. Ştie, deci, că unul dintre cei zece pe insulă nu era ucigaş sub nici o formă, şi urmează, paradoxal, că în mod logic persoana aceea trebuie să fie *ucigaşul.*

Al doilea indiciu se află în al şaptelea vers al poezioarei. Moartea lui Armstrong este asociată cu un laţ în care a căzut — sau, mai degrabă în care a fost făcut să cadă! Asta înseamnă că în acel moment apărea în mod clar un fel de hocus-pocus — deci, era evident că Armstrong s-a lăsat păcălit şi trimis la moarte. Era un indiciu care putea deschide o linie de cercetare promiţătoare. Pentru că, la vremea aceea, existau numai patru persoane şi din ele, e limpede că eu eram singurul în stare să-i inspire încredere.

Al treilea indiciu este simbolic. Felul în care moartea m-a stigmatizat pe frunte cu semnul lui Cain.

Mai sunt, cred, puţine de spus.

După ce voi încredinţa mării sticla cu mesajul, mă voi duce la mine în cameră şi mă voi întinde în pat. De ochelari am ataşat un şnur negru foarte fin, un elastic de fapt. Mă voi lăsa cu toată greutatea pe ochelari. Elasticul îl voi trece în jurul clanţei, iar de el voi lega, nu prea solid, revolverul. Iată ce cred că se va întâmpla:

Mâna mea, protejată de o batistă, va apăsa pe trăgaci. Mâna îmi va cădea apoi într-o parte. Revolverul, împins de elastic, se va îndrepta spre uşă; izbit de clanţă, se va detaşa de elastic şi va cădea. Elasticul, eliberat, va atârna inocent de ochelarii de sub mine. O batistă pe podea nu va suscita nici un fel de nedumerire.

Voi fi găsit, întins în pat, împuşcat în frunte, conform notelor făcute de tovarăşii mei.

Atunci când vor fi examinate corpurile noastre, nu se va putea stabili cu precizie ora când a survenit moartea.

Când marea se va linişti, vor veni de pe coastă bărci şi oameni.

Şi vor găsi zece cadavre şi o problemă nerezolvată pe Insula Negrului.
Semnat:

Lawrence Wargrave

Sfârşit